

Douglas Adams

**Dirk Gently Hollisztikus
nyomozóirodája**

Édesanyámnak, akinek nagyon tetszett a Lóról szóló rész. A SZERZŐ ELŐSZAVA A könyvben szereplő St. Cedd's kollégium leírásánál némiképpen támaszkodtam a cambridgei St. John's kollégiumról őrzött emlékeimre, habár más kollégiumoktól is kölcsönöztem. A valóságban Sir Isaac Newton a Trillity College, Samuel Taylor Coleridge pedig a Jesus College diákja volt. A lényeg az, hogy a St. Cedd's kollégium teljesen fiktív kitaláció, és az esetleges hasonlóság, amely bármely intézménnyel vagy személlyel fennáll akár élő az illető, akár holt, akár kísértetként bolyong az éjszakában a puszta véletlen műve. Douglas Adams London, 1987. 1.

Most nem lesznek tanúk. Most nincsen más, csak a kihalt föld, a dübörgő mennydörgés és az északkelet felől jövő, szüntelenül szitáló eső, amely a világ legjelentősebb eseményeit kísérni szokta. A tegnapi és tegnapelőtti viharok, a múlt heti áradások már lecsendesedtek. A fellegek még mindig esőtől dagadtak, de a sűrűsödő esti félhomályban már csak búsan szemerkélő cseppek hullottak az égből. Szél süvített az elsötétülő síkságon, keringett kicsit az alacsony dombok felett, aztán átsöpört egy szűk völgyön, ahol egy szerkezet állt, egy toronyféleség, magányosan és ferdén emelkedett a lidérces sártenger közepén. Megfeketedett toronycsonk volt csupán, úgy állt ott, mint a pokol legdögletesebb bugyrából kilövellő magmakitörés, és egészen különös szögben dőlt meg, mintha nem önnön jelentékeny súlya taszítmá féloldara, hanem valami más sokkal borzalmasabb dolog. Halottnak látszott, időtlen idők óta halottnak. Nem mozdult semmi más, csak a sárfolyam, amely lomhán hömpölygött el a torony mellett a völgyben. Ugy egy kilométerrel arrébb a folyam egy hasadékba ömlött, és eltűnt a föld gyomrában. De ahogy leszállt az est, kiderült, hogy a torony mégsem teljesen élettelen. Valahol a mélyén egy halovány piros fény pislákol. A fény éppen csak hogy látható volt most persze tekintsünk el attól, hogy nem volt ott senki, aki láthatta volna, mert nem voltak tanúk, most nem, de azért mégiscsak fény volt. Percről percre kicsit erősebb és fényesebb lett, aztán fokozatosan elhalványodott,

és majdnem kialudt. Ugyanekkor egy halk, sivító hang sodródott a szélben, üvöltő csúcspontra erősödött, aztán gyászosan elhat. Teltmúlt az idő, aztán felbukkant egy kisebb és mozgékonyabb fény. A talaj szintjénél jelent meg, és olykor-olykor megtorpanva, szökdécselve megkerülte a tornyot. Aztán a fény, és az alig kivehető, árnyékba burkolózó alak, aki a fényt vitte, eltűnt a szerkezet belsejében. Eltelt egy óra, és beállt a teljes sötét. A világ halottnak látszott, az éj üresnek. Aztán a torony csúcsának közelében ismét megjelent egy fény, és most sokkal határozottabban erősödött. Gyorsan elérte a korábbi legnagyobb fényességet, majd tovább erősödött és erősödött. A fényjelenséget kísérő jajveszékelő hang egyre magasabban és élesebben sivított, míg végül üvöltő sikolyba csapott át. A hang egyre sivított, miközben vakító zajba és fülsiketítő vörösségbe olvadt minden. Aztán hirtelen a hang és a fény is megszűnt. Egy ezredmásodpercig néma sötétség honolt. A torony alól a sárból egy meglepő, sápadt fény villant elő és kezdett kiáradni. Az ég összeszűkül, egy sárhegy összeomlott, ég és föld egymásra bömbölt, valami borzalmas rózsaszín fény robbant, hirtelen zöld és futó narancssárga festette meg a felhőket, aztán az összes fény eltűnt, és az éjszaka jégre mélységes, iszonyatos sötétségbe borult. Nem hallatszott többé más hang. csak a vízcseppek csilingelése. Másnap reggel a nap szokatlan ragyogással kelt fel, minden melegebb, verőfényesebb, tisztább volt, legalábbis annak tűnt, vagy legalábbis annak tűnt volna, ha lett volna ott valaki, hogy észrevegye egyszóval gyönyörűbb nap volt, mint a világ teremtése óta bármelyik. A völgy vihar tépázta romjain egy tiszta vizű folyó csörgedezett át. És az idő komolyan telni kezdett. Egy magas sziklás kiszögellésen egy Elektromos Szerzetes ült egy unott ló hátán. Durva szövésű csuklyája alól mereven bámult le egy völgyre, amely némi problémát okozott neki. Meleg volt, a nap magasan állt az üres és párás égen, szórta sugarait a szürke sziklákra és a csenevész, kiszáradt fűre. Nem mozdult semmi, a Szerzetes sem. A ló farka néha megrezzent, próbált egy kis légmozgást kavarni, de ez volt minden. Egyébként semmi nem mozdult. Az Elektromos Szerzetes pontosan ugyanolyan háztartási gépezet, mint a mosogatógép vagy a videó. A mosogatógép elvégzi az ember helyett a fárosztó mosogatást, a videómagnó megnézi helyette a fárosztó tévéműsorokat, az Elektromos Szerzetes pedig arra való, hogy mindenfélét elhiggyen az ember helyett és így megkímélje attól az egyre terhesebb feladattól, hogy neki kelljen elhinni azt a számtalan dolgot, amit a világ el akar hitetni vele. Sajnálatos módon azonban a szóban forgó

példány meghibásodott, és többé-kevésbé taláломra a legfurcsább dolgokat kezdte hinni. Olyasmit is elhitt, amit még a mormonok sem hinnének el Salt Lake Cityben. Pemze a Szerzetes még sohasem hallott Salt Lake Cityről. A quingigillióról sem hallott még, pedig nagyjából ennyi kilométerre volt egymástól ez a bizonyos völgy és a Utah állambeli Nagy Sóstó. A völgygel a következő volt a probléma. A Szerzetes pillanatnyilag úgy hitte, hogy a völgy, valamint a völgyben és környékén minden beleértve saját magát és a lovát isazonos halvány rózsaszínű árnyalatban játszik. Ez némiképpen megnehezítette, hogy meg tudja különböztetni egymástól a dolgokat, és ezáltal lehetetlenné vagy legalábbis nehezzé és veszélyessé vált a számára, hogy bármit is tegyen vagy bármerre is elinduljon. Ezért állt olyan mozdulatlanul, és ezért unatkozott annyira a ló, amely látott már életében egy-két ostoba dolgot, de titokban azon a véleményen volt, hogy ez az egyik legostobább. Mióta élt a Szerzetes ebben a hitben? Ha őt kérdezték volna, azt mondjá, örök idők óta. Hite, amely hegyeket tudott volna elmozdítani vagy legalábbis amellyel hitt a hegyek létezésében, még akkor is, ha cáfolhatatlan bizonyítékok rózsaszínűnek mutatták őket szilárd és megingathatatlan hit volt, hatalmas szikla, mely semmitől nem rendült meg. A gyakorlatban persze ez a hit ahogy a ló már nagyon jól tudta általában nem tartott tovább huszonnégyszáz óránál. De mi is a helyzet ezzel a lóval, amelynek véleménye van, sőt, meglehetősen szkeptikus világfelfogása? Ez ugyebár eléggé nem mindennapi egy lónál. Talán egy nem mindennapi lóval van dolgunk? Nem. Habár kétségtelenül szép és jókötésű példánya volt fajának, mindazonáltal teljesen mindennapi ló volt, olyan, amilyet a hasonló lefolyású evolúció számos helyen létrehozott, ahol van élet. A lovak mindig is sokkal többet megértettek, mint amit hajlandóak voltak elárulni. Nem könnyű megállni, hogy előbbutóbb ne formáljunk valamiféle véleményt egy másik lényről, ha az a másik lény nap nap után folyton a hátunkon lovagol. Másrészt viszont minden további nélkül lehetséges, hogy valaki nap nap után folyton egy másik lény hátán lovagoljon anélkül, hogy egy árva gondolatot szentelne is neki. Amikor a Szerzetesek első modelljeit készítették, úgy gondolták, fontos, hogy első ránézésre észre lehessen venni rajtuk, hogy csak gépek. El akarták kerülni azt a veszélyt, hogy esetleg ugyanúgy nézzenek ki, mint az igazi emberek. Végül is ki örülne neki, ha mondjuk a videója egész nap a díványon heverészve nézné a tévét? Vagy ha közben az orrát piszkálná, sört vedelne, és pizzáért küldözgetne? Ezért tehát a Szerzeteseket úgy tervezték, hogy eredeti formájuk

legyen, valamint hogy képesek legyenek lóhátra ülni. Ez nagyon fontos volt. Az emberek sőt a tárgyak is valahogy őszintébbnek tűnnek lóháton. Ezenkívül a lovagláshoz mindössze két láb kell, ami jóval olcsóbb volt, mintha a szokásos prímszámú lábat alkalmazták volna tizenhetet, tizenkilencet vagy huszonhármát. A Szerzetesek bőrét rózsaszínesre tervezték a természetes lila helyett, pikkelyes helyett simára és puhára. Ezenfelül mindössze egy orruk és egy szájuk volt, viszont ellátták őket egy plusz szemmel, így összesen két szemük lett. Fura egy külső, az biztos. De kiválóak voltak arra a célra, hogy elhiggyék akár a legsztelenebb dolgokat is. Ez a Szerzetes akkor romlott el először, amikor egyszer túl sok mindent akartak elhitetni vele egy nap alatt. Véletlenül összekapcsolták egy videóval, amelyik éppen tizenegy csatornát nézett egyszerre, és ettől kiégett néhány logikátlansági áramköre. Így aztán egy mozgalmas hét után, amikor is azt hitte hogy a háború béke, hogy a jó rossz, hogy a hold sajtból van, valamint hogy a Jóistennek egy kis pénzre van szüksége, amit a megadott postafiókszámba kell elküldeni, a Szerzetes azt kezdte hinni, hogy az asztalok 35%-a hermafrodita, de akkor nem bírta tovább, és lerobbant. A Szerzetest visszavitték az üzletbe, ahol az eladó azt mondta, teljesen ki kell cserélni az alaplapját, aztán felhívta rá a figyelmet, hogy az új, továbbfejlesztett Szerzetes Plusz modellek kétszer olyan hatékonyak, és egy teljesen új, több célra is felhasználható Negatív Képesség van beléjük építve, ami azt jelenti, hogy képesek tizenhat egymásnak ellentmondó gondolatot is tárolni a memóriájukban, anélkül hogy ez bosszantó rendszerhibákat váltana ki, ezenfelül kétszer olyan gyorsak, legalább háromszor olyan beszédesek, és egy vadonatúj modell megvásárlása még kevesebbe is kerül, mint a régi alaplap kicserélése. Ezzel a dolog el is volt intézve. Ennyi. A meghibásodott Szerzetest kihajították a sivatagba, ahol aztán azt hihette, ami neki tetszett, beleértve azt is, hogy vele bizony csúnyán elbántak. A lovát is megtarthatta, végül is lovat nagyon olcsón lehet csinálni. Néhány nap és éjszaka amiről hol úgy gondolta, három, hol úgy, hogy negyvenhárom, hol meg úgy, hogy ötszázkilennyolcezerhatszázhárom bolyongott a sivatagban, együgyű elektromos bizalmát a sziklákra, a madarakra, a felhőkre, és egy nem is létező elefántaszparágusz nevű növényre pazarolta, aztán végül kikötött itt, ezen a kimagasló sziklaszirten, a szirt a völgyre nézett, amely a Szerzetes mélységes meggyőződése ellenére egyáltalán nem volt rózsaszín. Egy kicsit se. Az idő csak telt.

Az idő egyre csak telt. Susan várt. Minél tovább várt, a csengő annál inkább nem szólalt meg. A telefon még kevésbé. Az órájára nézett. Ugy vélte, most már van annyi idő, hogy teljes joggal dühöngeni kezdjen. Persze már eddig is épp elég dühös volt, de hogy úgy mondjuk, a saját ideje szerint mérve. De most ma az ő ideje szerint mérte, beleszámítva a csúcsforgalmat, az esetleges véletleneket, a dolgok általános bizonytalanságát és késésre való hajlamát, de már így is több mint fél órája elmúlt az az időpont, amiről a barátja azt mondta, hogy az a legkésőbbi, amikor el kell indulniuk, és amikorra Susan legyen olyan szíves elkészülni. Susan megpróbált egy kicsit aggódni, hátha valami borzalmas történt vele, de ebben egy percig sem tudott hinni. Vele aztán soha nem történik semmi borzalmas, és Susan kezdte úgy érezni, hogy itt lenne az ideje, hogy végre történjen. Ha nagyon rövid időn belül nem történik vele valami borzalmas, hát majd ő gondoskodni fog róla, hogy történjen. Nem is rossz ötlet. Susan dühösen a fotelba vetette magát, és a híradót nézte a tévében. A hírek feldühítették. A távirányítóval átkapcsolt egy másik csatornára, és egy darabig azt nézte. Fel sem fogta, mit lát, de azért az is jól feldühítette. Talán telefonálni kellene. Száradjon le a keze, ha telefonál. Talán ha telefonál, ő is pont akkor fogja hívni, és foglalt lesz a vonal. A fene egye meg, hol van már? Ugyan, kit érdekel, hogy hol van? Őt aztán nem, annyi szent. Már három egymást követő alkalommal megcsinálta ugyanezt. Három alkalom épp elég volt. Mérgesen újból csatornát váltott. Valami komputerekről szóló műsor ment, egy érdekes új találmányról volt szó, amely valahogy a számítógépekkel és a zenével állt kapcsolatban. Ez már sok. Ez már tényleg sok. Tökéletesen tisztában volt vele, hogy néhány másodperccel korábban ezt már mondta magában, de most tényleg véglegesen, egyszer s mindenkorra sok volt. Felugrott, odament a telefonhoz, és dühösen megragadta a noteszát. Villámgyorsan végigpörgette, aztán tárcsázott egy számot. Halló, Michael? Igen, én vagyok, Susan. Susan Way. Valami olyasmit mondtál, hogy hívjalak fel, ha ráérek ma este, mire én mintha azt mondtam volna, hogy szívesebben hevernék holtan egy árok fenekén, emlékszel? Na, hirtelen eszembe jutott, hogy mégis ráérek, a legteljesebb mértékben, tökéletesen és abszolúte ráérek, azonkívül több kilométeres körzetben nem tudok egyetlen szimpatikus árkot sem. Azt tanácsolnám, addig lépj, amíg jók az esélyeid. Fél óra múlva a Tangiers klubban leszek. Cipőt húzott és kabátot, aztán egy pillanatra megtorpant, mert eszébe jutott, hogy csütörtök van, berakott egy vadonatúj, extrahosszú kazettát az

üzenetrögzítőjébe, és két perc múlva már kint is volt a lakásból. Amikor a telefon végül megcsörrent, az üzenetrögzítő lágy hangon annyit közölt, hogy Susan Way pillanatnyilag nem tud a készülékhez jönni, de ha a telefonáló lenne olyan szíves és üzenetet hagyna, akkor amilyen gyorsan lehet, vissza fogja hívni. Esetleg. Amolyan régimódi, hűvös novemberi este volt. A hold sápadtan és haloványan világított, mintha egy ilyen éjszakán nem is lenne szabad odafenn lennie. Vonakodva emelkedett fel az égre és úgy függött rajta, mint egy baljós kísértet. Az egészségtelen lárvidékről felszálló párában homályosan és ködösen rajzolódtak ki a Cambridgei St. Cedd's kollégium kupolái és tornyocskái. Az ijesztő épületegyüttest az évszázadok hányták egymás mellé: középkori stílus a viktoriánus hátán, Odeon a Tudor mellett. Csak a ködfátyolnak volt köszönhető, hogy valamennyire egybetartozónak tűntek az épületek. Közöltük siető alakok árnyai suhantak az egyik halvány fénytócsától a másikig, a hidegtől meg-megrázkódva, leheletpárát hagyva maguk mögött, amely aztán beleolvadt a hideg éjszakába. Hét óra volt. Az alakok közül sokan a kollégium ebédlőtermébe igyekeztek, amely a külső és a belső udvar között helyezkedett el, és ahonnan kelletlenül szivárgott kifelé a meleg és a világosság. Az odaigyekvők között volt két feltűnően össze nem illő figura. Az egyikük, egy fiatalember, hórihorgas volt, sovány és szögletes, még súlyos, sötét télikabátjában is úgy lépkedett, mint egy kíváncsi szürkegém. A másik figura alacsony volt, gömbölyded, és valami esetlen nyugtalansággal mozgott, olyan hatást keltve, mintha egy csapat megletebb korú mókus próbálna egy zsákból kiszabadulni: Ami a korát illeti : egy kicsivel idősebb volt a teljes mértékben meghatározhatatlannál. Ha találomra kiválasztunk egy számot, annál valószínűleg valamivel idősebb volt, de ... szóval nem lehetett tudni. Az arca minden esetre csupa ránc volt, az a néhány hajszál pedig, amely kicsúszott piros kötött sapkája alól, vékony volt és fehér, továbbá mindegyiknek megvolt a maga határozott elképzelése arról, hogy milyen irányban szeretne állni. Ő is vastag kabátba burkolózott, de a kabát fölött professzori talárt viselt, rajta megfakult bíborszínű szegély, ritka és különleges tudományos rangjának jelképe. Útközben végig csak az öregember beszélt. Rá-rámutatott az érdekesebb látnivalókra, annak ellenére, hogy a sötétben nemigen lehetett látni őket. A fiatalember azt hajtogatta "A, igen" és "tényleg?" és "ejha!" és "te jó ég! ". Közben komolyan bólogatott. Beléptek a terembe, bár nem a főbejáraton, hanem az udvar keleti oldaláról nyitó kisebb ajtón. Ez vezetett a

felsőévesek társalgójába, és a sötét faburkolatú előszobába, ahol a kollégium professzorai már gyülekeztek, átfagyott kezüket dörzsölgették, és "brrr" hangokat hallattak, mielőtt a saját külön bejáratukon beléptek volna a Főasztalhoz. Késésben voltak, sietve ledobták hát a kabátjukat. Az időssebbik férfi számára ez némi nehézséget okozott, mivel először le kellett vennie a talárt, majd újra felvenni; miután levette a kabátot, aztán a sapkáját begyömöszölte a kabát zsebébe, aztán eltűnődött, hogy vajon hová tette a sálját, aztán rájött, hogy nem is volt sálja, aztán a kabátzsebéből kihalszta a zsebkendőjét, aztán a másik zsebéből az okuláréjat, amit nagy meglepetésére a sáljába csavarva talált meg, amit ezek szerint mégiscsak magával hozott, de nem vette fel, pedig odakinn nedves idő volt, és a lép felől csípős szél fújt, mint egy boszorkány lehelete. Belökdöste maga előtt a fiatalembert a terembe, és leültek a Főasztal utolsó két üres helyére, mit sem törődve a haragos tekintetekkel és a szemöldökráncolásokkal, amiért megzavarták a latin asztali áldást. Aznap este tele volt a terem. A hidegebb hónapokban mindig szívesebben jártalt ide a diákok. Még szokatlanabb volt, hogy a termet gyertyákkal világították meg, ami mostanában már csak a legritkább ünnepi alkalmakkor fordul elő. Két hosszú, zsúfolt asztal nyújtózott a csillogó félhomályban. A gyertyafénynél az emberek arca is elevenebbnek tűnt, izgalmasabb volt a visszafojtott zsongás és az evőeszközök csörgése, és a hatalmas terem távolabbi sarkaiban mintha csak jelen lettek volna az elmúlt századok is. A Főasztal keresztben állt a két hosszú asztal előtt, egy körülbelül fél méter magas emelvényen. Mivel ezen az estén vendégek is voltak, ezért többen háttal ültek a terem többi részének. Nos, MacDuff mondta a professzor, miután leült, és széthajtogatta a szalvétáját, nagyon örülök, hogy megint láthatom, kedves fiam. Nagyszerű, hogy el tudott jönni. Fogalmunk sincs hogy mi van itt ma este tette hozzá, és esodálkozva körbenézett a teremben. Gyertyák meg meggyász. Ez többnyire azt jelenti, hogy díszvacsora van valakinek vagy valaminek a tiszteletére, akiről vagy amiről senki nem tud a világon semmit azon kívül, hogy aznap jobb vacsorát kapunk miatta. Egy pillanatig hallgatott és elgondolkozott, aztán azt mondta: Különös, hogy a vacsora minősége fordított arányban áll a terem kivilágításának erősségével, nem találja? Az ember eltűnődik, hogy vajon milyen gasztronómiai csúcspontok ostromolna a konyhaszemélyzet, ha örök sötétségre kárhoztatnánk őket. Szerintem érdemes lenne kipróbálni. Remek föld alatti kamrák vannak itt az egyetem pincéjében,

amiket hasznosítani lehetne erre a célra. Azt hiszem, egyszer mutattam is őket, nem? Kitűnő kőművesmunka. . A vendég némi megkönnyebbüléssel fogadta a hallottakat. Ez volt ugyanis az első jele annak, hogy a professzor egészen halványan sejti, hogy ki is a vendége. Urban Chronotis, a kronológiai tanszék Regius professzora, vagy más néven Reg ő ragaszkodott hozzá, hogy így szólítsák olyan emlékezőtehetséggel rendelkezett, amiről egyszer ő maga azt mondta, hogy leginkább az Alexandra királynő pillangóhoz hasonlít, amennyiben egykor tarkabarka volt, kedvesen csapongott ideoda, de sajnos immáron teljesen kipusztult. Amikor néhány nappal korábban telefonált, és tolmácsolta a meghívást, úgy tűnt, rettenetesen szeretné látni régi tanítványát, de amikor Richard este megérkezett, a professzor szemmel láthatóan igen dühösen nyitott ajtót, rendkívül meglepettnek mutatkozott Richard láttán, és azt kérdezte, az érzelmi problémáiról óhajta társalogni, majd kissé bosszúsan reagált, amikor Richard gyengéden emlékeztette, hogy annak már tíz éve, hogy ő volt Richard tanulmányvezető professzora, de végül hajlandó volt beismerni, hogy tényleg ő hívta meg vacsorára Richardot, aztán hosszasan és szélesebb tempóban értekezni kezdett az egyetem építészeti történetéről, ami általában a lehető legbiztosabb jele volt annak, hogy az esze valahol egészen máshol jár. Reg tulajdonképpen soha nem tanította igazán Richardot, csak a tanulmányvezetője volt, ami röviden összefoglalva annyit jelent, hogy az ő dolga volt ügyelni Richard általános jólétére, ő mondta meg neki, mikor vannak a vizsgák, óvta a kábítószerektől, és így tovább: Ami azt illeti, nem volt egészen világos, hogy Reg valaha is tanított-e egyáltalán, és ha igen, akkor mit. Professzori székének pontos mibenléte kissé homályos volt, hogy finoman fogalmazunk, előadói kötelezettségei alól pedig azzal az egyszerű és jól bevált módszerrel bújt ki, hogy potenciális hallgatóit ellátta egy igen kimerítő olvasmánylistával, olyan könyvekről, melyekről nagyon jól tudta, hogy harminc éve nem adták ki őket, aztán amikor a hallgatók nem tudták beszerezni az olvasnivalókat, dührohamot kapott így aztán soha senki nem tudta egészen pontosan kideríteni, hogy milyen tudományágban is ügyködik. Természetesen jó előre megtette a kellő óvintézkedéseket, és a listán szereplő kötelező olvasmányok még fellelhető példányait eltávolította az egyetem könyvtárából, aminek eredményeképpen aztán számlálhatatlan ideje maradt arra, hogy azzal foglalkozzon... nos, amivel valójában foglalkozott. Mivel Richard mindig aránylag jól kijött az öregúrral, egy nap minden bátorságát

összeszedve megkérdezte tőle, hogy tulajdonképpen mi is a kronológiai tanszék Regius professzorának a feladata. Egy olyan könnyű nyári napon történt mindez, amikor a világ szinte szétrobban a gyönyörűségtől, hogy önmaga lehet, Rag pedig rá nem jellemző módon közlékeny hangulatban volt; épp egy kis hídon sétáltak át, ahol a Cam folyócska elválasztotta az egyetem régebbi részeit az újabbaktól. Ez egy kényelmes állás, kedves fiam, egy rendkívül kényelmes állás mondta a professzor derűsen. Nagyon kevés pénz nagyon kevés vagy mondhatnánk úgy is, semennyi munkáért. Így aztán törődhetek a saját dolgommal, ami meglehetősen kényelmes, bár kissé frugális életmódot biztosít a számomra. Nagyon tudom ajánlani. Áthajolt a híd korlátján, és egy téglát kezdett mutogatni, amit érdekesnek talált. De mégis milyen tudományággal foglalkozik? faggatta Richard. Történelem? Fizika? Filozófia? Vagy mi? Hát... mondta Reg lassan ha már ennyire érdekli, a tanszéket eredetileg III. György alapította, aki mint maga is tudja, igen sajátos elképzelésekkel bírt, például arról is meg volt győződve, hogy a windsori park egyik fája valójában Nagy Frigyes. Ő alapította a tanszéket, ezért nevezik ezt a professzori állást Regiusnak, azaz királyinak. Ő is találta ki az egészet, ami már egy kicsit furcsább történet. A napsugár játszadozott a Cam folyó tükreén. A csónakázók lelkesen ordibálva küldözgették egymást a fenébe. A sovány természettudóshallgatók, akik hónapokat töltöttek a szobába zárva, és ettől fehér és halszerű külsőt öltöttek, pislogva kászálódtak elő a napfényre. A parton sétálgató szerelmespárok olyan izgatottak lettek az általános vidámságtól, hogy egy órácskára kénytelenek voltak visszavonulni a szobájukba. Az a szegény megszállott folytatta Reg, mármint III. György, ahogy talán maga is tudja, állandóan csak az idővel foglalkozott. Folyton az óráit huzogatta fel. Néha az éjszaka közepén is felkelt, és hálóingben körbejárta a palotát, hogy felhúzza az órákat. Tudja, nagyon aggasztotta, hogy az idő rendesen halad-e előre. Annyi szörnyűség történt vele élete során, hogy attól rettegett, ha az idő egyszer véletlenül csak egy percig is visszafelé halad, újból megtörténhetnek. Nagyon is érthető a félelme, különösen ha azt is figyelembe vesszük, hogy komplett örült volt márpedig a lehető legmélyebb együttérzéssel ugyan, de sajnós azt kell mondanom, hogy kétségtelenül örült volt. Ő nevezett ki engem, jobban mondva ezt a professzori katedrát, ezt a címet, melyet most nekem van szerencsém viselni hol is tartottam? Ja igen. Azért alapította meg a kronológiai tanszéket, hogy azt kutassa, van-e valami sajátos oka annak, hogy a dolgok

egymás után történnek, és hogy nem lehetne-e ez ellen tenni valamit. Mivel én rögtön tudtam, hogy a három kérdésre a válasz: igen, nem és talán, rájöttem, hogy pályafutásom hátralevő részét akár szabadságon is tölthetem. És az elődei? Ööö ... nagyjából ők is erre jutottak. De kik voltak? Hogy kik voltak? Nos, természetesen nagyszerű fickók, egytől egyig. Egyszer majd juttassa eszembe, hogy meséljek róluk. Látja ott azt a téglát? Wordsworth egyszer lehányta. Nagy költő volt. Ez a beszélgetés tíz évvel ezelőtt történt. Richard körbepillantott a hatalmas ebédlőben, hogy megsejtsen, változott-e valami az évek során, és a válasz persze mi más is lehetett volna, mint hogy semmi. A sötét falakon magasan felfüggesztve, a lobogó gyertyafényben alig kivehetően ott lógtak a förtelmes portrék, miniszterelnökök, püspökök, politikai reformerek és költők, akik a maguk idejében talán mind ugyanarra a bizonyos téglára hánytak. Ugy hallom mondta Reg olyan hangos suttogással, mintha a szexuális felvilágosítás témáját vetné fel egy apácázárdában, úgy hallom, az utóbbi időben jól mennek a dolgai, hm? Ööö .., hát igen, ami azt illeti mondta Richard, akit ez a tény éppolyan meglepetésszerűen ért, mint mindenki mást. Igen, elég jól. Az asztal körül ülők közül többen szigorúan odanéztek. Komputerek..- Richard meghallotta, hogy valaki megvetően ezt suttogja a szomszédjának az asztal vége felé. A szigorú tekintetek kissé megenyhültek, és újból elfordultak. Kitűnő! -mondta Reg. Büszke vagyok magára, nagyon büszke. Mondja csak folytatta, és Richard csak néhány pillanat múlva vette észre, hogy már nem hozzá beszél, hanem jobb oldali szomszédjához, mi ez a ... bágyadtan a gyertyákra és az ezüst evőeszközökre mutatott... felhajtás? Szomszédja, egy vénséges vén, aszott öregember nagyon lassan odafordult és ránézett, mintha nagyon dühítené, hogy átmenetileg feltámasztják halottaiból. Coleridge mondta vékony, reszelős hangon, a Coleridgedíszvacsora, te vén szamár! és nagyon lassan elfordult, míg újból teljesen az asztal felé fordulva ült. Cawleynak hívták, a régészet és az antropológia professzora volt, és a háta mögött gyakran mondták róla, hogy ezeket nem is komoly tudományágaknak tekinti, hanem csak alkalomnak arra, hogy újraélje a gyerekkorát. Á, tényleg? motyogta Reg. Tényleg? És visszafordult Richardhoz. A Coleridgedíszvacsora van ma- közölte jólétesülten. Coleridge is ebbe a kollégiumba járt, tudja tette hozzá. Coleridge, Samuel Taylor. A költő. Gondolom, hallott már róla. Ez az ő vacsorája. Na persze nem szó szerint értve, mert akkor már kissé kihűlt volna. Szünet. Egy kis sót? Ööö ... köszönöm, azt hiszem, még nem kérek mondta Richard csodálkozva. Az ételt még ki sem hozták.

Tessék, vegye csak el unszolta a professzor, és odanyújtotta a súlyos ezüst sőtartót. Richard zavartan pislogott, de aztán megvonta a lelki vállát, és elvette a sőtartót. Abban a pillanatban azonban, amikor éppen pislantott, a sőtartó egyszerűen eltűnt. Meglepetten visszahőkölt. Jó, mi? mondta Reg, miközben elővarázsolta az eltűnt sőtartót félhalott jobb oldali asztalszomszédja füle mögül, amivel meglepően kislányos kuncogást csalt elő valakiből az asztal végén. Reg huncutul mosolygott. Nagyon idegesítő szokás, tudom. A leszokandó dolgaim listáján ez áll a harmadik helyen a dohányzás és a piócák után. Még egy dolog; ami nem változott. Vannak, akik az orrukát piszkálják, mások rendszeresen vernek öregasszonyokat az utcán. Reg rossz szokása ártalmatlan volt, és meglehetősen sajátos : imádta a gyermekes bűvésztükköket. Richardnak eszébe jutott az a nap, amikor először kereste fel Reget, mert valami problémája volt csak a szokásos Angst, amely bizonyos időközönként el szokta fogni az egyetemistákat, különösen olyankor, amikor szemináriumi dolgozatot kellene írniuk, de Richard számára nyomasztó és sötét tehernek tűnt. Reg csak ült, hallgatta Richard panaszáradatát, összevont szemöldökkel figyelt, aztán amikor Richard befejezte, komolyan elgondolkodott, az állát simogatta, majd előre hajolt és Richard szemébe nézett. Én azt hiszem, magának az a baja mondta, hogy túl sok gemkapcsot hord az orrában. Richard rámeredt. Hadd mutassam meg mondta Reg, áthajolt az íróasztal fölé, és előhúzott Richard orrából tizenegy darab láncba fűzött gemkapcsot, továbbá egy kis gumihattyút. Á, ez volt a bűnös! mondta, és felmutatta a hattyút. A kukoricapelyhes dobozokhoz szokták mellékelni őket, tudja, és rengeteg bajt okoznak. Nos, nagyon örülök, hogy ilyen jól elbeszélgettünk, kedves fiam. Ha hasonló problémái lesznek, nyugodtan keressen meg bármikor. Mondanunk sem kell, hogy Richard nem élt az ajánlattal. Két hellyel arrébb balra ott ült az a professzor, aki Richard angol irodalom tanulmányait felügyelte, és aki a legcsekélyebb jelét sem mutatta annak, hogy megismeri. Nem mintha ez különösen meglepő lett volna, mivel Richard három egyetemi évét nagyrészt azzal töltötte, hogy szorgalmasan próbálta kikerülni a professzorral való találkozást, mely cél érdekében sokszor még szakállt is növesztett, és igyekezett úgy tenni, mintha valaki más volna. Mellette egy férfi ült, akiről Richard soha nem tudta volna kideríteni, hogy kicsoda. Ami azt illeti, a világon senki nem tudta kideríteni. Sovány volt és pocokszerű, és egészen megdöbbenően hosszú csontos orra volt de tényleg nagyon-nagyon-nagyon hosszú és rettenetesen csontos.

Ami azt illeti, meglehetősen emlékeztetett ez az orr ama a tőkesúlyra, melynek segítségével az ausztrálok 1983-ban megnyerték az amerikai kupát, akkoriban ezt a hasonlatosságot többen szóvá is tették, persze nem az orr tulajdonosának. Hozzá soha, senki nem szólt egy szót sem. Senki. Soha. Aki először találkozott vele, az túl meglepett és zavart volt az orra miatt, hogy bármit is kinyöggjön, a második találkozásnál még inkább zavarba jött, amiért az első olyan rosszul sült el, és így tovább. Hosszú évek teltek el így, immáron tizenhét. Ezalatt az illető egészen begubózott a csendbe, amely körülvette. A felszolgálók rég megszokták, hogy külön sót, borsot és mustárt tegyenek a terítéke mellé jobbra is és balra is, mivel senki nem lett volna képes megkérni, hogy adja oda őket, a másik oldalán ülőtől kérni pedig nemcsak hogy roppant udvariatlanság lett volna, de az útban levő hosszú orr miatt lehetetlen is. Az illető másik furcsasága az volt, hogy az est folyamán állandóan különös mozdulatokat ismételgetett. Sorra megkocogtatta minden egyes ujját a bal kezén, aztán az egyiket a jobb kezén. Aztán időnként egy-egy más testrészét is, a könyökét vagy a térdét. Amikor evés közben arra kényszerült, hogy ezt abbahagyja, olyankor áttért a kacsingatásra, illetve néha a bólogatásra. Persze soha senki nem merte megkérdezni tőle, hogy ezt miért csinálja, pedig majd kifúrta az oldalukat a kíváncsiság. A mellette ülő személyt Richard nem látta. A másik irányban Reg félholt szomszédja mellett Watkin ült, a klasszika-filológia professzora, egy ijesztően száraz és különc figura. Vastag, keret nélküli szemüvege szinte tömör üvegkockának látszott, a szemei önálló életet éltek mögötte, mint két kis aranyhal. Az orra egyenes volt és átlagos, alatta viszont Clint Eastwoodszakállat viselt. Szemeit körbeúsztotta az asztal körül ülőkön, és kiválasztotta, kivel fog aznap este társalogni. Ugy döntött, az egyik vendég lesz az áldozat, a 3. rádióadó újonnan kinevezett igazgatója, akivel szemben ült de sajnos az illetőre már lecsapott az egyetem kórusának karnagya és a filozófia professzora. Ezek ketten mélyrehatóan kifejtették az elgyötört embernek, hogy a "túl sok Mozart" kifejezés, amennyiben mindhárom összetevőjét ésszerűen definiáljuk, inherens önellentmondást hordoz magában, és ezáltal bármely mondat, amelyben a fenti kifejezés előfordul, értelmetlennek tekintendő, és mint ilyen, nem alkalmazható egy rádióadó programtervéről szóló vitában stratégiai érvként. A szegény ember egyre szorosabban markolta a kését és a villáját. Tekintete kétségbeesetten kutatta a menekülés útját, és elkövete azt a hibát, hogy megállapodott Watkin szemein. Jó

estét mondta Watkin elbűvölő mosollyal és barátságos biccentéssel, aztán tekintete üvegesen rögzült az éppen felszolgált levesen, mely helyzetből egy tapodtat sem mozdult. Egyelőre. Hadd szenvedjen egy kicsit a disznó. Addig akart várni, amíg a mentőakció fel nem ér legalább egy féltucat rádióelőadásra való meghívással. Richard hirtelen felfedezte a Watkin melletti széken, hogy kitől származott a kislányos kuncogás Reg bűvészműtatványa után. Elég meglepő módon egy kislány ült ott. Úgy nyolcéves lehetett, a haja szőke volt, és morcos képet vágott. Időnként rosszkedvűen az asztal lábát rugdosta. Hát ez meg ki?-kérdezte Richard meglepetten Regtől. Melyik? kérdezte Reg meglepetten Richardtól. Richárd lopva egy ujjal a kislányra mutatott. A kislány suttogta. Az a nagyon kicsi kislány. Csak nem az új matematikaprofesszor? Reg odanézett. Nahát mondta csodálkozva. Fogalmam sincs. Ilyet még nem is láttam. Nagyon különös. Ebben a pillanatban a BBC igazgató lezárta a vitát, és kivágta magát a logikai félnelsonból, melybe szomszédai szorították, és ráförmedt a kislányra, hogy ne rugdossa az asztal lábát. A kislány abbahagyta, és helyette kétszeres erőbedobással a levegőt kezdte rugdosni. Az apja rászólt, hogy próbálja elfoglalni magát valamivel, mire a kislány belerúgott. Ez végre egy kis fényt lopott az unalmas estébe, de sajnos nem tartott sokáig. Az apja röviden vázolta az asztal körül ülőknek, hogyan vélekedik a pótmamákról, akik az utolsó pillanatban cserbenhagyják az embert, de senki nem érezte illetékesnek magát, hogy hozzászóljon a témához. Már régóta esedékes lenne egy Buxtehude sorozat-folytatta a karnagy. Biztos vagyok benne, ön is alig várja, hogy első adandó alkalommal orvosolja a jelenlegi helyzetet. Ő ... ööö ... hogyan felelte a kislány apja, és kilöttyintette a levesét ööö ... vagyishogy... az illető nem azonos Gluckkal, ugye? A kislány megint az asztal lábát rugdosta. Amikor az apja szigorú pillantást vetett rá, félrehajtotta a fejét, és egy kérdést suttogott oda neki. . Most nem szólt rá a férfi, olyan halkan, ahogy csak tudott. Hát mikor? Később. Talán. Később majd meglátjuk. A kislány morcosan összekuporodott a székén. Mindig csak azt mondd, hogy később- súgta oda az apjának. Szegény gyermek mormogta Reg. Nincs egy professzor sem ennél az asztalnál, aki lélekben ne ugyanígy viselkedne. Á, köszönöm! Megérkezett a levesük, ami elterelte a figyelmét, éppúgy, mint Richardét. Akkor most mesélje el- mondta Reg, miután ő is és Richard is kanalaztak egyet a levesből, és egymástól függetlenül ugyanarra a következtetésre jutottak, nevezetesen: nem az a kimondott csúcsminőség. Hogy mivel is foglalkozik,

kedves fiam? Úgy hallom, valami komputerrel kapcsolatos dolog, és a zenéhez is van valami köze. Úgy emlékeztem, angol szakra járt ide habár ha jól sejtem, csak a szabadidejében és jelentőségteljes pillantást vetett Richardra a leveseskanala fölött. Vajon- szólt közbe, mielőtt Richard egyáltalán kinyithatta volna a száját. Jól emlékszem, hogy amikor idejött, már volt valamilyen számítógépe? Mikor is? 1977-ben? Hát, amit 1977-ben számítógépnek nevezünk, az valójában csak egy elektromos abakusz volt, de... Hohó, ne becsülje le az abakuszt! mondta Reg. Szakértő kezekben nagyon kifinomult eszköz lehet. Ezenfelül nem kell hozzá áram, bármely kéznél levő anyagból elkészíthető, és soha nem mondja azt, hogy "bing" egy fontos feladat kellős közepén. Ezek szerint tehát teljesen felesleges volt létrehozni egy elektromos változatot mondta Richard. Így van helyeselt Reg. A korai számítógépek nem sokat tudtak, amit az ember feleannyi idő alatt és sokkal egyszerűbben maga is meg ne tudott volna csinálni mondta Richard, másrészt viszont arra nagyon jók voltak, hogy úgy tekintsük őket, mint lassú és nehézfejű diákokat. Reg álmélkodva nézett rá. Nem gondoltam volna, hogy ilyen nagy a kereslet a lassú és nehézfejű diákok iránt mondta. Ha innen elhajítanék egy zsömlét, kapásból eltalálnék vagy egy tucatot. Ebben biztos vagyok. De nézzük más szemszögből a dolgot. Valójában mi az értelme annak, hogy bármit is megpróbáljunk megtanítani bárkinek? Ez a kérdés érdeklődő és egyetértő mormolást váltott ki az asztal körül. Richard folytatta. Úgy értem, ha az ember tényleg meg akar érteni valamit, annak az a legjobb módja, ha megpróbálja elmagyarázni valakinek. Ez arra kényszeríti; hogy helyretegye a dolgokat a saját fejében. És minél lassúbb és nehézfejjűbb a tanítvány, annál egyszerűbb ideákra kell lebontanunk a gondolatmenetet. És valójában éppen ez a programozás lényege. Mire az ember egy bonyolult gondolatot lebont olyan egyszerű lépésekre, hogy azt még egy buta gép is megértse, addigra biztos hogy valamit megtanul arról a dologról. A tanár általában többet tanul, mint a diák. Nem így van? Nehéz lenne annál kevesebbet megtanulni, mint amit az én hallgatóim szoktak-hallatszott egy halk morgás valahonnan az asztal mellől. Hacsak nem végeznek előtte homloklebenymetszést valakin. Ezért aztán napokat kínlódtam azzal, hogy azon a 16K gépen írjam a dolgozataimat, amiket egy írógépen pár óra alatt meg lehetett volna csinálni, de engem elbűvölt az a folyamat, hogy elmagyarázhattam a gépnek, mit is akarok tőle. Lényegében meírtam a saját szövegszerkesztő BASIC programomat. Egy egyszerű visszakeresés és hibajavítás

körülbelül három órát vett igénybe. Már nem emlékszem, sikerült megírnia végül egyetlen dolgozatot is? Hát, nemigen. Igazi dolgozatokat nem, de ennek rendkívül lenyűgöző okai voltak. Felfedeztem például ... Richard elhallgatott, és felnevetett. Persze egy rockegyüttesben is játszottam billentyűsként tette hozzá. Ez sem segített sokat. Ezt nem is tudtam mondta Reg. Gyanúsabb sötét foltok vannak a múltjában, mint gondoltam. Hadd tegyem hozzá, ebben sok hasonlóságot mutat ezzel a levessel. Nagyon gondosan megtörölte a száját a szalvétával. Valamelyik nap beszélnem kell a konyhaszemélyezettel. Meg kell végre bizonyosodnom róla, hogy tényleg a belevaló darabokat teszik az ételekbe, és az eldobnivalókat dobják el. Tehát. Azt mondja, hogy egy rockegyüttesben. Ejej. Uramisten. Igen mondta Richard. "Aránylag Jó Banda" volt a nevünk, de ami azt illeti, nem voltunk azok. Mi akartunk a kora nyolcvanas évek Beatlese lenni, de sokkal jobb jogi és pénzügyi tanácsadóink voltak, mint nekik, akik alapvetően azt a tanácsot adták, hogy hagyjuk az egészséget a fenébe, és így aztán hagytuk is. Elmentem Cambridgeből, és három éven át éheztem. Akkoriban nem nagyon találkoztunk-mondta Reg. Én úgy tudtam, jól ment a sora. Igen, mint utcaseprőnek. Örült nagy kosz volt az utcákon. Több mint elég. Úgy éreztem, egész karriert lehet rá alapozni. Mindenesetre végül kirúgtak, mert átsöpörtem a szemetet egy másik utcaseprő területére. Reg megcsóválta a fejét.~ Biztos vagyok benne, hogy ez nem volt igazán magának való állás. Sok olyan foglalkozás van, ahol az ilyesmi kifejezetten gyors előrehaladást biztosítana. Kipróbáltam egyet-kettőt, de egyik sem volt sokkal jobb. És egyiket sem csináltam túl hosszú ideig, mert mindig túl fáradt voltam ahhoz, hogy rendesen elvégezzem a munkám. Állandóan elszunyókáltam a tyúkketrecek vagy az iratszekrények fölött attól függően, hogy mi volt az állás. Mivel egész éjszaka fönn voltam a komputer mellett, és próbáltam megtanítani, hogy eljátssza a "Három vak egér" kezdetű gyermekdalocskát, Ez nagyon fontos célkitűzés volt. Ebben biztos vagyok helyeselt Reg. Köszönöm-mondta a felszolgálónak, aki elvette előle a félig teli levesestányért, nagyon köszönöm. A "Három vak egeret"? Ez jó. Jó. Gondolom, végül sikerrel járt, és ennek köszönheti ; jelenlegi kiváltságos helyzetét. Így van? Hát ennél azért kicsit többről van szó. Ettől féltem. Kár, hogy nem hozta el magával a masináját. Felvidíthatta volna vele ezt az ifjú hölgyet, akire rákényszerítették ezt az unalmas és mogorva társaságot. A "Három vak egér" trillái talán visszaadnák a jókedvét. Előrehajolt, és elnézett két jobb oldali

szomszédja mellett a kislány felé, aki még mindig ott gubbasztott a székén. Helló- szólt oda neki. A kislány meglepetten felnézett, aztán szégyenlősen lesütötte a szemét, és lóbálni kezdte a lábát. Szerinted melyik rémesebb? érdeklődött Reg. A leves vagy a társaság? A kislány apró, kelletlen kuncogást hallatott, és tekintetét még mindig a földre szegezve megvonta a vállát. Azt hiszem, bölcsen teszed, hogy egyelőre nem döntesz folytatta Reg. A magam részéről megvárom, milyen lesz a sárgarépa, mielőtt bármiféle ítéletet hoznék. A hét vége óta főzik, de attól félek, ez sem volt elég. Az egyetlen, ami még a sárgarépánál is rosszabb lehet, az Watkin. Ő az, aki itt ül közöttünk, és olyan fura szemüvege van. Engem egyébként Regnek hívnak. Ha egy percre ráérsz, gyere ide, és nyugodtan rugdoss egy kicsit engem is. A kislány kuncogott, és felnézett Watkinra, aki megmerevedett, és szemmel láthatóan sikertelen kísérletet tett arra, hogy jó képet vágjon a dologhoz. Ejnye, kislány szólt oda zavartan. A kislány meg kétségbeesetten próbálta visszafojtani a nevetését Watkin szemüvege láttán. Így aztán elakadt a társalgás, de a kislánynak most már volt egy szövetségese, és ettől kezdte kicsit jobban érezni magát. Az apja megkönnyebbülten rámosolygott. Reg visszafordult Richardhoz, aki hirtelen azt kérdezte: Magának van családja? Ööö ... nincsen mondta Reg halkan. De mondja csak, mi következett a "Három vak egér" után? Nos, hogy rövidre fogjam, Reg, végül a WayForward Technologies cégnél kötöttem ki. A, igen, a híres Mr. Way. Mondja, milyen ember? Richardot mindig kissé bosszantotta ez a kérdés, talán mert olyan gyakran tették fel neki. Jobb is, meg rosszabb is annál, mint ahogy a sajtóban ábrázolni szokták. Ami azt illeti, én meglehetősen kedvelem. Néha kicsit fárasztó tud lenni, mint minden megszállott ember, de én ismerem a cég kezdeti idejéből, amikor még a nevünk egy fabatkát sem ért. Rendes pasas. De jobb, ha az ember eltitkolja előle a telefonszámát, hacsak nincs egy extrakapacitású üzenetrögzítője. Micsoda? Dehát miért? Ő is egyike azoknak az embereknek, akik képtelenek gondolkodni, ha nem beszélnek közben. Ha eszébe jut valami, akkor beszélnie kell, bárki legyen is a hallgatóság. És ha emberek éppen nincsenek kéznél, akkor az üzenetrögzítők is megteszik. Felhívja őket, és beszél hozzájuk. Tart egy tikárnőt, akinek kizárólag az a feladata, hogy összegyűjtse az üzenetrögzítőkből a kazettákat, legépelje a szövegeket, osztályozza őket, és másnap átadja neki egy kék dossziében. Kékben? Most kérdezze meg, miért nem használ egyszerűen egy magnót mondta Richard vállat vonva. Reg fontolóra vette a

dolgot. Gondolom, azért, mert nem szeret magában beszélni mondta. Van ebben logika. Bizonyos értelemben. Bekapott egy falatot a frissen érkezett porc au poivre-ből, és egy darabig eltűnődött rajta, mielőtt óvatosan ismét letette volna egy percre a kést és a villát. Na és kérdezte végül mi az ifjú MacDuff szerepe mindebben? Gordon megbízott azzal, hogy írjak egy szoftvert az Apple Macintoshhoz. Pénzügyi táblázatkezelés, könyvelés, ilyesféle dolgok, hatékony, könnyen használható, sok grafikonnal. Megkérdeztem tőle, hogy pontosan mi legyen benne, mire ő annyit mondott: Minden. Csúcsminőségű szoftvert akarok ehhez a géphez, olyat, hogy daloljon és táncoljon. És mivel nekem kissé sajátos a gondolkodásmódom, szó szerint vettem, amit mondott. Tudnillik egy számsor bármit jelképezhet, amit csak akarunk, feltérképezhet bármely felszínt, modulálhat bármely dinamikus folyamatot és így tovább. És végső soron egy vállalat könyvelése sem más, mint egy számsor. Így hát leültem és írtam egy programot, amely veszi ezeket a számokat, és azt csinál belőlük, amit csak akarunk. Ha csak egy oszlopgrafikont akar az ember, akkor egy oszlopgrafikont. Ha körgrafikont, akkor körgrafikont. Ha valaki azt szeretné, hogy táncoló nőalakok ugráljanak elő a grafikonokból, hogy elvonják a figyelmet a számadatokról, a program ezt is meg tudja csinálni. Vagy például egy csapat sirály formájában is meg lehet jeleníteni a számokat, úgy, hogy a repülésirányt és a sirályok szárnymozgását a vállalat egyes osztályainak teljesítményei fogják meghatározni. Nagyszerűen lehet így animációs cégszimbólu-mokat csinálni, amik jelentenek is valamit. De a legostobább része az volt a dolognak, hogy ha valaki a vállalat könyvelését zenei formába kívánta önteni, hát azt is megtehetette. Én legalábbis ostobaságnak tartottam. De az üzleti világ teljesen megörült érte. Reg komolyan hallgatta egy darab sárgarépa felett, melyet elegánsan a villájára helyezve tartott maga előtt, de nem szólt semmit. Ugyanis minden zenemű kifejezhető számsorok formájában folytatta Richard fellelkesülve. Leírhatjuk számokkal a hangok magasságát, hosszúságát, a magasság és a hosszúság változásait ... Úgy érti, a dallamot mondta Reg. A sárgarépa még mindig nem mozdult. Richard elvigyorodott. A dallam nagyon jó elnevezés. Igyekszem megjegyezni. Úgy egyszerűbben kifejezhetné magát. Reg visszatette a répát a tányérjára, anélkül, hogy megkóstolta volna. Tehát ez a szoftver jól bevált?-kérdezte. Itthon nem annyira. A legtöbb angol cég éves zárójelentése úgy hangzott, mint a Halotti menet a Saulból, de Japánban úgy vették, mint a cukrot.

Rengeteg vidám vállalati himnusz jött létre így, a legtöbb elég jól kezdődött, de ha kritikusak akarunk lenni, meg kell mondani, hogy a végük általában túl hangos és cincogó lett. Látványos sikerünk volt az Államokban is, és üzleti szempontból ez volt a legfontosabb. De mostanában leginkább az foglalkoztat, hogy mi történik, ha kihagyjuk az egészből a könyvvitelt. Alakítsuk át egy fecske szárnymozgását jelképező számokat zenévé. Vajon mit fogunk hallani? Gordon szerint annyi biztos, hogy nem a pénztárgépek csilingelését. Lenyűgöző mondta Reg. Igazán lenyűgöző. És végre bekapta a sárgarépat. Megfordult és előre hajolt, hogy újonnan szerzett kis barátnőjével társalogjon. Watkin vesztett-jelentette ki: A sárgarépa új negatív világcsúcsot ért el. Sajnálom Watkin, te is épp elég borzalmas vagy, de attól tartok, a sárgarépa világrekordot döntött. A kislány felszabadultabban kuncogott, mint korábban, és rámosolygott Regre: Watkin megint próbált jó képet vágni, de ahogy tekintetét Regre úsztatta, abból nyilván való volt, hogy inkább ahhoz van szokva, hogy ő hozzon zavarba másokat, mintsem hogy őt hozzák zavarba. Apu, most már lehet? frissen szerzett, bár még mindig csekély önbizalmával a kislány hangja is megjött. Később-mondta megint az apja. De már később van. Mértem az időt. Hát ... Az apa habozni kezdett, és ezzel el is vesztette a csatát. Voltunk Görögországban jelentette be a kislány vékony és megilletődött hangon. Ó, igazán? mondta Watkin egy kis legyintéssel. Ejha. Valami meghatározott helyen, vagy csak úgy Görögországban? Patmoszon mondta a kislány határozottan. Görögország nagyon szép volt. Szerintem Patmosz a legszebb hely az egész világon. Csak a komp soha nem akkor jött, amikor kellett volna. Soha, de soha. Számoltam. Lekéstük a repülőgépet is, de én nem bántam. Ó, Patmoszon, értem mondta Watkin, akit láthatóan felrázott ez az újság Tudnod kell, ifjú hölgy, hogy a görögök nem elégedtek meg azzal, hogy uralták a klasszikus antikvita kultúráját, hanem ezen felül a mi századunk legnagyobb sokak szerint egyetlen valóban kreatív képzelőerőt kívánó alkotását is ők hozták létre: természetesen a görög kompok menetrendjére gondolok. A legkifinomultabb fikció. Bárki megerősítheti, amit mondok, aki utazott már az Égei-tenger környékén. Hmm, igen. Azt hiszem. A kislány összevonta a szemöldökét. Találtam egy korsót is-mondta. Semmi az egész-szólt közbe gyorsan az apja. Tudják, hogy van ez. Mindenki, aki először jár Görögországban, azt mondja, hogy talált egy korsót, ugye? Haha! Általános bólogatás. Ez igaz. Borzasztó, de igaz. A kikötőben találtam-mondta a kislány, a vízben. Miközben azt a rohadt kompot vártuk. Sarah!

Hányszor mondtam már ... Te mondtad így. Még csúnyábbakat is mondtál. Olyan szavakat, amikről nem is gondoltam volna, hogy ismered őket. Mindegy. Csak arra gondoltam, hogy ha már itt mindenki olyan okos, akkor valaki talán meg tudná mondani, hogy igazi ókori görög korsó-e vagy nem. Szerintem nagyon régi. Megmutatod nekik, apu? Az apa reményvesztetten vállat vont, és kotorászni kezdett: a széke alatt. Tudtad, ifjú hölgy-mondta Watkin, hogy a Jelenések könyvét Patmoszon írták? Ott bizony. Az isteni Szent János, ahogy te is tudod. Én határozott jeleit látom annak, hogy akkor írta, amikor a kompra várt. Igen, azt hiszem. Úgy kezdődik, abban az álmos lelkiállapotban, amit az ember olyankor érez, amikor agyon kell ütnie valamivel az időt, unatkozik, és próbál kitalálni valamit, míg végül fokozatosan elérkezik a hallucinációkkal járó kétségbeesés állapotába. Én ezt rendkívüli módon továbbgondolásra érdemesnek találom. Esetleg írhatnál egy dolgozatot erről a témáról biccentett a kislány felé. A kislány úgy nézett rá, mint egy örültre. Nos, itt van mondta az apja, és letett valamit az asztalra. Csak egy korsó, láthatják. A lányom még csak hat éves tette hozzá komor mosollyal. Ugye, drágám? Hét-mondta Sarah. A korsó meglehetősen kicsi volt, 15 centi magas, a legszélesebb részén pedig 12 centi széles. A formája majdnem gömbölyű volt, keskeny nyaka úgy három centire állt ki. korsó nyakát és hasának egy részét megkövesedett iszapréteg borította, ami kilátszott alóla, vöröses színű és durva feületű volt. Sarah elvette, és a jobb oldalán ülő professzor kezébe nyomta. Maga okosnak néz ki mondta. Mondja meg, mi véleménye róla. A professzor fogta a korsót, és kissé fölényesen megforgatta a kezében. Biztos vagyok benne, hogy ha lekaparnánk az aljáról a lerakódást jegyezte meg szellemesen az lenne ráírva, hogy Made in Birmingham. Szóval olyan régi? mondta Sarah apja erőltetett nevetéssel. Mert ott aztán jó ideje nem gyártanak semmit. Sajnos mondta a professzor, nem az én asztalom Én molekuláris biológiával foglalkozom. Meg akarja nézni valaki? A kérdést nem üdvözölték lelkes kiáltások, de azért oda sem figyelve kézről kézre adták a korsót az asztal körül. A kislány arcára megint kezdett kiülni a rosszkezd. Sanyarú sors mondta Reg Richardnak. Ismét felemelt az ezüst sőtartót, és a magasba tartotta. Ifjú hölgy mondta előrehajolva. Jaj, hagyd már abba, te vén bolond morogta az idős régész, Cawley, aztán hátradőlt a székén, és befogta a fülét. Ifjú hölgy mondta ismét Reg. Ime, ez a közönséges sőtartó. Ime, ez a közönséges kalap. Nincs is kalapja mondta a kislány durcásan. Ó mondta Reg. Egy pillanat. Kiment, és behozta a piros kötött

sapkáját. Íme-kezdte újra, ez a közönséges ezüst sótartó. Íme, ez a közönséges kötött sapka. Beleteszem a sótartót a sapkába, így ni, és odaadom neked a sapkát. A mutatvány következő része, ifjú hölgy ... csak rajtad áll. Átnyújtotta a sapkát a kislánynak a köztük ülő két asztaltársuk, Cawley és Watkin előtt. A kislány elvette a sapkát, és belenézett. Hová lett? kérdezte a sapkába bámulva. Ahová te tetted mondta Reg. Ó-mondta Sarah, értem. Hát ... ez nem volt túl érdekes. Reg vállat vont. Egyszerű trükk, de nekem örömem telik benne mondta, és visszafordult Richardhoz. Szóval, miről is beszéltünk? Richard enyhe megdöbbenéssel nézett rá. Tudta, hogy a professzor mindig is hajlamos volt a váratlan és szeszélyes hangulatváltásokra, de most olyan volt, mintha egy szemvillanás alatt kihunytt volna belőle minden emberi melegség. Ugyanolyan figyelmetlen volt az arckifejezése, mint amilyet Richard akkor látott rajta, amikor aznap délután bekopogtatott hozzá, a professzor számára nyilván teljesen váratlanul. Úgy látszott, mintha Reg észrevette volna Richard megdöbbenését, és gyorsan elmosolyodott. Kedves fiam! mondta. Kedves fiam! Kedves, kedves fiam. Hol is tartottam? Ööö ... ott, hogy kedves fiam. Igen, de az az érzésem, az csak a bevezetés volt valamihez. Egy amolyan rövid toccata arra a témára, hogy milyen nagyszerű fickó is maga, mielőtt rátértem volna a gondolatmenetem fő témájára, melynek mibenléte pillanatnyilag nem jut eszembe. Nem tudja véletlenül, mit akartam mondani? Nem? Nos, azt hiszem, ennek örülnöm kellene. Ha az emberek pontosan tudnák, hogy mit akarok mondani, akkor nem is lenne értelme, hogy elmondjam, nem? Vajon mi a helyzet legifjabb vendégünk korsójával? A korsó közben érkezett Watkinhez, aki kijelentette, ő abban nem szakértó, hogy az ókoriak miféle edényeket készítettek ivás céljára, csak abban, hogy miket írtak össze, miután leitták magukat. Aztán azt mondta, Cawley az, akinek tudása és szakértelem előtt mindnyájuknak meg kell hajolni, azzal megpróbálta a kezébe nyomni a korsót. Azt mondtam ismételte meg hogy a magáé a tudás és a szakértelem, amely előtt mindnyájuknak meg kell hajolni. Az ég szerelmére, vegye már le a kezét a füléről, és nézze meg ezt a vacakot! Gyengéden, de határozottan lefejtette Cawley kezét a jobb füléről, ismételten megvilágította a helyzetet, és átadta neki a korsót. Igen mondta Cawley, körülbelül kétszáz évesnek gondolnám. Nagyon durva kiképzésű. Típusának kezdetleges példánya. Természetesen az égvilágon semmiféle értéke nincsen. Határozottan letette, és elbámult a falon függő portrékra melyek úgy tűnt, valamilyen okból kifolyólag idegesítették.

Sarah azonnal az események hatása alá került. Már így is oda volt az önbizalma, de most teljesen letört. Az ajkába harapott, hátradőlt a széken, és megint nagyon gyerekesnek és nem oda valónak érezte magát. Az apja figyelmeztető pillantást vetett rá, hogy viselkedjen, aztán megint bocsánatot kért a nevében. Tehát Buxtehude folytatta sietve. Igen, a jó öreg Buxtehude. Meglátjuk, mit tehetünk. Mondják ... Ifjú hölgy szólt közbe egy hang, a megdöbbenéstől rekedten. Hiszen te csodálatos bűverejű varázsló és boszorkány vagy! Minden tekintet Regre, az öreg bohócra fordult. Reg a korszót szorongatta, és döbbsent csodálkozással meredt rá. Lassan a kislányra emelte a tekintetét, mintha egy félelmetes ellenfél erejét próbálná felmérni. Meghódolok előtted suttozta, én, aki arra sem vagyok méltó, hogy megszólaljak egy ekkora hatalom jelenlétében. Könyörgök, engedd meg, hogy gratuláljak neked eme bravúros bűvészműtávhoz, melynek szerencsém volt tanúja lenni! Sarah tágra nyílt szemekkel bámult rá. Megmutathatom a többieknek is, mit cselekedtél? kérdezte Reg komolyan. A kislány alig észrevehetően bólintott, mire Reg erősen odacsapta az asztalhoz a korábban oly nagyrabecsült, de immár sajnálatos módon hitelét veszített korszót. A korszó két aszimmetrikus darabra esett szét, a rákövesedett lerakódás szilánkokban hullott le róla az asztalra. A korszó egyik fele letört, de a másik fele állva maradt. Sarah nagy szemeket meresztett, amikor a korszó belsejében megpillantotta a bepiszkolódott és megkopott, de tisztán felismerhető ezüst sőtartót. Vén számár motyogta Cawley. Miután mindenki megtette a maga becsmérő megjegyzését az olcsó trükkökről melyek azért nem tudták elhomályosítani a félelemmel vegyes tiszteletet Sarah szemeiben, Reg Richardhoz fordult, és szórakozottan azt mondta: Volt az a barátja itt az egyetemen, szokott találkozni vele? Az a fickó, akinek olyan különös középeurópai hangzású neve van. Valamilyen Svlad. Svlad Cjelli. Emlékszik rá? Richard egy pillanatig értetlenül nézett rá. Svlad? kérdezte. O, Dirkre gondol! Dirk Cjelli. Nem. Nem tartjuk a kapcsolatot. Egyszer-kétszer összefutottunk az utcán, de ez minden. Azt hiszem, időről-időre meg szokta változtatni a nevét. De miért kérdezi? A sziklaszirt csúcsán még mindig ott ült az Elektromos Szerzetes a ló hátán, amely csendben és zokszó nélkül unatkozott tovább. Durva szövésű csuklyája alól a Szerzetes szemrebbenés nélkül bámult le a völgybe, amellyel némi problémája volt, de ez most egy egészen új és gyűlöletes probléma volt a Kétely. A kétely soha nem kínozta sokáig, de ha elfogta, létének gyökereig rágott. Meleg volt, a nap

magasan állt az üres és párás égen, szórta sugarait a szürke sziklákra és a csenevész, kiszáradt fűre. Nem mozdult semmi, a Szerzetes sem. De az agyában különös gondolatok kezdtek bizseregni, mikor időről időre egyegy adat rossz útra került, miközben áthaladt a input buffer. Ekkor azonban a Szerzetes hinni kezdett, először görcsön és idegesen, de aztán féhéren izzó hittel, amely elhomályosított minden korábbi hitet köztük azt a butaságot is, hogy a völgy rózsaszín, hinni kezdett abban, hogy vagy egy kilométernyire onnan, ahol ül, nemsokára ki fog nyílni egy titokzatos ajtó, amely egy idegen és távoli világba vezet, egy ajtó, amelyen át beléphet oda. Meghökkenő gondolat. Még meghökkenőbb, hogy a Szerzetes ezúttal nem tévedett. A ló megérezte, hogy itt valami készül. Hegyezni kezdte a fülét, és finoman megrázta a fejét. Már egész transzba volt esve, mert jó ideje bámulta ugyanazt a sziklát, és lassan már ott tartott, hogy ő is rózsaszínnek képzelte. Kicsit erősebben megrázta a fejét. Egy rántás a gyeplőn, egy kis sarkantyúzás, és már el is indultak óvatosan lefelé a sziklás lejtőn. Az út nehéz volt. Nagyrészt könnyen omló barna és szürke agyagpalából állt, itt-ott egy-egy barnászöldes kis növény kapaszkodott rajta bizonytalan létezésébe. A Szerzetes zavar nélkül nézte. Immáron egy öregebb és bölcsebb Szerzetes volt, maga mögött hagyta a gyermekes dolgokat. Rózsaszín völgyek, hermafrodita asztalok mindenkinek keresztül kell mennie ezeken a természetes fázisokon az igaz megvilágosodás felé vezető úton. A nap tüzesen süttött rájuk. A Szerzetes letörölte az arcáról az izzadságot és a port, megállt, és előrehajolt a ló nyaka felett. Lenézett a hőségától reszkető levegőn át egy kiugró sziklára, amely a völgy mélyén emelkedett. Ott, a szikla mögött kell megjelennie az ajtónak, gondolta vagy inkább lelke legmélyéből szenvedéllyel hitte. Próbálta még közelebbről szemügyre venni, de a látvány részletei homályosan úsztak a forróságtól felfelé áramló párában. Ahogy visszaült a nyeregbe, és továbbindulásra akarta ösztökélni a lovat, hirtelen észrevett valami nagyon különös dolgot. Egy közeli szikla lapos oldalán, valójában olyan közel, hogy a Szerzetes csodálkozott, hogy korábban miért nem vette észre, egy óriási festmény volt. A festmény kezdetleges volt, bár stílusos vonalvezetésű, és nagyon réginek látszott, tényleg nagyon-nagyon réginek. A festék megfakult, foltokban málladozott, és nemigen lehetett világosa kivenni, hogy mit is ábrázol a kép. A Szerzetes közelebb ment. Primitív vadászjelenetnek vélte, amit látott. A csapat lila bőrű, sok végtagú lény nyilván őskori vadász lehetett. Durva lándzsákat vittek, és hevesen üldöztek

egy nagy szarvú, páncélos testű állatot, amely mintha megsebesült volna. A színek már annyira megfakultak, hogy szinte nem is látszóttak. Valójában csak annyit lehetett kivenni, hogy a vadászok foga fehérlik olyan fehéren vakított, hogy a több ezer év sem tudta elhomályosítani. Még a Szerzetes fogai sem voltak olyan fehérek, pedig aznap reggel mosta meg őket. A Szerzetes régebben is látott már ilyen festményeket, de csak fényképen vagy a tévében, a valóságban még soha. Többnyire barlangokban bukkantak rájuk, ahol védve voltak az időjárás viszontagságaitól, másképp nem is maradhattak volna fönnt. A Szerzetes alaposan átvizsgálta a sziklafal közvetlen környékét, és észrevette, hogy habár nem egészen barlangban van a festmény, de azért némi védelmet nyújtott neki egy fölé nyúló másik sziklafal, amely óvta a széltől és az esőtől. Azért mégis különös, hogy ennyi ideig fönntmaradhatott. Még különösebb, hogy úgy látszik, még senki nem fedezte fel. Az efféle sziklafestmények mind híresek és jól ismertek voltak, de ezt a festményt még soha nem látta: Lehet, hogy drámai és történelmi jelentőségű felfedezést tett. Talán ha visszamenne a városba, és bejelentené, akkor visszafogadnák, és kapna egy új alaplapot, és engednék, hogy tovább higgye ... tovább higgye ... de mit is? Megállt, pislogott, és megrázta a fejét, hogy helyrezökentse a pillanatnyi rendszerhibát. Gyorsan összeszedte magát. Hitt az ajtóban. Meg kell találnia az ajtót. Az ajtó az út, amely elvezet a ... a ... Az Ajtó az Út. Helyes. Mindig jó módszer nagybetűvel írni azt, amiről a leghalványabb elképzelésünk sincs. Keményen megrántotta a ló fejét, előre és lefelé irányította a lejtőn. Pár percnyi cseles manőverezés után leértek a völgy aljába, és a Szerzetes egy pillanatra zavarba jött attól a felfedezéstől, hogy a kiszáradt barna földet borító por finom legfelső rétege valóban halvány barnásrózsaszín, főleg a sáros és zavaros vizű patakocska mentén, amely a forró évszakban az esőzések alatt a völgy közepén futó folyóból megmaradt. Leszállt a lóról, és lehajolt, hogy megtapogassa a rózsaszín port, és átpergette az ujjai között. Ugyanolyan színű volt, mint a bőre, talán egy lehelettel halványabb. A ló rábámult. A Szerzetes rájött, talán egy kissé elkésve, hogy a ló szörnyen szomjas lehet. Ő maga is szörnyen szomjas volt, de megpróbálta másfelé terelni a gondolatait. Lecsatolta a nyeregről a kulacsát. Sajnálatosan könnyű volt. Lecsavarta a kupakját, és ivott egy kortyot. Aztán homorú tenyerébe öntött egy keveset, és odakínálta a lónak, az meg gyorsan és mohón felnyalogatta. A ló megint ránézett. A Szerzetes szomorúan megrázta a fejét, bedugaszolta a

kulacso, és visszatette a helyére. Tudta, agyának annak a kis részében, amely a tényszerű és logikus információk számára volt fenntartva, hogy a víz már nem fog sokáig tartani, és anélkül ők sem húzzák tovább. Csak a Hit tartotta benne a lelket, pillanatnyilag az Ajtóba vetett hite. Lerázta a rózsaszín port durva ruházatáról, aztán csak állt, és bámulta a kimagasló sziklát, amely már csak harminc méter távolságra volt. Nézte, kicsit reszketve. Habár agyának nagyobbik része szilárd volt örök és megingathatatlan hitében, 'hogy az Ajtó ott lesz a szikla mögött, és hogy az Ajtó az Út, mégis agyának kisebbik része, amelyik a vizeskulacs dolgát is fölfogta, nem tudott nem visszaemlékezni a számtalan múltbeli csalódásra, és halk, figyelmeztető hangot adott. Ha úgy döntene, hogy nem megy oda, és nem nézi meg az Ajtót, akkor tovább hihetne benne, mindörökre. Ez lenne élete sarokköve (már abban a csekélyke időben, ami még hátra van, súgta agyának az a része, amelyik felfogta a vizeskulacs dolgát). Másrészt viszont ha odamegy, hogy tiszteletét tegye az Ajtónál, és az nincs ott ... akkor mi lesz? A ló türelmetlenül nyihogott. A válasz persze nagyon egyszerű. Egy egész áramkör volt beleépítve pontosan arra a célra, hogy megbirkózzon az efféle problémákkal, valójában éppen ez volt egész funkciójának a lényege. Továbbra is hinni fog az Ajtóban, bármik legyenek a valóságos tények, mi más is lehetne a Hit értelme? Az Ajtó ott lesz, és most oda kell mennie, mert az Ajtó az Út. Nem ült fel a lóra, inkább kantárszáron vezette. Az Út már nem volt messze, és az Ajtó elé alázatosan kell lépni. Bátran ment, kihúzta magát ünnepélyes lassúsággal haladt. Közeledett a sziklához. Odaért. Befordult mögé. Szétnézett. Az Ajtó ott volt. A ló, ezt meg kell hogy mondjuk igen meglepődött. A Szerzetes rémülten és döbbenten térdre hullott. Annyira fel volt készülve a csalódásra, amely többnyire osztályrészéül jutott, hogy erre nem is számított. A legteljesebb rendszerhiba közepette bámult az Ajtóra. Még soha nem látott ilyen ajtót. Azok az ajtók, amelyeket ő ismert, hatalmas, megvasalt ajtók voltak, ezek őrizték a videómagnókat és a mosogatógépeket, na meg persze a drága Elektromos Szerzeteseket, melyek arra kellettek, hogy higgyenek az egészben. Ez itt egy egyszerű kis faajtó volt, körülbelül akkora, mint a Szerzetes. Egy Szerzetes nagyságú ajtó, fehérre festve, egy kissé behorpadt gömbfogantyúval, amely az ajtó közepénél kicsivel magasabban volt elhelyezve az egyik oldalon. Az ajtó egyszerűen a sziklafalba illeszkedett, és nem volt semmi magyarázat sem az eredetére, sem a rendeltetésére. A szegény, rémült Szerzetes alig értette, hogy is meri megtenni

talpra kecmergett, és a lovát kantáron vezetve idegesen elindult az Ajtó felé. Kinyújtotta a kezét, és megérintette. Amikor ettől nem szólalt meg semmiféle riasztó, úgy megijedt, hogy hátraugrott. Ismét megérintette, most már kicsit határozottabban. Hagyta, hogy a keze lassan lecsússzon a fogantyú felé, a riasztó megint csak nem szólalt meg. Várt, hogy megbizonyosodjon róla, aztán nagyon-nagyon óvatosan elfordította a fogantyút. Érezte, ahogy enged a zár. Visszafojtotta a lélegzetét. Semmi. Maga felé húzta az ajtót, és az könnyen ki is nyílt. . Benézett, de odabenn olyan félhomály volt a sivatagban vakító napfényhez képest, hogy semmit sem látott. Végül, a remülettől félig holtan, félig elevenen belépett, és maga után húzta a lovat. Pár perccel később egy alak, akit addig nem lehetett látni, mert egy szomszédos szikla mögött ült, és azzal foglalatzkodott, hogy port dörzsölt az arcára, felállt, kinyújtóztatta a tagjait, és a ruháját porolgatva elindult vissza az ajtó felé. "Kubla kán tündérpalotát építtetett Xanaduban" A versolvasó nyilvánvalóan ahhoz az iskolához tartozott, amely azt vallja, hogy egy vers nagyságát vagy komolyságát úgy lehet a legjobban visszaadni, ha röhejes hangon olvassuk fel. Magasan lebegtette a hangját, aztán hirtelen lecsapott, amitől a szavak riadtan behúzták a nyakukat, és gyorsan fedezéket kerestek. "hol roppant barlangokon át örök éjbe veti magát az Alph, a szent folyam." Richard ernyedten hátradőlt a székében. Nagyon ismerősen csengtek neki a sorok, és kényelmesen elfészkeltek magukat az agyában; nem tehetett róla, hiszen mégiscsak a St. 'Cedd's kollégium angol szakán szerzett diplomát. A kollégium és Coleridge kapcsolatát nagyon komolyan vették, annak ellenére, hogy a költőről köztudott volt, hogy nagy előszeretettel viseltetett bizonyos élvezetes gyógyszer(*A Coleridge versrészleteket Szabó Lőrinc fordította.*) készítmények iránt; ezt a versét legnagyobb művét is ezeknek a hatása alatt írta álmában. Az eredeti kéziratot a kollégium könyvtárában őrizték, és a szokásos ünnepi Coleridge díszvacsorán mindig magából a kéziratból olvasták fel a verset. "Mér földnyi jó földet tizet gyorsan torony és fal övezett; s itt tömjénfa nyílt, illat volt a lomb, tündöklő kertek és kanyar patak; ott sötét erdők, vének, mint a domb, öleltek napos pázsitfoltokat." Richard eltűnődött, hogy vajon meddig fog még tartani. Vetett egy oldalpillantást volt tanulmányi igazgatójára, és meglepődve látta, milyen határozott és céltudatos felolvasó testtartást vett fel. Az éneklő hanghordozás eleinte idegesítette, de egy idő után kezdett inkább álmosítóan hatni rá; elnézegette a már egészen

rövidre égett gyertyán lecsorgó viaszpatakocskákat, és az elpusztított vacsora maradékain pislákoló fényt. "De óh, amott a cédrusfötte bérce a mélybe milyen hasadék szakadt! Micsoda vad hely! démonkedvesét sem siratja szentebb, iszonyúbb vidéken elhagyott nő a sápadt hold alatt!" Az apró kortyokban szürcsölgetett vörösbor, melyet engedélyezett magának vacsora közben, melegén keringett az ereiben, és nemsokára a gondolatai is kalandozni kezdtek, Reg korábbi kérdésének hatására eltűnődött, mi is lehet régi, ... mondhatja úgy, hogy barátjával? Ha rágondolt, nem is annyira egy személy jutott az eszébe, hanem inkább külön

Gordon Way élete utolsó napjának estéje volt, és ő azon tűnődött, vajon egész hétvégén esni fog-e. Az időjárásjelentésben változékony időt mondtak, a mai napra ködös éjszakát, a következő napokra, péntekre és szombatra napos, de hűvös időt, a vasárnap második felére pedig, amikor mindenki éppen visszafelé fog tolongani a városba, elszórt záporokat. Mindenki Gordon Way kivételével. Az időjárásjelentén ezt persze nem említette, nem is az időjárásjelentés feladata, de az aznapi horoszkópja is igencsak félrevezetőre sikeredett. Arra kitért, hogy szokatlanul erős bolygómozgás lesz tapasztalható a jegyében, és felszólította, hogy tegyen különbséget aközött, amiről csak azt hiszi, hogy akarja, és amire tényleg szüksége van, valamint azt is javasolta, hogy értelmi vagy munkahelyi problémáit kezelje teljes határozottsággal és őszinteséggel, de furcsa módon arról egy szót sem szólt, hogy mielőtt véget érne a nap, ő már halott lesz. Gordon Way Cambridge közelében letért az autópályáról, és megállt egy kis benzinkútnál, hogy tankoljon, de miután megállt, egy percig még ült az autóban, hogy befejezzon egy telefonbeszélgetést. Oké, jó, holnap felhívlak mondta, vagy talán még ma este. Vagy hívj te engem. Félórán belül a nyaralóban leszek. Igen, tudom, hogy mennyire fontos neked ez a projekt. Jójó, tudom, mennyire fontos, és pont. Te is akarsz, én is akarom. És nem azt mondtam, hogy a továbbiakban nem támogatlak. Csak azt mondtam, hogy költséges a dolog, és határozottan és teljes nyíltsággal kell megbeszelnünk. Figyelj, miért nem jössz ki te is, és akkor megbeszélhetnénk. Oké, igen, igen, tudom. Hát, gondolkozz rajta, Kate. Később még beszélünk. Szia. Letette a kagylót, és egy percig tovább üldögélt a kocsiban. Az autó óriási volt. Az a fajta hatalmas, ezüstszürke Mercedes, amit a reklámokban szoktak használni, és nemcsak a Mercedes reklámokban. Gordon Way, Susan bátyja és Richacd MacDuff főnöke gazdag

ember volt, a WayForward Technologies II. cég alapítója és tulajdonosa. A WayForward Technologies persze a szokásos okok miatt csődbe ment, és a kezdőtőke is odalett. Szerencsére sikerült alapítania egy második céget. A "szokásos ok" az volt, hogy pont akkor vágtak bele a hardverüzletbe, amikor az országban már minden tizenkét éves gyerek beleunt a dobozokba, amik folyton azt mondják, hogy "bing". Második nekifutásra tehát inkább a szoftverekkel kezdett foglalkozni, és egy vagyont keresett velük. Két jól menő szoftvernek köszönhetően az egyik az Anthem volt, a másikat, amely még több hasznot hozott voina, végül soha nem dobták a piacra. A WFT II. lett az egyetlen angol szoftvercég, melyet egy mondatban lehetett emlegetni az olyan amerikai vállalatokkal, mint a Microsoft vagy a Lotus. Igaz, az a bizonyos mondat valahogy így hangzott volna: "A WayForward Technologies, eltérően az olyan nagy amerikai cégektől, mint a Microsoft vagy a Lotus .. De kezdetnek ez is megteszi. A WayForward Technologies befutott. És a tulajdonosa Gordon Way volt. Benyomott egy kazettát a sztereómagnóba. A magnó halk és illedelmes kattanással befogadta, és egy-két pillanat múlva Ravel Bolerója kezdett lebegni a nyolc, tökéletesen összehangolt, apró lyukacsos, mattfekete hangfalból. A sztereóhangzás olyan sima és tágas érzetet keltett, hogy az ember szinte a jégpályán érezte magát. Gordon finoman kocogtatta az ujjával a kipárnázott kormányt. A műszerfalat bámulta: Ízléses, világító számok, és apró, villogó lámpácskák pislákoltak vissza rá halványan. Egy idő után rájött, hogy a benzinkút önkiszolgáló, és kiszállt, hogy megtöltse a tankot. Mindez egy-két percet vett igénybe. Állt, és szorongatta a benzinkút csövét, toporgott a hűvös éjszakában, aztán átsétált a mocskos kis bódéhoz, fizetett, eszébe jutott, hogy kell vennie néhány térképet a környékről, aztán pár percre még lelkesen elcsevegett a benzinkutassal a komputeripar fejlődésének jövő évben várható főbb irányvonalairól, felvetette, hogy a párhuzamos adatfeldolgozás lesz a kulcs az igazán intenzív termelési szoftverekhez, ugyanakkor erőteljes kételyeinek adott hangot arra vonatkozóan, hogy a mesterséges intelligenciakutatás persze különösen a ProL.og nyelvre alapozott kutatás képes lenne bármiféle üzleti szempontból is hasznosítható terméket kifejleszteni a közeljövőben legalábbis ami az irodai felhasználókört illeti, mely téma a benzinkutast mondhatni teljesen hidegen hagyta. Na, dumálni aztán tudott a pasas mondta később a rendőröknek. Ha tíz percre kimentem volna a klozettra, akkor továbbmondta volna a pénztérgépnek. Ha tizenöt percre

maradtam volna, szerintem a pénztárgép is elmenekül. Igen, ő volt az, biztos vagyok benne tette hozzá, amikor megmutatták neki Gordon Way fényképét. Csak azért nem ismertem meg rögtön, mert itt a képen csukva van a szája Teljesen bizonyos abban, hogy nem tapasztalt semmi gyanúsat? faggatta a rendőr. Semmit, ami bármely szempontból furcsának tűnt volna? Nem, ahogy mondtam, egy átlagos kuncsaft volt egy átlagos éjszakán, ahogy máskor. A rendőr kissé zavartan nézett rá. Csak a biztonság kedvéért folytatta, ha most hirtelen így csinálnék ...bandzsított, kilógatta a nyelvét, és számfület mutatva ugrándozni kezdett, akkor észrevenne valami különöset? Hááát .. ööö ...: igen mondta a benzinkutas, idegesen hátrább lépve. Azt gondolnám, hogy teljesen bedilizett. Helyes! mondta a rendőr, és eltette a jegyzetfüzetét.Csak tudja uram, egyeseknek néha egészen sajátos elképzeléseik vannak arról, hogy mi a furcsa, és mi nem. Mert ha a tegnapi éjszaka egy átlagos éjszaka volt, akkor én pattanás vagyok Queensbury márkiné nagynénikéjének hátsófelén. Később még újra átvesszük a vallomását. Köszönjük, hogy áldozott ránk az idejéből. De ez még mind csak később fog majd történni. Ezen az estén Gordon a zsebébe gyűrte a térképeket, és visszabandukolt a kocsijához. Ahogy a ködben a lámpa alatt állt, az autóra finoman gyöngyöző pára csapódott le, és úgy festett, nos, pontosan úgy festett, mint egy piszok drága Mercedes-Benz. Gordon azon kapta magát, hogy egy villanásnyi ideig arra gondol, bárcsak neki is lehetne egy ilyen autója, de nagy szakértő volt abban, hogy elhárítsa magától az efféle gondolatmeneteket, melyek csak körtekörbe keringtek, és rosszkedvre hangolták. Tulajdonosi büszkeséggel megpaskolgatta a kocsit, megkerülte, és észrevette, hogy a csomagtartó nincs rendesen becsukva, odament, és lenyomta. A tető egészséges kattánással becsukódott. Már ezért is megérte, nem? Egy ilyen egészséges kattánás. A jó öreg minőség és szakértelem. Atfutott a fején vagy egy tucat dolog, amit meg kell beszélnie Susannal, visszakecmergett a kocsiba, és amint visszakanyarodott az országútra, azonnal benyomta a telefonon az önműködő tárcsagombot. ...lenne olyan szíves, és üzenetet hagyna, akkor amilyen gyorsan csak lehet, vissza fogom hívni. Esetleg. Bííp. Á, szia Susan, itt Gordon mondta Gordon, és ügyetlenül próbálta a vállához szorítva egyensúlyozni a kagylót.Épp úton vagyok a vityillóba. Ööá ... csütörtök este van, ööö ... 8 óra 47. Kicsit ködös az út. Figyelj csak, most hétvégén jönnek azok a fickók az Államokból, hogy megbeszéljük az Anthem 2. verziójának terjesztését, a reklám

intézését meg minden egyebet, és nézd, tudod, hogy nem szeretek ilyesmit kérni, de azt is tudod, hogy mégis mindig megteszem, szóval figyelj. Tudnom kell, hogy Richard dolgozik-e a programon. Úgy értem, hogy tényleg dolgozik-e. Megkérdezhetném tőle is, de akkor azt mondaná, hogy ó, persze, minden rendben, miközben az ideje felét azzal tölti, hogy a francba, milyen vakító volt ennek a teherautónak a reflektora, ezek a rohadt kamionosok soha nem használnak tompított fényt, csoda, hogy még nem kötöttem ki egy árokban, nem lenne semmi, mi? Egy üzenetögzítőn hagyni az utolsó szavaimat. Nem értem, miért nincs ezeken a kamionokon automatikus fényerősségszabályzó. Figyelj, felírnád valahova, hogy ne felejtse el megmondani Susannak nem neked, a titkámómnak, hogy írjon egy levelet a nevemben annak a tagnak a Környezetvédelmi Minisztériumba, hogy mi szállítjuk a technológiát, ha ő elintézi a jogi részét. A közjó érdekében, és egyébként is tartozik nekem egy szívességgel, és mire jó a kitüntetésem, ha nem arra, hogy legalább néha seggbe rúghassak ezt-azt? Na tessék, látszik, hogy egész héten amerikaikkal tárgyaltam. Te jó ég, erről jut eszembe, remélem, nem felejtettem el bepakolni a puskákat. Nagyon szeretném tudni, miért vannak úgy oda az amerikaiak azért, hogy halomra lövöldözzék a nyulaimat. Vettem nekik egy-két térképet, így talán meg tudom győzni őket, hogy tegyünk hosszú és egészséges sétákat a környéken, és felejtsék el a nyulakat. Tényleg nagyon sajnálom szegény kis jószágokat. Azt hiszem, ha megjönnek az amerikaiak, kiteszek a ház elé a gyepre egy olyan kis táblát, tudod, amelyet a Beverly Hillsi villáknál szoktak, hogy "Fegyveres őrizet". Kérlek, írd egy cetlit Susannak, hogy szerezzen be egy "Fegyveres őrizet" feliratú táblát cövekkel, olyan magasságban, hogy a nyulak jól láthassák. Mármint Susannak, a titkárőmnak, nem neked. Hol is tartottam? Ja, igen. Richard és az Anthene 2. Susan, annak a programnak két héten belül át kell esnie a béta teszten. Richard azt mondja, jól halad vele. De ahányszor bemegyek hozzá, mindig egy dívány többdimenziós képét látom forogni a számítógépe képernyőjén. Azt mondja, egy nagyon fontos problémán dolgozik, de én nem látok mást, csak egy bútordarabot. Az embereknek nem forgó díványra van szükségük, hanem zenélő vállalati könyvelésre. Valamint azt sem hiszem, hogy most lenne itt az ideje annak, hogy a Himalája talajeróziós adatait fuvolakvintetté alakítsa át. És ami Katet illeti nem tagadhatom, hogy aggódom a pénzért és az időért, amit a kísérletezések felemésztenek. Lehet, hogy fontos hosszú távú kutatásokról és fejlesztésekről van szó, de

annak is fennáll a lehetősége, mondom, csak a lehetősége, de szerintem kötelességünk ezt is felvetni és végig gondolni, hogy kutyafülét sem ér az egész. Furcsa, valami zajt hallok a csomagtartóból, pedig épp az előbb csuktam be rendesen. Na, szóval Richard most a legfontosabb. És egyetlen olyan személy létezik, aki abban helyzetben van, hogy ki tudja puhatolni, Richard tényleg a fontos feladatokon dolgozik-e, vagy csak álmodozik, és ez a személy nem más, mint Susan. Úgy értem, hogy te, nem a titkárnő. Szóval megtennéd nagyon nem szívesen kérlek rá, tényleg nagyon nem szívesen, megtennéd, hogy utánanézel a dolognak? Elmagyaráznád Richardnak, hogy mennyire fontos? Világítsd meg neki, hogy a WayForward Technologies terjeszkedő üzleti vállalkozásnak van szánva, nem nagyokosok játszóterének. Ez a baj az ilyen nagyokosokkal, egyszer van egy jó ötletük, ami be is válik, és aztán elvárják, hogy az ember éveken át tovább finanszírozza a kisdéd játékaikat, míg ők csak ülnek, és a köldöktájékuk topográfiaját tanulmányozzák. Bocs, de most meg kell állnom, hogy rendesen becsukjam a csomagtartó fedelét. Egy perc. Letette a telefont maga mellé az ülésre, lehúzódott a füves útszegélyre, és kiszállt. Amikor odaért a csomagtartóhoz, a fedél hirtelen kivágódott, és valaki kipattant a csomagtartóból, egy vadászpuska mindkét csövéből tüzelve mellbe lőtte Gordon Wayt, aztán ment a dolgára. Gordon Way megdöbbenése afelett, hogy teljesen váratlanul lelőtték, semmi volt ahhoz a megdöbbenéshez képest, amit az azután történetek miatt érzett. Jöjjön be, kedves fiam, jöjjön be! Reg lakásának ajtajához a belső udvar egyik sarkából vezetett egy kanyargós falépcső, amely igen rosszul volt megvilágítva, jobban mondván nagyon is jól volt megvilágítva, ha égett a lámpa, de pillanatnyilag nem égett, az ajtó tehát rosszul volt megvilágítva, ezenfelül zárva is volt. A kollégium régebbi épületeiben dupla ajtók voltak, mint a zsilipkamrákban, és ezért, akárcsak a zsilipkamrákat, kissé bonyodalmas volt kinyitni őket. A külső ajtó masszív, szürkére festett tölgyfalapból állt, melyen nem volt semmi, csak egy nagyon keskeny res a leveleknek, és egy wertheimzár, aminek a kulcsát Reg végül sikeresen előkerítette. Kinyitotta az ajtót, és kitárta. Mögötte egy átlagos, fehér fatáblájú ajtó vált láthatóvá, átlagos réz gömbfogantyúval. Jöjjön be, jöjjön csak be mondta ismét Reg, miután ezt az ajtót is kinyitotta, és tapogatózni kezdett a villanykapcsoló után. Egy pillanatig csak a tűzrostélyon pislákoló parázs fénye vetett kísértetiesen táncoló vörös árnyakat, de aztán elöntötte a szobát a villanyfény, és megszűntette a varázst. Reg egy kicsit

habozott a küszöbön, furcsán feszültnek tűnt, mintha meg akarna győződni valamiről, mielőtt belép, de aztán legalábbis látszólag jókedvűen nyomult be a szobába. A szoba nagy volt, a falakon faburkolattal, és néhány szeretetreméltóan ütöttkopott és kényelmesen elrendezett bútordarab töltötte meg. A fal mellett egy hatalmas, kopottas, régi mahagóni íróasztal állt, vastag és csúnya lábakon, rajta könyvek, irattartók, dossziék és ingadozó papírkupacok tornyosultak. Az íróasztalon Richard nagy tetszésére egy ócska, régi abakusz is helyet kapott. Kicsit arrebbe egy kisebb, kora XIX. századi íróasztal is állt, amely meglehetősen értékes lehetett volna, ha nem olyan viharvert, valamint néhány elegáns; Györgykorabeli szék, egy ijesztő Viktoriánus könyvvállvány és így tovább. Röviden szólva, egy professzorhoz illő szoba volt. A falakon egy professzorhoz illő bekeretezett térképek és metszetek, a padlón szitává koptatott, professzorhoz illő szőnyeg, és az egész szoba úgy festett, mintha évtizedek óta nem változott volna benne semmi, aminek valószínűleg abban rejlett a magyarázata, hogy egy professzor lakott benne. Mindkét szemben levő falon egyegy ajtó nyílt, Richard korábbi látogatásaiból már tudta, hogy az egyik a dolgozószobába vezet, amely úgy néz ki, mintha ennek a szobának kisebb és töményebb változata lenne még nagyobb könyvkupacok; még magasabb papírhalmok az azonnali leomlás még nagyobb veszélyében, és a bútorok, bármilyen régiek és értékesek is, tele vannak milliárdnyi forró teás és kávéscsésze kör alakú lenyomatával, sok helyen még maga a csésze is ott áll. Próbálja meg kényelembe helyezni magát a díványon-mondta Reg, jó házigazdához illően sürgölődve. Nem tudom, hogy sikerülni fog-e. Nekem mindig az az érzésem, ha ráülök, hogy káposztalevelekkel és késekkel van kitömve. Komolyan Richardra pillantott. Magának kényelmes díványa van otthon? érdeklődött. Hát, igen Richard elnevette magát. Felvidította a buta kérdés. Á-mondta Reg borúsan. Akkor nem bánnám, ha elmondaná, hol szerezte be. Nekem ez állandó problémát jelent, állandót. Soha életemben nem találkoztam még kényelmes dívánnyal. Magának hogy sikerült? Némi meglepetéssel vett észre egy kis ezüstitálcát, rajta portóis palack és három pohár. Furcsa, hogy ezt kérdezi mondta Richard. Ugyanis még soha nem ültem a díványomra. Nagyon bölcs dolog állította Reg teljes komolysággal, nagyon, nagyon bölcs. A kabátjával és a sapkájával újból végigjátszotta a bonyolult szertartást. Nem mintha nem szeretnék ráülni mondta Richard. Csak éppen az történt, hogy szállítás közben beszorult a lépesőházba. Ha jól sejtem, a szállítók félútig

felhozták, de megakadtak vele, forgatták ide-oda, de nem tudták tovább vinni, aztán furcsa módon arra is rá kellett jönniük, hogy visszavinni sem tudják. Márpedig ez lehetetlen. Különös mondta Reg. Jómagam még soha nem kerültem szembe díványokkal kapcsolatos irreverzibilis matematikai problémával. Új kutatási terület lehet. Beszélte már térgeometria szakértőkkel? Sokkal jobb ötletem támadt. Áthívtam a szomszéd kisfiút, aki 17 másodperc alatt össze tudja rakni a Rubik-kockát. Leült a lépcsőre, több mint egy óráig nézte a díványt, aztán kijelentette, hogy véglegesen be van ragadva. Folytassa, kedves fiam. Nagyon érdekes, amit mond, de előbb hadd kérdezzem meg, hozhatok-e valamit. Talán egy kis portóit? Vagy brandyt? Azt hiszem, a portói az okosabb választás, 1934-ben került az egyetem pincéjébe, ha nem tévedek, ez az egyik legjobb évjárat, ezenfelül brandym nincs is. Vagy kávé? Valami más bort? Van egy üveg kitűnő Margaux, már rég várok valami jó ürügyre, hogy kinyithassam, habár azt hagyni kell egy-két órát állni szobahőmérsékleten, de ez nem jelenti azt, hogy ne ... nem mondta gyorsan, talán mégis jobb lesz, ha a Margauxt hagyjuk. Én tulajdonképpen teát kérnék mondta Richard, ha van. Reg felhúzta a szemöldökét. Biztos ebben? Vezetek hazafelé. Ó, persze. Akkor egykét percre ki kell mennem a konyhába. Kérem, meséljen addig tovább, kint is hallom. Meséljen tovább a díványáról, és közben érezze otthon magát az enyémen. És régóta van oda beragadva? O, csak úgy három hete mondta Richard, és leült. Persze megtehetném, hogy szétfűrészelem az egésztestet, és kihajítom, de nem tudom elhinni, hogy nincs logikus megoldás. És az is eszembe jutott, hogy hasznos lenne, ha mielőtt megveszünk egy bútordarabot, előre tudhatnánk, hogy elfér-e a lépcsőházban vagy a lépcsőfordulón. Így aztán három dimenzióban modelláltam a problémát a számítógépemen, de ezidáig nem sikerült más választ kicsikarni belőle, mint hogy nem létezik semmilyen megoldás. Hogy mit? kiáltott be Reg a kannába csorgó víz zaján át. Hogy nem lehet megcsinálni. Utasítottam a komputert; hogy számolja ki, hány lépésben lehetne kiszabadítani a díványt, mire azt felelte, sehányban. Erre én azt mondtam "Mi?!", mire ő megint azt mondta, hogy sehányban. Aztán utasítottam és ez a legrejtélyesebb az egészben, hogy számítsa ki, eredetileg milyen lépésekben került a dívány ebbe a beragadt helyzetbe, mire a komputer közölte, hogy teljesen lehetetlen, hogy bárhogy is ebbe a helyzetbe kerüljön. A házfalak alapvető átrendezése nélkül. Úgyhogy vagy valami nagy baj van a házam falainak alapvető

anyagszerkezetével, vagy tette hozzá egy sóhajjal valami baj van a programmal. Maga melyikre tippel? Nős? kérdezte Reg. Tessék? Á, értem, mire gondol. Hogy a díványom egy hónapja a lépcsőházban van. Nem, még nem nősültem meg, de van egy bizonyos lány, akit még nem vettem el. És ki az a lány? Mivel foglalkozik? Hivatásos csellista. Be kell vallanom, hogy voltak kisebb nézeteltéréseink a dívány miatt. Ami azt illeti, visszaköltözött a saját lakásába, amíg meg nem oldom a problémát. Ő tulajdonképpen... Richard hirtelen elkomorodott, felállt, és csüggedten körbejárnak a szobában, aztán megállt a pislákoló tűz előtt. Kicsit megpiszkálgatta, és rádobott egykét fadarabot, hogy enyhítse a szoba hűvösségét. Ő tulajdonképpen Gordon húga mondta végül. De nagyon különböznek egymástól. Azt hiszem, Susan nem szívleli túlságosan a számítógépeket. És nem tetszik neki, ahogy Gordon a pénzhez viszonyul. Tulajdonképpen én nem hibáztatok ezért, és ő még a felét sem tudja Gordonról annak, amit én tudok. Miről nem tud? Richard felsóhajtott. Hát ... mondta, arról a projektről, amelyik elsőként hozott hasznát a cég szoftverjei közül. Reason volt a neve, és a maga módján szenzációs volt. És mit tudott? Hát, amolyan hátulról előre program volt. Furcsa, de a legtöbb jó ötlet alapján véve nem más, mint egy régebbi ötlet hátulról előre megfordítva. Olyan programokat készítettek már, melyek abban segítenek az embernek, hogy döntésre jusson, úgy, hogy kellő módon elrendezik és elemzik az összes releváns tényezőt, melyek aztán már maguktól is a helyes megoldás irányába mutatnak. Ennek csak az a hátulütője, hogy az ember nem mindig feltétlenül arra a döntésre szeretne jutni, amire a kellő módon elrendezett és elemzett tényezők mutatnak. Eeeegen ... mondta Reg a konyhából. Gordon nagy ötlete az volt, hogy tervezzünk egy olyan programot, amelyik lehetővé teszi, hogy az ember előre meghatározza, milyen döntésre szeretne jutni, és csak utána programozza be az adatokat. A program feladata az volt, amit tökéletes könnyedséggel meg is oldott, hogy meg- konstruálja a logikusan hangzó lépéssorozatot, amivel össze lehet kötni a premisszákat a konklúzióval. És meg kell hogy mondjam, remekül működött. Gordon szinte azonnal tudott venni magának egy Porschét, annak ellenére, hogy teljesen le volt égve, és reménytelenül pocsékul vezetett. De az érvelésébe még a bankárja sem tudott belekötni. Még akkor sem, amikor három hét múlva Gordon ripityára törte a kocsit. Te jó ég. És sokat eladtak a programból? Nem. Egyetlenegyet sem. Ez meglepő. Nekem pedig nyerő ötletnek tűnik. Az is volt mondta Richard habozva. A teljes projektet

felvásárolta a Pentagon, szőröstül-bőröstül. Az üzletnek köszönhetően a WayForward Technologies igen szilárd pénzügyi alapokra tett szert. Az erkölcsi alapjaira viszont nem szívesen bízom rá magam. Nemrégiben elemeztem a csillagháborús program mellett szóló érveléseket, és ha az ember tudja, hogy mit kell keresni, akkor nagyon világosan kirajzolódnak az algoritmikus sémák. Olyannyira, hogy ahogy az elmúlt néhány évben elnéztem a Pentagon politikáját, többé-kevésbé biztos vagyok benne, hogy az amerikai haditengerészet a program 2.00 változatát használja, míg a légierő valamilyen okból kifolyólag csak az 1.5 bétatesztelt változatot. Ami elég különös. Magának megvan a program? Dehogyan mondta Richard. Nem is tudnék mit kezdeni vele: Egyébként amikor a Pentagon mindent felvásárolt, akkor tényleg mindent felvásárolt. Minden kódot, minden lemezt, minden jegyzetfüzetet. Én örültem, hogy többet nem látom. Remélem, így is lesz. Én el vagyok foglalva a saját programterveimmel. Megint megpiszkálta a tüzet, és azon tűnődött, mit keres itt, amikor annyi dolga lenne. Gordon állandóan a nyakára járt, hogy fejezze már be az Anthem új, szuperváltozatát a Macintosh II-re, de ő még távolról sem volt kész vele. Ami pedig azt a modult illeti, amelyik át tudja alakítani a befutó tőzsdeindexinformációkat MIDI adatokká, azt ő csak viccnek szánta, de Gordon persze azonnal lecsapott rá, és ragaszkodott hozzá, hogy dolgozza ki az ötletet. Már ezzel is készen kellett volna lennie, de nem volt. Hirtelen pontosan rájött, hogy miért is van itt. Mindenesetre kellemes este volt, még akkor is, ha egyáltalán nem értette, Reg miért akarta annyira látni. Felemelt egykét könyvet az asztalról, amely nyilván az ebédlőasztal funkcióját is betöltötte, mert habár a könyvek úgy néztek ki, mintha hetek óta ott hevernének, amikor felemelte őket, nem látszott meg a helyük, vagyis nemrég rakhatták oda őket. Talán ha az ember olyan zárt közösségben él, mint egy Cambridgei kollégium, akkor annak a szükséglete, hogy néha elbeszélgessen kicsit valakivel, aki egy kicsit különböző, éppolyan sürgetővé tud válni, mint bármely más szükséglet. Reg szeretetre méltó öregúr volt, de a vacsorán nyilvánvaló lett, hogy több. kollégája már torkig lehet a különbségeivel főleg mivel 8k maguk is számos különbségben szenvedtek, és épp elég volt azokkal megbirkózniuk. Richardot valami Susannal kapcsolatos gondolat nyugtalanította, de ehhez már hozzá volt szokva. Átlapozta a két könyvet, amit felemelt. Az egyik egy régi kiadású mű volt, a borleyi parókia kísértetjárásairól szólt, amely egész Anglia leggyakrabban kísértett háza. A gerince

már el volt rongyolódva, és a fényképmeltéklek olyan szürkék és elmosódottak voltak, hogy szinte semmit nem lehetett kivenni rajtuk. Az egyik kép, amelyről Richard úgy vélte, hogy aránylag jól sikerült (vagy hamisított) felvétel egy kísértetről, miután elolvasta a képaláírást, a szerző fényképének bizonyult. A másik könyv kisebb volt, és egy furcsa véletlennek köszönhetően a görög szigetvilágról szólt. Amikor Richard lazán átpergette a lapjait, egy kis cédula esett ki belőle. Earl Grey vagy Lapsang Suchong? kiabált be Reg. Vagy Darjeeling? Vagy PG Tips? Sajnos mindegyik filteres. És egyik sem túl friss. A Darjeeling remek lesz felelte Richard, és lehajolt, hogy felvegye a papírcetlit. Tejet? kiabált Reg. Ööö ... kérek. Egy cukrot vagy kettőt? Egyet kérek. Richard visszacsúsztatta a papírt a könyvbe, és közben észrevette, hogy néhány mondat van sietősen ráfirkálva. A mondatok meglehetősen furcsa módon így szóltak: "Íme ez a közönséges sótartó. Íme ez a közönséges kalap." Cukrot? Ööö ... tessék? kérdezte Richard összerezzenve. Gyorsan letette a könyvet a halom tetejére. Csak vicceltem mondta Reg vidáman, hogy lássam, figyel-e. Sugárzó mosollyal bukkant elő a konyhából, egy kis tálcán két csészével, amiket teljesen váratlanul leejtett a padlóra. A tea kilötyt a szőnyegre. Az egyik csésze összetört, a másik begurult az asztal alá. Reg az ajtófélfának támaszkodott, és sápadtan meredt a levegőbe. Egy jéggé dermedt, néma pillanatig Richard túlságosan is ijedt volt, hogy bármit tegyen, aztán esetlenül odaugrott; hogy segítsen. De az öreg akkor már mentegetőzött, és felajánlotta, hogy csinál egy másik teát. Richard odatámogatta a díványhoz. Nincs semmi baja? kérdezte tehetetlenül: Hívjak orvost? Reg leintette. Minden rendben mondta, teljesen jól vagyok. Csak azt hittem, valami zajt hallok, és megijedtem. De semmi az egész. Talán megszedültem a tea gőzétől. Hadd térjek kicsit magamhoz. Azt hiszem ... ööö... egy kis portói nagyon jót tenne. Annyira sajnálom, hogy megijesztettem. És a portóis palack irányába mutatott. Richard gyorsan teletöltött egy kis poharat, és odanyújtotta. Milyen zajt? kérdezte, és eltűnődött, vajon mi rémiszthette meg ennyire az öregurat. Ebben a pillanatban valami mozgás nesze hallatszott odafentről, és valami egészen különös, ziháló légzés. Ez-suttogta Reg. A portóis pohár darabokra törve hevert a lábánál. Odafönn mintha valaki dobogott volna a lábával. Hallja? Igen. Az öreg ettől szemmel láthatóan megkönnyebbült. Richard idegesen felnézett az emeletre. Van valaki odafönn?-kérdezte, érezve, hogy nem szerencsés a kérdés, mégis fel kellett tennie. Nincs mondta Reg halkan; a

hangjában rejlő félelem egészen megdöbbenetette Richardot. Senki. Senki, akinek ott lenne a helye. Akkor ... Reg reszketősen, de váratlan határozottsággal feltápáskodott. Fel kell mennem mondta nyugodtan: Muszáj. Kérem, várjon meg itt. De hát mi ez az egész? követelte a választ Richard, Reg és az ajtó közé állva. Mi az, egy betörő? Én is megyek. Biztos vagyok benne, hogy nincs ott senki, csak a szél zörög, vagy ilyesmi. Richard nem tudta, miért mondja ezt. Nyilvánvalóan nem a szél volt, mert habár az még csak elképzelhető, hogy a szél ziháló lélegzetre emlékeztető hangokat ad, de hogy a lábával dobogna, az már kevésbé. Nem mondta az öreg udvariasan, de határozottan félretolva Richardot. Nekem kell elintéznem. Richard tehetetlenül követte ki a kis előszobába, ahonnan az apró konyha nyílt. Innen egy sötét falépcső vezetett fölfelé, a lépcsőfokok agyon voltak koptatva és karcolva. Reg felkapcsolta a villanyt. Egy homályos, csupasz körte lógott a lépcsősor tetején, ahová rossz előérzettel nézett fel. Várjon meg itt mondta, és fellépett két lépcsőfokon. Aztán megfordult, és teljes komolysággal nézett szembe Richarddal. Sajnálom mondta, hogy így belekeveredett valamibe, ami ... életem sötétebb oldalához tartozik. De most már, bármennyire sajnálatos is, belekeveredett, és meg kell kérnem valamire. Nem tudom, mi vár rám odafenn, nem tudom pontosan. Nem tudom, hogy olyan valami-e, amit ostoba módon én hoztam a saját fejemre a ... a hobbimmal, vagy olyasvalami, aminek ártatlan áldozata vagyok. Ha az előbbi eset áll fenn, akkor csak magamat okolhatom, mert én is olyan vagyok, mint az orvos, aki nem tud leszokni a dohányzásról, vagy talán még annál is rosszabb, mint a környezetvédő, aki nem tud lemondani az autójáról ha pedig az utóbbi a helyzet, akkor remélem, nem rángatom bele magát is. A következőre szeretném kérni. Ha majd visszafelé jövök a lépcsőn mert tegyük fel, hogy visszajövök, és a viselkedésem bármiben is furcsának tűnik, ha úgy látszik, mintha nem is én magam lennék, akkor azonnal vesse rám magát, és teperjen le a földre. Megértett? Meg kell akadályoznia, hogy bármit is tegyek. De honnan fogom tudni? kérdezte Richard kételkedve. Ne haragudjon, nem így akartam mondani, de nem tudom, mit ... Tudni fogja-mondta Reg. Most kérem, várjon a nappaliban. És csukja be az ajtót. Richard zavart fejcsóválással hátralépett, és megtette, amire a professzor kérte. A nagy, rendetlen szobából hallgatta, ahogy a professzor egyenként lépkedve a lépcsőfokokon elindul fölfelé. Súlyos elszántsággal lépkedett, ahogy egy hatalmas, lassú óra ketyeg. Richard hallotta, hogy felér a lépcső tetejére. Ott

csendben megállt. Másodpercek teltek el, öt, talán tíz, talán húsz. Aztán ismét felhangzottak a súlyos léptek és a ziháló légzés, amely úgy megriasztotta a professzort. Richard gyorsan az ajtóhoz ment, de nem nyitotta ki. A szoba hidegsége nyomasztotta és zavarta. Megcsóválta a fejét, próbálta lerázni magáról ezt az érzést, aztán visszafojtott lélegzettel hallgatta, ahogy a léptek ismét áthaladtak az egyméteres lépcsőfordulón, aztán megálltak. Néhány másodperc múlva Richard meghallotta egy centiméterről centiméterre, nagy óvatossággal kinyitott ajtó elnyújtott nyikorgását, míg végül egészen tárva-nyitva nem állt. Aztán nagyon-nagyon hosszú ideig nem történt semmi. Aztán végre lassan becsukódott az ajtó. A léptek áthaladtak a lépcsőfordulón, és ismét megálltak. Richard pár lépést hátrált az ajtótól, és mereven rászegezte a tekintetét. A léptek megint lefelé haladtak a lépcsőn, lassan, határozottan és nyugodtan, míg végül leérkeztek a lépcső aljára. Aztán néhány másodperc múlva lassan elfordult az ajtó fogantyúja. Az ajtó kinyílt, és Reg nyugodtan belépett. Minden rendben, csak egy ló van a fürdőszobában-mondta halkan. Richard azonnal rávetette magát, és leteperte a földre. Ne!-lihegett Reg. Szálljon le rólam, engedjen el! A fenébe is, teljesen jól vagyok. Csak egy ló az, egy teljesen normális ló. Nagy nehezen lerázta magáról Richardot, zihálva és fújtatva felült, és kezével hátrafésülte gyér haját. Richard ugrásra készen állt mögötte, mélységes és egyre fokozódó zavarban. Hátrább lépett, hagyta, hogy Reg felálljon, és leüljön egy székre. Csak egy ló mondta Reg. De azért köszönöm, hogy nem felejtette el, amire kértem. És leporolgatta magát. Egy ló ismételte meg Richard. Igen mondta Reg. Richard kiment, és felnézett a lépcsőkön, aztán visszament. Egy ló?!-mondta megint. Az bizony mondta a professzor. Várjon ... intett Richardnak, aki éppen ismét kifelé indult, hogy utánajárjon a dolognak. ... hagyja. Hadd legyen csak ott. Nem fog sokáig maradni. Richard kételkedve meredt rá. Azt állítja, hogy egy ló van a fürdőszobájában? A professzor csak nézett rá. Ide hallgasson mondta. Nagyon sajnálom, ha ... az előbb megrémisztettem. Csak egy kis ijedség. Megesik az ilyesmi, kedves fiam, ne izgassa fel magát miatta. Hajaj, történetek furcsább dolgok is az én időmben. De hány! Sokkal furcsábbak. Az ég szerelmére, csak egy ló! Később majd felmegyek, és kiengedem. Kérem, ne is törődjön vele. Vigasztaljuk meg magunkat egy kis portóival. Na de ... hogy került oda? Ó, nyitva volt a fürdőszobaablak. Gondolom, azon jött be. Richard gyanakvóan összeszűkült szemekkel rámeredt, az est folyamán nem először és nyilván nem

utoljára. Ugye, szándékosan csinálja ezt? kérdezte. Mit, kedves fiam? Nem hiszem el, hogy egy ló van a fürdőszobában-mondta hirtelen Richard. Nem tudom, mi van ott, és nem tudom, miben mesterkedik, és nem tudom, mi folyik itt ma este, de azt nem hiszem el; hogy egy ló van a fürdőszobában. És Reg tiltakozását félresöpörve felment, hogy megnézzze. A fürdőszoba nem volt nagy. A falakat faragott tölgyfaborítás fedte, amely az épület stílusát és korát figyelembe véve igen értékes lehetett, de ettől eltekintve a berendezés kopottas és átlagos volt. A padlót régi, feketefehér kockás linóleum borította, volt egy kis kád, amely tiszta volt ugyan, de foltos és a zománc ittott lepattogzott róla, egy kis mosdókagyló, a csapok mellett egy műanyag pohárban fogkefe és fogkrém. A valószínűleg igen értékes faburkolatba a mosdó fölé egy tükörajtós kis szekrényt csavaroztak. Olyan volt, mintha már többször átfestették volna, a tükör szélein festéknyomok éktelenkedtek. A vécé fölött régimódi, öntöttvas víztartály. A sarokban egy régi, krémszínűre festett szekrény állt, mellette egy barna tonettszék, rajta néhány rendesen összehajtogatott, de egészen vékonyra kopott törülköző. Mindezekon kívül volt még a fürdőszobában egy hatalmas ló, amely a hely nagy részét elfoglalta. Richard rábámult, a ló meg méltánylóan visszabámult Richardra. Richard kissé megtántorodott. A ló meglehetősen nyugodtan állt. Egy idő után inkább a szekrényt kezdte bámulni. Ha nem tűnt is éppen elégedettnek, látszott rajta, hogy teljesen beletörődött, hogy itt kell ácsorognia, amíg el nem viszik valahová máshova. És úgy nézett ki ... hogy is? Az ablakon át beszüremlett rá a holdfény. Az ablak nyitva állt ugyan, de túl kicsi volt, és második emeleti, tehát az az elgondolás, hogy a ló az ablakon jött be, teljes mértékben valószínűtlen volt. Volt valami különös a lóban, de Richard nem tudta megmondani, mi. Na persze egyvalami elég nyilvánvalóan különös volt benne, az, hogy egy professzor lakásának fiirdőszobájában leledzett. Talán ez minden. Richard óvatosan kinyújtotta a kezét, hogy megpaskolja az állat nyakát. Normálisnak tűnt ruganyosnak, simának, jó állapotban levőnek. A szőren játszó holdfény sejtelmes volt, és holdfénynél valahogy minden furcsábban fest. A ló kicsit megrázta a sörényét, amikor Richard hozzáért, de egyébként nem törődött vele. Miután sikeresen megpaskolgatta, párszor meg is simogatta, és gyengéden megvakargatta az álla alatt. Aztán észrevette, hogy a fürdőszoba távolabbi sarkában egy másik ajtó nyílik. Óvatosan megkerülte a lovat, és elindult az ajtó felé. Odahátrált, nekidőlt, és lassan kinyitotta. Az ajtó a professzor

hálósobájába vezetett, egy aprócska, könyvekkel, cipőkkel és egy egyszemélyes ágygal telezsúfolt szobába. Ennek a szobának is volt még egy ajtaja, amely szintén a lépcsőre nyílt. Richardnak feltűnt, hogy a lépcső fadesszáin friss karcolás és kopásnyomok vannak, mintha a lovat valahogy a lépcsőn lökdösték volna fel. Richard nem örült volna, ha neki kéne ott felvonszolni egy lovat, annak pedig még kevésbé, ha őt vonszolta volna fel arra egy ló, de mindenesetre lehetségesnek tűnt, hogy így történt a dolog. De miért? Vetett egy utolsó pillantást a lóra, az viszonzásul vetett egy utolsó pillantást rá, aztán Richard lement a nappaliba. Igaza volt mondta. Egy ló van a fürdőszobájában, és azt hiszem, mégis fogok kérni egy kis portóit. Töltött magának, aztán Regnek is, aki csendben szemlélte a tüzet, és a pohara már üres volt. Tulajdonképpen három poharat készítettem ki mondta Reg csevegő hangon. Idáig tűnődtem rajta, hogy miért, de most végre eszembe jutott. Mikor telefonon beszéltünk, megkérdezte, elhozhatja-e egy ismerősét is, de úgy látszik, végül nem tette. Ha nem tévedek, a dívány miatt. Nem baj, előfordul az ilyesmi. Hohó, ne ilyen sokat, melléönti! Richard agyából azonnal kihullott minden lóvonatkozású kérdés. Ezt kérdeztem? Bizony. Most már emlékszem. Visszahívott, hogy megkérdezze, rendben lesz-e így. Én azt feleltem, el leszek bűvölve, és ez is állt szándékomban. A maga helyében én szétfűrészelném azt a vacakot. Az ember nem áldozhatja fel a boldogságát egy díványért. Vagy talán a hölgy úgy döntött, hogy átkozottul unalmas lenne egy öreg professzorral tölteni az estét, és inkább a hajmosás szívderítőbb programját választotta? Na, én aztán tudom, melyiket választottam volna. A magam részéről csak a gyérülő hajam miatt vagyok rákényszerülve, hogy a kimerítő társadalmi életet válasszam. Most Richardon volt a sor, hogy halottségápadtan a levegőbe meredjen. Igen,, ő is úgy sejtette, hogy Susannak nem lesz kedve el jönni. Igen, azt mondta neki, hogy irtó unalmas lesz az egész. De ő ragaszkodott hozzá, hogy eljön, mert ez az egyetlen lehetősége arra, hogy pár percre másféle viszonyok között is lássa Richard arcát, mint a számítógép képernyőjének derengésében, így aztán Richard is beleegyezett, és megbeszélték, hogy akkor Susan is vele jön. Csakhogy neki teljesen kiment a fejéből. Elfelejtett értemenni. Elnézést, használhatom a telefonját? kérdezte. Gordon Way a földön feküdt, és nem tudta, mihez kezdjen. Halott volt. Efelől nem volt semmi kétség. Mellkasán borzalmas lyuk tátongott, de a vérpatak már csak aligalig csordogált a sebből. Egyébként semmi nem mozdult a mellkasában, sőt ami azt

illeti, sehol máshol. Felnézett, aztán egyik oldalról a másikra, és megértette, hogy bármely része mozog is, az nem a testének része. A köd lassan áthömpölygött rajta, és nem magyarázott meg semmit. Pár méterre tőle ott hevert a fűvön a vadászpuskája, még mindig füstölögve. Csak feküdt, mint amikor az ember hajnali négykor még mindig ébren van, és nem tudja lecsendesíteni a gondolatait, de nem is tud mit kezdeni velük. Rájött, hogy valami sokkszerű élményben lehetett része, ez a magyarázata annak, hogy nem tud világosan gondolkodni, viszont nem magyarázza azt, hogy egyáltalán tud gondolkodni. A nagy vitában, amely évszázadokon át dühöngött arról, hogy van-e valami a halál után, és ha igen, mi mennyi, pokol, purgatórium vagy megsemmisülés, egyvalamit soha senki nem vont kétségbe: hogy a halála után az ember pontosan megtudja a választ. Gordon Way halott volt, de a leghalványabb fogalma sem volt, arról, hogy ilyenkor mi a teendő. Ilyen helyzetbe még soha nem keveredett. Felült. Az a test, amelyik felült, éppolyan valóságosnak tűnt a számára, mint az, amelyik kicsit távolabb hevert a földön, lassan kihűlve, éltető melegét gyűrűző párafelhőkben lehelve ki, melyek elvegyültek a hűvös éjszakai köddel. Tovább kísérletezett, csodálkozva és ingadozva megpróbált felállni. Úgy érezte, a föld támasztékot nyújt, ránehezedett hát a súlyával. Aztán persze rájött, hogy nincs is súlya, amivel ránehezedhetne. Amikor lehajolt, hogy megérintse a földet, nem érzett semmit, csak valami nagyon tompa, gumiszerű ellenállást, mint amikor az ember elzsibbadt kézzel próbál felvenni valamit. A karja zsibbadtnak tűnt. A lábai is, a másik karja is, az egész teste és a feje is. A teste halott volt. Nem értette, hogy akkor az agya miért működik? Ott állt, hideg, éber rettegéssel, miközben a köd lassan kavargott körülötte. Visszanézett saját magára, arra a szörnyűséges, megdöbbenő valamire, amely mozdulatlanul, torzan feküdt a földön, és szeretett volna libabőrös lenni. Vagyishogy szerette volna, ha van bőre, ami libabőrös lehet. Testet akart. De nem volt neki. Hirtelen rémült ordítás szakadt fel belőle, de nem hallatszott semmi. Megrázta magát, de nem érzett semmit. Az autóból zene szűrődött ki, és egy fénytócsa. Arrafelé indult. Próbált határozottan járni, de a léptei gyengék és bizonytalanok voltak, imbolygóak és valahogy anyagtalanok. A földet törékenynek érezte a talpa alatt. Az ajtó még mindig nyitva volt a vezetőülés mellett, ahogy hagyta, amikor kiszállt, hogy becsukja a csomagtartót, gondolván, hogy két perc lesz az egész. Mindez két perce történt, amikor még életben volt. Amikor még ember volt. Amikor még azt

hitte, mindjárt visszapattan a kocsiba, és továbbhajt. Két perccel és egy egész élettel ezelőtt. Ez örültség, nem?-gondolta hirtelen. Megkerülte az ajtót, és belenézett a visszapillantó tükörbe. Pontosan úgy nézett ki, mint mindig, habár látszott az arcán a szörnyű rémület, amire számított is, de ő volt az, teljesen normálisan. Csak képzelte az egészet, valami borzalmas ébredés előtti álom volt. Hirtelen ötlettől indítva rálehel a tükörre. Semmi. Egyetlen párafoltocska sem. Ez elég is lenne egy orvosnak, a tévében is mindig így csinálják ha nem párasodik be a tükör, akkor nincs légzés. Talán gondolta idegesen talán azért van, mert a tükör fűtőszálas. Nem fűtőszálas tükrei vannak ennek a kocsinak? Nem órákat szövegelt az eladó az autószalonban ilyen fűtőszálról, olyan elektronikáról, amolyan szervókormányról? Lehet hogy digitálisak a tükrök. Ez az. Digitális, fűtőszálas, automatikus, számítógépes vezérlésű, leheletálló visszapillantótükrök ... Rájött, hogy tökéletes marhaságok járnak a fejében. Lassan megfordult, és komoran nézte a mögötte a földön fekvő, szétroncsolt mellkasú testet. Ez aztán biztos hogy elég lenne egy orvosnak. Még akkor is ijesztő lenne ez a látvány, ha másvalaki teste heverne ott, hát még így, hogy a sajátja ... Halott. Halott ... halott ... Próbálta drámaian megkongatni az agyában a szót, de nem ment. Rémült kíváncsisággal bámulta a testét, és egyre kellemetlenebbül érintette a bárgyú arckifejezése. Ami persze teljesen jogos volt. Pont az az arckifejezés, amit el lehet várni valakinek az arcán, akit épp agyonlőtt a saját vadászpuskájával egy, a csomagtartójában rejtőzködő egyén, ennek ellenére Gordon kínosnak találta, hogy így bukkanjanak rá. Letérdelt a teste mellé, abban a reményben, hogy sikerül átrendeznie a vonásait, kicsit méltóságteljesebb vagy legalábbis valami alapvető intelligenciát sugárzó arckifejezésbe. De szinte lehetetlenül nehéznek bizonyult a feladat. Gyúrogatta a bőrt, a remisztően ismerős bőrt, de valahogy nem tudta rendesen megfogni, ahogy mást sem. Olyan volt, mintha zsibbadt kézzel próbált volna gyurmázni, de nem az volt a baj, hogy lecsúszik a keze a formálandó dologról, hanem valahogy keresztülcsúszik rajta. Jelen esetben az arcán. Hányingerrel vegyes rettenet és düh csapott át rajta, amiért ilyen átkozottul és rohadtul tehetetlen, és egyszer csak rémülten azon kapta magát, hogy dühödten rángatja és lökdösi a saját holttestét. Döbbenten tántorodott hátra. Nem ért el mást, csak azt, hogy félrehúzta a száját, és még jobban elbandzsította az együgyűségbe dermedt arcot. És jól összehorlzsolta a nyakát. Zokogni kezdett, és ez

alkalommal mintha hang is jött volna belőle, különös, vonyító hang, valahonnan a legbensejéből annak a valaminek, amivé változott. Arcára szorította a kezét, visszatántorgott a kocsihoz, és az ülésre vetette magát. Az ülés puhán és kelletlenül fogadta, mint egy nagynéni, aki nem helyesli az unokaöcs utóbbi tizenöt évben folytatott életmódját, ezért megvendégeli ugyan egy kis sherryvel, de a szemébe nézni már nem hajlandó. Hívjon magához orvost? Hogy ne kelljen végiggondolnia ezt az abszurd ötletet, inkább keményen megragadta a kormánykereket, de a keze átcsúszott rajta. Próbált megbirkózni az automata sebességváltóval, végül már dühösen püfölte, de nem tudta sem rendesen megfogni, sem megmozdítani. A sztereóberendezés még mindig könnyű hangszeres muzsikát játszott a telefonba, amely a másik ülésen feküdt, egész idő alatt türelmesen hallgatózva. Gordon rábámult, és egyre fokozódó izgatottsággal rájött, hogy még mindig kapcsolatban van Susan üzenetrögzítőjével. Az a fajta készülék volt, amelyik csak forog és forog, amíg a beszélő le nem teszi a kagylót. Még mindig összeköttetésben van tehát a világgal. Kétségbeesetten próbálta felemelni a kagylót, tapogatózott, elejtette, végül kénytelen volt lehajolni, és úgy beszélni: Susan! kiáltott bele a telefonba ; rekedt, távoli üvöltés a szélben. Susan, segíts! Az ég szerelmére, segíts! Én meghaltam ... meghaltam ... meghaltam, és ... nem tudom, hogy most mit csináljak megint elvesztette az önuralmát, kétségbeesetten zokogott, és úgy kapaszkodott a telefonkagylóba, ahogy egy vigaszt kereső kisgyerek kapaszkodik a takarója csücskébe. Segíts, Susan! kiáltotta megint. Búíp mondta a telefon. Megint lenézett a telefonra. Végre sikerült valamit megnyomnia rajta. Azt a gombot nyomta le, amelyik szétkapcsolja a vonalat. Hevesen próbálta újra megragadni a telefont, de állandóan kicsúszott az ujjai közül, és végül mozdulatlanul megállapodott az ülésen. Nem tudta megfogni. Nem tudta benyomni a gombokat. Haragosan nekivágta a szélvédőnek. Ezt végre meg tudta csinálni. A telefon az ablaknak ütközött, visszapattanva átcsúszott Gordonon, leesett az ülésről, aztán mozdulatlanul hevert a sebességváltó vájatában, és ellenállt minden további próbálkozásának, hogy megint felvegye. Pár percig csak ült bólogatva, és a rémület lassan átadta a helyét a tompa csüggedésnek. Néhány autó elhaladt az úton, de a vezetők nem vehettek észre semmi különösét csak egy autót láttak félrehúzódnál az út szélén. Ahogy gyorsan elhajtottak a sötétben, a fényszórók talán meg sem világították a fűben fekvő testet. Az autóban ülő, sírdogáló kísértetet meg végképp

nem vehették észre. Nem tudta, mennyi ideje ül ott. Alig érezte az idő múló sát, csak azt, hogy nagyon lassan telik. Nem fázott. Ami azt illeti, nem is igen emlékezett rá, mi az, hogy hideg, vagy fázni, csak éppen tudta, hogy most ezt a valamit kellene éreznie. Végül kikászálódott a szánalmas helyzetből. Valamit tennie kell, de nem tudta, hogy mit. Talán el kéne jutnia valahogy a nyaralóba, habár fogalma sem volt, hogy mihez kezdene ott. De valamit meg kellene próbálni. Valamivel el kell töltenie az éjszakát. Összeszedte magát, és kiszállt a kocsiból, a lába és a térde könnyedén átsiklott az ajtó keretén. Hátrament, hogy megnézzze a testét, de nem volt ott. Mintha nem lett volna még elég a meglepetésekből erre az éjszakára. Csak bámult, bámulta a test helyének lenyomatát a nedves fűben. A holtteste eltűnt. Richard olyan sebesen távozott, ahogy csak az udvariasság engedte. Megköszönte Regnek a vendéglátást, igazán remek este volt, és ha Reg bármikor Londonban járna, mindenképpen értesítse őt, és tud-e esetleg segíteni valamit a lóval kapcsolatban? Hogy nem, semmit? Hát akkor, ha biztos ebben, akkor még egyszer nagyon szépen köszöni a meghívást. Miután becsukódott az ajtó, egykét percig csak állt, és tűnődött. Az alatt a rövid idő alatt, amíg a Reg szobájából kiszűrődő fény megvilágította a lépcsőházat, észrevette, hogy itt nincsenek semmiféle karcolások a lépcsőfokokon. Furcsának tűnt, hogy a ló csak a benti lépcsőt karcolta össze. Hát, az egész úgy ahogy van, nagyon furcsa, és kész. De volt még egy különös tény, amely tovább növelte a furcsaságok egyre terebélyesebb halmazát. És ő még úgy gondolta, hogy egy kis kellemes kikapcsolódásban lesz része... Hirtelen ötlettel bekopogott a Reg lakásával szemben levő ajtón. Olyan soká nyílt ki, hogy Richard már éppen fel akarta adni, és megfordult, hogy elmegy, amikor meghallotta az ajtó nyikorgását. Kissé megdöbben, amikor meglátta, hogy egy apró és gyanakvó kismadár éles tekintetével az a bizonyos professzor bámul rá, aki egy versenyjacht tőkesúlyát hordja az orra helyén. Ööö ... elnézést mondta Richard gyorsan, de ... ööö ... nem látott vagy hallott véletlenül egy lovat feljönni ezen a lépcsőn? A professzor abbahagyta a mániákus rángatózó mozdulatokat. Kissé félrehajtotta a fejét, aztán mintha hosszas utazásra indult volna önmagában, hogy megtalálja a hangját, amelyről miután megtalálta kiderült, hogy vékony és halk. Ezt mondta: 17 éve, 3 hónapja, 2 napja, 5 órája, 19 perce és 20 másodperce ez az első alkalom, hogy valaki szólt hozzám. Számoltam. És halkan becsukta az ajtót. Richard gyakorlatilag futva távozott a belső udvaron át. Amikor kiért a külső

udvarba, kicsit megnyugodott, és sétatempóra lassított. A csípős éjszakai levegő reszelősen áradt a tüdejébe, és nem is volt semmi értelme futni. Nem tudott beszélni Susannal, mert Reg telefonja nem működött, amivel kapcsolatban Reg furcsán titkolózó volt. Pedig legalább erre kellett hogy legyen valami ésszerű magyarázat. Biztos nem fizette be a telefonszámláját. Richard épp ki akart lépni az utcára, de inkább úgy döntött, még gyorsan benéz a postásfülkébe is, amely a kollégium ívelt kapuja alá volt beszorítva. Aprócska, nyúlketrecszerű helyiség volt, telezsúfolva kulcsokkal, levelekkel és egy elektromos hősugárzóval. A háttérben egy rádió dűnynyögött magában. Elnézést szolt be Richard a hatalmas termetű, fekete öltönyös férfinak, aki a kis pult mögött állt karba tett kézzel. Én csak ... Igen, Mr. MacDuff, miben segíthetek? Jelenlegi állapotában Richard még azon is meglepődött volna, ha ő maga emlékszik a saját nevére, ezért egy pillanatra visszahőkölt. De a kollégiumi portások híresek az ilyen memóriamutatványokról, melyeket a legkisebb késztetésre hajlamosak produkálni. Tud-e arról, hogy a kollégium területén egy ló van?-kérdezte Richard. Úgy értem, ugye tudna róla, ha lenne? A portásnak szeme sem rebbent. Nem, uram, és igen, uram. Segíthetek még valamiben, Mr: MacDuff? Ööö ... nem mondta Richard, és idegesen dobolt az ujjával a pulton. Nem, köszönöm. Köszönöm a segítséget. Örülök, hogy újra láthattam .. ööö ... Bob próbálkozott találomra. Hát akkor, jó éjszakát. És távozott. A portás meg sem moccant, ott állt tovább, összefont karokkal, csak egy egészen kicsit csóválta meg a fejét. Itt egy kis kávé, Bill-mondta a másik portás, egy alacsony, szikár emberke, aki egy belső helyiségből lépett elő egy gőzölgő csészével. Hideg van ma éjszaka. Az bizony, Fred, köszönöm mondta Bill, és átvette a csészét. Belekortyolt. Mondhatsz, amit akarsz, az emberek ugyanolyan furcsák ma is, mint régen. Az előbb volt itt egy pasas, és azt kérdezte, vane valahol egy ló a kollégiumban. Igen? Fred is belekortyolt a kávéjába, és nem bánta, hogy a gőz csípi a szemét. Volt itt egy másik fickó is. Valami fura külföldi pap. Először egy szavát sem értettem. De úgy látszott, örül, hogy melegedhet a tűz mellett, és hallgatta rádióban a híreket. Ezek a külföldiek! Végül rászóltam, hogy na löje ki magát, és tűnjön el innen. Csak ácsorgott itt nekem a tűznél. Mire megszólal, hogy tényleg ezt akarom? Löje ki magát? Mire én a legszebb Bogarthangomon azt mondtam neki, hogy jobb lesz, ha nem szórakozik. Tényleg? Ez inkább úgy hangzott, mint Jimmy Cagney. Nem, ez a Bogarthangom. A Jimmy Cagneyhangom ez: "Jobb lesz, ha nem szórakozik." Bill összevonta a

szemöldökét. Ez a Jim Cagneyhangod? Mindig azt hittem, ez Kenneth McKellar. Nem figyelsz, Bill, nincs hozzá füled. Kenneth McKellar ez: "A L. omond tó zöld partján". Á, értem. Na és erre mit mondott az a pap, Fred? Hát, Bill, csak a szemem közé nézett, és azon a fura hangján azt mondta ... Hagyd most a hangot, Fred, csak mondd, hogy mit mondott, ha érdekes. Azt mondta, hisz nekem. Úgy. Hát ez nem valami érdekes sztori, Fred. Talán nem. Csak azért említettem, mert még azt is mondta, hogy a lovát egy fürdőszobában hagyta, és legyek szíves utánanézni, hogy rendben van-e. Vorlon Way nyomorultan lebegett a sötét országút mentén, vagyis inkább csak próbált lebegni. Úgy érezte, hogy mint kísértetnek mert végül is be kellett ismernie, hogy kísértetté vált képesnek kell lennie arra, hogy lebegjen. Meglehetősen keveset tudott a kísértetektől, de úgy vélte, ha már az ember kísértet, akkor jár neki némi kárpótlás azért, hogy nincsen teste, amivel lófrálhatna, például a lebegés képessége. De hiába, úgy látszott, kénytelen külön megtenni minden egyes lépést. Az volt a célja, hogy valahogy eljusson a házáig. Nem tudta, mihez fog kezdeni, ha odaér, de hát valahol egy kísértetnek is el kell töltenie az éjszakát, és úgy érezte, az ismerős környezet segíteni fog. Hogy miben fog segíteni, arról fogalma sem volt. Az út legalább valami célt adott, és ha majd odaér, kitalál valami újabb célt. Elkecseregetten vonszolta magát lámpaoszloptól lámpaoszlopig, és minden egyes lámpánál megállt, hogy szemügyre vegye magát. Határozottan egyre szellemyszerűbb külsőt öltött. Néha már-már semmivé foszlott, alig látszott többnek, mint a ködben játszó árnyéknak, önmaga álmának, amely bármely pillanatban elpárologhat és semmivé válhat. Máskor megint szinte valóságosnak és tömörnek tűnt. Egyszer-kétszer megpróbált nekitámaszkodni egy lámpaoszlopnak, de ha nem vigyázott, akkor egyszerűen átcsúszott rajta. Végül vonakodva azon kezdett gondolkodni, hogy tulajdonképpen mi is történt. Különös volt ez a vonakodás. Egyáltalán nem akart erre gondolni. A pszichológusok szerint tudatunk gyakran igyekszik elfojtani a traumatikus élmények emlékét, valószínűleg ezért érez így, gondolta. Végül is mi a traumatikus élmény, ha nem az, hogy egy idegen csak úgy kipattan az ember csomagtartójából, és lepuffantja? Csüggedten vonszolta magát tovább. Próbálta felidézni lelki szemei előtt a gyilkos alakját, de ez olyan volt, mintha egy fájós fogát piszkálta volna, úgyhogy gyorsan másra terelte a gondolatait. Például hogy rendben van-e a végrendelete? Nem emlékezett; megjegyezte, hogy el ne felejtse másnap felhívni az ügyvédjét, aztán viszont azt is

megjegyezte magában, hogy ideje lenne abbahagyni az efféle megjegyzéseket. Hogy fogja túlélni a cége az elvesztését? Egyik lehetséges válasz sem volt különösebben az ínyére. Milyen lesz a nekrológja? A gondolattól hirtelen a vér is megfagyott az ereiben bárhová tűntek is az erei. Tud majd szerezni belőle egy példányt? Vajon mi lesz benne? Nagyon ajánlja, hogy méltató sorokat írjanak a disznók. Hisz mennyi mindent elért! Félkézzel megmentette az angol szoftveripart: hatalmas export, jótékonysági adományok, kutatói ösztöndíjak; átszelte az Atlanti-óceánt egy napenergia meghajtású tengeralattjárón (na jó, ez végül nem sikerült, de legalább megpróbálta), és még sok más egyéb. És jobban teszik, ha azt a Pentagonügyet nem ássák elő, mert akkor rájuk uszítja az ügyvédjét. Megjegyezte magában, hogy el ne felejtse felhívni holnap reg... Nem! Na mindegy, de vajon egy halott személy beperelhet-e valakit hitelrontásért? Ezt csak az ügyvédje tudná megmondani, de hiába, őt nem tudja felhívni holnap reggel. Hátborzongatóan csapott belé a gondolat, az élők világában hátrahagyott összes dolog közül legjobban a telefon fog hiányozni neki; aztán határozottan visszairányította a gondolatait a kellemetlen kérdésre. A gyilkos alakja. Úgy tűnt neki, pont úgy festett, mint maga a Halál, vagy csak a képzelete játszik vele? Csak álmodta volna, hogy egy csuklyás figura volt? És mit keresett bárki is akár csuklyásan, akár normális ruházatban a kocsija csomagtartójában? Ebben a pillanatban egy autó húzott el mellette az úton, és eltűnt az éjszakában a fényoázissal együtt, amely körülvette. Vágyakozva gondolt a saját autójára meleg, bőrüléssel, légkondicionált kényelmére, amit otthagyott az ú mentén, aztán váratlanul egy furcsa gondolat ötlött fel benne. Vajon nem tudna-e valahogy stoppolni? Egyáltalán meglátnák-e az emberek? És ha igen, hogy reagálnának? Ezt csak egy módon tudhatja meg. Hallotta, hogy a háta mögött a távolban újabb kocsi közeledik, és szembefordult vele. Az elmosódott reflektorfény kettős tócsája egyre közelebb ért a ködben; Gordon összeszorította fantomfogait, és kinyújtotta a hüvelykujját. Az autós továbbcsöppört, nem vett észre semmit. Semmi. Dühösen beintett a távolodó vörös fényeknek, átnézett saját felemelt karján, és rájött, hogy pillanatnyilag a legláthatatlanabb formájában van. Vajon nem tudna-e az akaraterejével valahogy láthatóbbá tenni magát? Erősen koncentrálni lehunyta a szemét, de aztán rájött, hogy ha látni akarja a hatást, akkor nyitva kell tartania. Megint próbálkozott, olyan erősen összeszedte minden akaratát, ahogy csak tudta, de az eredmény nem volt kielégítő. Bár valami egészen

csekélyen sugárzó különbséget látott, nem tudta megtartani ezt az állapotot, szinte azonnal elhalványult, bárhoggy igyekezett is fokozni a mentális erőfeszítést. Nagyon gondosan kell tehát időzítenie, ha láthatóvá vagy érezhetővé akarja tenni a jelenlétét. A háta mögött nagy sebességgel közeledett egy másik autó. Megint megfordult, kinyújtotta a hüvelykujját, megvárta a kellő pillanatot, és akarata megfeszítésével láthatóvá tette magát. Az autó kicsit kitért, aztán továbbhaladt, de kissé lassabban. Ez is valami. Mit tehetne még? Először is odaáll egy lámpaoszlop alá, és gyakorol. A következő kocsinál már biztos sikerülni fog. Ha lenne olyan szíves üzenetet hagyni, akkor amilyen gyorsan lehet, vissza fogom hívni. Esetleg. Búíp. A francba. A fenébe. Várj egy percig! Figyelj ... ööö... Katt. Richard lecsapta a telefont, és öt-hat métert hátrált a kocsijával, hogy még egyszer megnézze a kereszteződésnél az útjelző táblát, ami mellett elhajtott a ködben. Sikerült kikeverednie a Cambridgei egyirányú úthálózatból a szokásos módszerevel, amely abból állt, hogy egyre gyorsuló tempóban járt körbekörbe, míg végül elérte a szökési sebességet, és egy ponton találomra, érintőirányban kivágódott a városból, és most ezt az irányt próbálta beazonosítani és módosítani. Amikor visszaért a kereszteződéshez, megkísérelte összevetni a tábla információit a térkép információival. De nem nagyon ment. Az útkereszteződés határozottan egy helyben állt az atlasz egyik oldalán, míg az útjelző tábla rosszindulatúan ideoda forgott a szélben. Az ösztönei azt súgták, hogy rossz irányba tart, de nem akart visszamenni arra, ahonnan jött, mert attól félt, hogy megint beszippanjtja magába a Cambridgei forgalom örvényének gravitációs vonzása. Ezért tehát balra fordult, abban a reményben, hogy ebben az irányban több szerencsével fog járni, de aztán idegeskedni kezdett, és találomra jobbra fordult, aztán megkockáztatott egy felfedező kanyart balra, és még néhány hasonló manőver után teljesen eltévedt. Káromkodott magában, és bekapcsolta a fűtést a kocsiában. Ha inkább arra koncentrálna, hogy hova akar menni, ahelyett, hogy egyszerre próbál eligazodni és telefonálni-mondta magában, akkor most legalább azt tudná, hol van. Valójában nem is szerette az autótelefont, nyűgnek és a magánéletébe való beavatkozásnak érezte, de Gordon ragaszkodott hozzá, sőt ő is fizette ki. Fáradtan felsóhajtott, visszatolatott, és megint visszafordult. Eközben majdnem behajtott valakibe, aki egy holttestet vonszolt a mező felé. Legalábbis egy pillanatra úgy tűnt agyongyötört agyának, pedig valószínűleg csak egy helybéli gazda lehetett, egy zsák

takarmányféleséggel, habár, hogy mit művelt vele az éjszaka kellős közepén, az rejtély. Ahogy a reflektor fényei egy villanásra ismét odavetődtek, megvilágították az alak körvonalait, amint a zsákot a hátán cipelve botladozik át a mezőn. Nem szívesen lennék a helyében gondolta Richard rosszkedvűen, és elhajtott. Pár perc múlva érkezett egy kereszteződéshez, ahol az egyik út kicsit inkább főútvonalnak tűnt, mint a másik, és majdnem rá is kanyarodott jobbra, de aztán mégis inkább balra fordult. Útjelző tábla nem volt. Ismét a telefon gombjait nyomogatta. " amilyen gyorsan lehet, vissza fogom hívni. Esetleg." Bűíp. Susan, itt Richard. Hol is kezdjem? Zűrös egy ügy. Figyelj, sajnálom, sajnálom, sajnálom, Csúnyán összezaggyáltam a dolgokat, az én hibám az egész. És bármire hajlandó vagyok, hogy jóvátegyem, ezt most ünnepélyesen megígérem ... Halványan az volt az érzése, hogy nem ez a legmegfelelőbb hangnem egy üzenetrögzítővel szemben, de azért folytatta. Becsszó, elmehetünk valahová, egy hétig nyaralhatunk, vagy akár ezen a hétvégén is, ha úgy akarod. De tényleg, már ezen a hétvégén is lehet. Elmegyünk valami napos helyre. Nem érdekel, Gordon akárhogy nyaggat pedig tudod, milyen, amikor nyaggat, végül is a bátyád. Meg fogom ... ööti ... szóval előfordulhat, hogy csak a jövő hétvégéről lehet szó. A francba, a francba, a francba. Csak tényleg megígértem neki, hogy kész leszek ... nem, nézd, nem számít. Elmegyünk, és kész. Nem érdekel, hogy készen lesz-e az Anthem a Comdexre. Nem dől össze a világ, ha nem. Elmegyünk. Gordon felőlem nekifutásból is ugrálhat, ha akar ... húúúúúh! Richard vadul félrerántotta a kormányt, hogy kikerülje Gordon Way kísértetét, amely hirtelen felbukkant a reflektorok fényében, és nekifutásból a kocsi elé ugrott. Richard a fékre taposott, a kocsi megpördült, ő meg próbálta eszébe idézni, mit is kell ilyenkor csinálni, tudta, hogy egyszer régesrég látott erről valamit a tévében, milyen műsorban is? Úristen, még a műsor címére sem emlékszik, hát még ja, igen, azt mondták, hogy nem szabad a fékre taposni. Ez az. A világ émelyítően megfordult körülötte, lassan és borzalmas erővel, a kocsi átcsúszott az úton, megpördült, nekiütődött a füves útszegélynek, aztán csúszva és rázkódva megállt a menetiránnyal szemben. Richard zihálva a kormányra borult. Felvette a telefont a földről. Susan lihegett bele, majd visszahívtak és letette a kagylót. . Felemelte a tekintetét. Fényszóróinak ragyogásában ott állt Gordon Way kísértetalakja, egyenesen bebámult a szélvédőn, tekintetében iszonyatos rettenettel, lassan felemelte a kezét, és Richardra

szegezte az ujját. Richard nem volt biztos benne, hogy mióta ül ott. A jelenés néhány másodperc alatt semmivé foszlott, de ő csak ült, remegett, talán nem tovább, mint egy percig, míg egy fék csikorgása és egy fényszóró fénye fel nem riasztotta. Megrázta a fejét. Rájött, hogy az úton áll, a menetiránnyal szemben. Az autó, amely hirtelen fékezve megállt mellette, úgy, hogy az ütközője majdnem az ő ütközőjéhez ért; egy rendőrautó volt. Vett kéthárom mély lélegzetet, aztán dermedten és reszketve kiszállt, és megállt a rendőr előtt, aki lassan lépkedett felé, körvonalai kirajzolódtak a rendőrautó lámpáinak fényében. A rendőr végigmérte. Ööö ... nagyon sajnálom, biztos úr mondta Richard annyi nyugalmat erőltetve magára, amennyit csak tudott. Kicsit ... ööö ... megcsúsztam. Csúszós az út, és ...ööö ... megcsúsztam. Amint látja, a a menetiránnyal szemben állok. A kocsija felé intve mutatta, hogy rosszfelé áll. Talán ha elmondaná, uram, hogy egészen pontosan hogy csúszott meg? A rendőr mereven a szeme közé nézett, miközben előhúzta a noteszét. Hát ahogy mondtam magyarázkodott Richard. Csúszós az út a köd miatt, és ... hát, őszintén szólva szaladt ki a száján, és hiába próbálta visszafogni magát, hogy ne mondja ki ahogy vezettem, hirtelen úgy láttam, mintha a főnököm a kocsim elé vetné magát. A rendőr mereven nézett rá. A büntudat miatt, biztos úr tette hozzá Richard kínos mosollyal. Tudja, hogy van ez. Épp azon tűnődtem, hogy csinálok magamnak egy szabad hétvégét. A rendőr habozni látszott, pengeélen táncolt az együttérzés és a gyanakvás között. Szemei összeszűkültek, de a tekintete nem enyhült meg. Ivott uraságod? Igen mondta Richard gyors sóhajjal, de nagyon keveset. Maximum két pohár bort. Ööö ... és egy kis pohár portóit. Ez minden. Csak egy pillanatra kihagyott a figyelmem. Már jól vagyok. A neve? Richard megmondta a nevét és a címét. A rendőr mindent gondosan és alaposan felírt a noteszába, aztán megnézte a kocsirendszámát, és azt is felírta. És ki a főnöke, uram? Waynek hívják. Gordon Way. Á mondta a rendőr felhúzott szemöldökkel, a komputeres úriember. Igen ő. Én szoftvereket tervezek a cégnél. A WayForward Technologies II.-nél. Az őrsön az egyik számítógépünk maguktól van-mondta a rendőr, de az istennek sem működik. Ó mondta Richard fáradtan melyik modell? Azt hiszem, Quark II a neve. Ó, akkor egyszerű mondta Richard megkönnyebbülten. Az nem is működik. Soha nem is működött. Nagy szar az egész. Vicces, én is mindig pont ezt szoktam mondani, uram-mondta a rendőr: A fiúk nem értenek egyet velem. Magának teljesen igaza van. A masina reménytelen. Ez volt a fő oka annak, hogy a cég annak idején

tönkrement. Azt javasolnám, használják levélnehezéknek. Az nem lenne jó, uram-tiltakozott a rendőr. Akkor folyton kinyílna az ajtó. Ezt hogy érti? kérdezte Richard. Merthogy ajtótámasztéknak használom. Ebben az évszakban pocsék huzat van az irodában. Nyáron persze arra használjuk, hogy fejbe vágjuk vele a gyanúsítottakat. Becsukta a noteszét, és begyömöszölte a zsebébe. Azt tanácsolom, uram, hogy forduljon szépen vissza. Tegye le a kocsit, és a hétvégén jól rúgjon be. Ez az egyetlen megoldás. Óvatosan vezessen! Visszament a kocsijához, letekerte az ablakot, és mielőtt elindult volna, végignézte, ahogy Richard visszaügyeskedti a kocsiját az útra, és elhajt az éjszakába. Richard mély lélegzetet vett, nyugodtan visszatért Londonba, nyugodtan belépett a lakásába, miután nyugodtan átmászott a díványon, leült, töltött magának egy tiszta brandyt, aztán komolyan remegni kezdett. Három dolog miatt remegett. Először is ott volt a majdnem bekövetkezett baleset egyszerű fizikai sokkja, ami egy kicsit mindig jobban felzaklatja az embert, mint amennyire várta volna. A szervezetben szétárad az adrenalin, aztán egy darabig ott időz, és minden megsavanyodik tőle. Aztán ott volt a megcsúszás oka, Gordon különös megjelenése, ahogy abban a pillanatban az autó elé vetette magát. Atyaúrsten. Richard kortyolt egyet a brandyből, és gargarizált vele. Letette a poharat. Köztudott volt, hogy Gordon egyike a világ legnagyobb büntudatkeltőinek, és képes minden reggel egy tonnányit is lepakolni az ember ajtaja elé, de Richard eddig nem vette észre, hogy ilyen hihetetlen szintig sikerült eljutnia. Megint fogta a poharát, felment az emeletre, és benyitott a dolgozószobájába, amihez először el kellett söpörnie az útból egy halom BYTE magazint, amely eltorlaszolta az ajtót. A lábával félretolta élcet, és átment a tágas szoba túlsó végébe, ahol a hatalmas üvegfalon át kilátás nyílt Észak-London nagy részére: a köd éppen foszladozóban volt. A Szent Pálszékesegyház ragyogott a sötét messzeségben, Richard egykét percig bámulta, de nem vett észre semmi különöset. Az aznap esti események után ez kellemes meglepetésként érintette. A szoba másik végében néhány hosszú asztal állt, rajtuk hat Macintosh számítógép. Középen ott volt a Macintosh II, melynek képernyőjén a dívány pirossal megrajzolt modellje forgott lustán a szűk lépcsókáz kékkel rajzolt modelljében, még a korlátok, a villanyóra és a radiátorok is bele voltak rajzolva, és persze az a bizonyos lehetetlen lépcsőfarduló a félúton. A dívány forogni kezdett egyik irányba, beleütközött valami akadályba, forogni kezdett egy másik síkban, ott is akadályba ütközött, megfordult egy

harmadik tengely körül is, újra megállt, és más sorrendben megint eljátszotta az addigi lépéseket. Nem kellett túl sokáig várni az ismétlésre. A dívány minden kétséget kizáróan be volt ragadva. További három Mac hosszú, gubancos kábelcsomókkal volt hozzákötve egy összevissza dobált szintetizátoregyütteshez egy Emulator II+HD próbavételi berendezés, egy halom TX modul, egy Prophet VS, egy Roland JX 10, egy Korg DW8000, egy Octapad, egy balkezes SynthAxe MIDI gitárvezérlő, sőt, a sarokban még egy ócska dob gép is porosodott szóval volt ott minden. Volt még egy kicsi és ritkán használt kazettás magnó is: a felvételeket kazet

14 Susan lakása kicsi volt, mégis tágasnak tűnt, ami csak trükk jegyezte meg magában idegesen Richard, miközben felkattintotta a villanykapcsolót, erre is csak a nők képesek. Persze nem ettől a megfigyeléstől lett ideges már korábban is többször megfigyelte ezt a dolgot. Ami azt illeti, ahányszor csak itt járt. Mindig meglepődött, általában azért, mert épp a saját lakásából jött, amely négyszer ekkora volt, és mégis zsúfolt. Ez alkalommal is a saját lakásából jött, csak éppen kissé szokatlan útvonalon, és ez volt az oka annak, hogy kissé szokatlanul idegesen tette meg a megszokott megjegyzést. A hűvös éjszaka ellenére folyt róla az izzadság. Kinézett az ablakon, megfordult, és lábujjhegyen átosont a szobán a kis asztal felé, ahol a telefon és az üzenetrögzítő állt. Semmi értelme, hogy lábujjhegyen járkáljak, mondta magában. Susan nincs itthon. Richard módfelett szerette volna tudni, hogy vajon hol van, ahogy valószínűleg Susan is módfelett szerette volna tudni az este, hogy Richard hol van. Rájött, hogy még mindig lábujjhegyen jár. Rácsapott a lábára, hogy hagyja abba, de a lába azért csak tovább folytatta. Iszonyú volt a falon fölmászni. Megtörölte a homlokát legrégibb és legócskább pulóvere ujjával. Volt egy rémes pillanat, amikor az egész élete fölillant előtte, de sajnos épp nagyon el volt foglalva azzal, hogy leesik, és ezért elmulasztotta a jó részeket. A legtöbb jó részben Susan szerepelt, jutott eszébe. Susan vagy a komputer. Soha nem Susan és a komputer a kettő együtt kizárólag a rossz részekben szerepelt. Ezért is vagyok most itt, mondta magában. Szüksége volt némi meggyőzésre, ezért elmondta magának még egyszer. Az órájára nézett. Háromnegyed tizenkettő. Eszébe ötlött, hogy jobb lesz, ha megmossa izzadt és piszkos kezét, mielőtt bármihez is hozzányúlna. Nem a rendőrségtől tartott, hanem Susantól, aki a takarítás nagymestere volt. Észrevenné a nyomokat. Bement a fürdőszobába, felkattintotta villanyt,

aztán rémült arcába meredt a neonnal ragyogóan megvilágított tükörben, miközben vizet csorgatott a kezére. Egy percig a Coleridge-díszvacsora táncoló, meleg gyertyafényei jártak a fejében, a képek felmerültek az aznap este homályos és távoli múltjából. Az élet akkor még egyszerű volt és gondtalan. Bor, csevegés, szimpla kis bűvésztrükkök. Maga elé képzelte Sarah sápadt arcocskáját, és a csodálkozástól tágra nyílt szemét. Aztán megmosta a saját arcát. Eszébe jutott a vers "... 'Vigyázzatok!' kiáltana, 'Szeme villám, haja libeg' !" Megfésülködött. Eszébe jutottak a festmények is, melyek a fejük felett függtek a falon a sötétben. Fogat mosott. A neon halk zúgása visszazökkentette a jelenbe, és hirtelen rémülten jutott eszébe, hogy pillanatnyilag betörői minőségben tartózkodik itt. Valami arra kényszerítene, hogy egyenesen szembenézzen magával a tükörben, aztán megrázta a fejét, hogy kicsit kitisztuljon. Vajon mikor fog hazajönni Susan? Ez persze attól függ, hogy mit csinál. Gyorsan megtörölte a kezét, és visszament az üzenetrögzítőhöz. Bökdöste rajta a gombokat, miközben a lelkiismerete őt bökdöste. A szalag végeérhetetlennek tetsző ideig forgott vissza, Gordon valószínűleg megint formában volt, gondolta. Persze elfelejtette, hogy más üzenetek is lesznek az üzenetrögzítőn, nemcsak az övé, márpedig végighallgatni valakinek a telefonüzeneteit, az ugyanolyan, mintha kibontanánk a leveleit. Ismét elmagyarázta magának, hogy csak az a célja, hogy jóvátegyen egy hibát, mielőtt még jóvátehetetlen károkat okozna vele. Csak egy-egy villanásra fog belehallgatni a szalagba, amíg meg nem találja a saját hangját. Így nem lesz semmi baj, nem is fogja érteni, mit mondanak a többiek. Felnyögött magában, összeszorította a fogait, és olyan vadul nyomta le az indítógombot, hogy mellécsúszott az ujjá, és a kazetta kiugrott. Visszarakta, és most óvatosabban nyomta meg a gombot. Bíííp. A, szia, Susan, itt Gordon. Épp úton vagyok a vityillóba Ööö ... csütörtök este ... Richard pár másodpercig előretekerte a szalagot. Tudnom kell, hogy Richard dolgozik-e a programon. Úgy értem, hogy tényleg dolgozik-e. Richárd komoran elhúzta a száját, és tovább tekerte előre a szalagot. Utálta, hogy Gordon Susanon keresztül próbál nyomást gyakorolni rá, ráadásul mindig le is tagadta, hogy ezt tenné. Richard nem tudta hibáztatni Susant, Amiért néha bosszankodik a munkája miatt, nem is csoda, mikor Gordon állandóan piszkálja. Katt. ... őrizet". Kérlek, írd egy cetlit Susannak, hogy szerezzen be egy "Fegyveres őrizet" feliratú táblát, cövekkel, olyan magasságban, hogy a nyulak jól láthassák. Micsoda? motyogta Richard, és ujjá egy pillanatra

habozott az "előre" gomb felett. Az volt az érzése, hogy Gordon rettenetesen szeretne olyan lenni, mint Howaud Hughes, és ha azt nem remélheti is, hogy valaha is csak fele olyan gazdag lesz, mint ő, legalább próbált kétszer olyan excentrikus lenni. Játék az egész. Csak játék. Mármint Susannek, a titkárnőnek, nem neked szólt tovább Gordon hangja a készülékből. Hol is tartottam? Ja! Igen. Richard és az Anthem 2. Susan, két héten belül ... Richard összeszorított szájjal lenyomta az "eleire" gombot. ... egyetlen olyan személy létezik, aki abban a helyzetben van, hogy ki tudja puhatolni, Richard tényleg a fontos feladatokon dolgozik-e, vagy csak álmodozik, és ez a személy ... Richard dühödten megint lenyomta a gombot. Megígérte magának, hogy nem fog belehallgatni, és tessék, most itt ül, és azon dühöng, amit hallott. Ezt abba kell hagyni. Csak még egy próba. Amikor megint bekapcsolta a készüléket, zeneszó hallatszott. Különös. Tovább tekerte előre, és még mindig zene szólt. Miért játszik bárki is zenét egy üzenetrögzítőre? tűnődött Richard. Ekkor megszólalt a telefon. Richard leállította a szalagot, és felvette a kagylót, aztán amikor rájött, hogy mit csinált, majdnem eldobta, mintha egy villamos angolnához nyúlt volna. Alig mert levegőt venni, de a füléhez emelte a kagylót. A betörés első számú arany szabálya mondta egy hang. Soha ne vedd fel a telefont munka közben. Mégis mit gondolsz, ki vagy? Richárd jéggé dermedt. Egy-két pillanatig keresgélnie kellett, hogy hová lett a hangja. Ki az? -nyögte ki végül suttogva. Második számú szabály -folytatta a hang. Előkészületek. Mindig vigyél magaddal megfelelő szerszámokat. Vigyél magaddal kesztyűt. Próbálj jó előre valami halvány elképzelést kialakítani arról, hogy tulajdonképpen mit is akarsz, mielőtt ablakparányokon kezdenél ugrándozi az éjszaka kellős közepén. Harmadik számú szabály: soha ne feledkezz meg a második szabályról. Ki az? -kiáltott fel ismét Richard. A hang nem zavartatta magát. Lakossági figyelőszolgálat mondta. Ha kinézel a hátsó ablakon, látni fogod ... Richard a telefont magával vonszolva átsietett az ablakhoz, és kinézett. Egy távoli villanás megijesztette. Negyedik számú szabály. Soha ne állj olyan helyre, ahol lefényképezhetnek. Ötödik számú szabály Figyelsz rám, MacDuff? Mi? Igen ... mondta Richard döbbenet. Honnan tudja, hogy ki vagyok? Ötödik szabály. Soha ne áruld el a nevedet. Richard némán állt, a lélegzete is elakadt. Tartok egy kis tanfolyamot -mondta a hang, ha esetleg érdekel ... Richard nem felelt. Lassan tanulsz folytatta a hang, de tanulsz. Ha gyorsan tanulnál, akkor persze már rég

letetted volna a kagylót. De te kíváncsi vagy és tehetségtelen ezért nem teszed le. Az az igazság, hogy nem is tartok tanfolyamot kezdő betörők számára, bár csábító a gondolat. Biztos jó kis ösztöndíjakat lehetne szerezni. Ha már úgyis szükség van betörőkre, legalább legyenek szakképzettek. Mindenesetre, ha tartanék ilyen tanfolyamot, téged tandíjmentesen felvennélek, mert túl kíváncsi vagyok. Kíváncsi vagyok, hogy Mr. Richard MacDuff, aki értesüléseim szerint immáron dúsgazdag fiatalember, és nagy név a számítógépiparban, miért kényszerül egyszer csak betörésre adni a fejét? Ki ma... Ezért kisebb kutatásokat végeztem, felhívtam a különleges tudakozót, és felfedeztem, hogy a lakás, ahová betört, egy bizonyos Miss Susan Wayé. Úgy tudom, a híres-nevezetes Mr. Gordon Way Mr. Richard MacDuff főnöke, és elgondolkodtam, nincs-e itt véletlenül valami rokoni kapcsolat? Ki ma... Svladdal beszélsz, közismert nevén Dirk Cjellivel, aki jelenleg Dirk Gently néven fut, olyan okokból kifolyólag, melyeket pillanatnyilag felesleges lenne részletezni. Szép jó estét kívánok. Ha többet akarsz tudni, tíz perc múlva várlak a Pizza Expressben az Upper Streeten. Hozz magaddal pénzt. Dirk? kiáltott fel Richard. Te ... te meg akarsz zsarolni? Dehogy, te marha, a pizzára kell a pénz. Egy kattanás, és Dirk Gently letette a kagylót. Richard egykét percig dermedten állt, megint megtörölte a homlokát, aztán letette a telefont, olyan gyengéden, mintha egy beteg hörcsög lenne. Az agya halkan zúgni kezdett. Agykérgében sok-sok kis szinapszis kézen fogta egymást, körbekörbe kezdett táncikálni, és gyermekdalocskákat énekelt. Megrázta a fejét, hogy hagyják abba, és gyorsan visszaült az üzenetrögzítő mellé. Kűszködött magával, hogy lenyomja-e az indítógombot, vagy ne, aztán gyorsan lenyomta, mielőtt még eldőlt volna a küzdelem. Talán négy másodpercnyi könnyű zenekari muzsika szállt el megnyugtatóan, amikor hirtelen meghallotta az előszobából a kulcs kaparászását a zárban. Richard pánikszerűen kikapta a kazettát, a farmerja zsebébe gyámöszölte, és betett helyette egyet a készülék mellett heverő halomnyi üres kazettából. A saját otthoni üzenetrögzítője mellett is ott állt egy ugyanilyen halom. Susan, a titkárnő látta el őket velük szegény, sokat szenvedett Susan. El ne felejtse reggel sajnálni egy kicsit, ha majd lesz ideje, és oda tud figyelni. Hirtelen, anélkül hogy tudatosodott volna benne, meggondolta magát. Egy szemvillanás alatt kivette az új kazettát, és mégis visszatette a régit, amit el akart tulajdonítani, lenyomta a visszatekerő gombot, és a díványra vetette magát, és még volt két másodperce az ajtó kinyílása

előtt arra, hogy lezser és diadalittas pozícióba rendezze a tagjait. Hirtelen ötlettel a bal kezét a háta mögé dugta, hátha szükség lesz rá. Éppen az arcvonásait próbálta olyan kifejezéssé rendezni, amelyben egyenlő arányban szerepel a töredelmes bűnbánat, a vidamság és a férfias vonzerő, amikor nyílt az ajtó, és besétat rajta Michael WentonWeakes. Minden megdermedt. Odakinn elállt a szél. A baglyok megtorpantak reptükben. Na jó, lehet hogy megtorpantak, lehet, hogy nem, mindenesetre a központi fűtés azonnal lerobbant, mert nem tudott megbirkózni a szobán hirtelen átsüvítő fagyos lehelettel. Mit keresel itt, Michael? kérdezte Richard. Felpattant a díványról, mintha a düh lökte volna fel. Michael WentonWeakes nagydarab, szomorú arcú férfi volt. Az öltöny, amit viselt, a legkiválóbb szabászati mestermunka volt negyven évvel ezelőtt, amikor az édesapja, Lord Magna megvásárolta. Michael WentonWeakes igenigen előkelő helyet foglalt el azon a rövid és válogatott listán, melyen Richard az általa mélységesen utált embereket tartotta számon. Utálta, mert visszataszítónak tartotta az olyan embereket, akik nem elég, hogy kiváltságos társadalmi helyzetnek örvendenek, de még sajnáltatják is magukat, mert úgy érzik, a világ nem érti meg igazán a kiváltságosok problémáit. Michael viszont abból az egészen egyszerű okból kifolyólag utálta Richardot, hogy Richard utálta őt, és ebből nem is csinált titkot. Michael lassan és gyászosan visszaneézett az előszobába, ahonnan belépett Susan. Amikor meglátta Richárdot, meg állt, letette a táskáját, levette a sálját, kigombolta a kabátját, kibújt belőle, átadta Michaelnek, odasétált Richardhoz, és pofon vágta. Egész este erre vártam mondta dühösen, és ne tegyél úgy, mintha az elfelejtett virágcsokrot dugdosnád a hátad mögött. Ezt a viccet már a múltkor elsütötted. Megfordult, és otthagya. Ez alkalommal egy doboz bonbont felejtettem el mondta Richard savanyúan, és kinyújtotta üres kezét a visszatérő Susan felé. Anélkül másztam fel a falon. Csak amikor felértem, akkor jutott eszembe, hogy milyen hülye vagyok. Nagyon vicces -mondta Susan. Kiviharzott a konyhába, ahonnan olyan hangok jöttek, mintha a csupasz kezével darálna kávészemeket. Ahhoz képest, hogy egyébként mindig milyen kedves és bájos és finom volt, most pokoli dühbe hergelte magát. Igazat mondtam -folytatta Richard, tudomást sem véve Michaelról. Majdnem az életembe került. Ezzel nem fogsz megadni mondta Susan a konyhából. Ha szeretnéd, hogy hozzád vágjak valami nagyot és keményet, akkor gyere csak ki, és itt viccelődj. Az az érzésem, nem lenne túl sok értelme, ha most azt mondanám, hogy nagyon sajnálom, ami történt kiabált ki Richard.

Eltaláltad mondta Susan, és beviharzott a konyhából. Villámló szemekkel nézett Richardra, és szabályosan toporzékol. Ide figyelj, Richard mondta. Ne próbáld azt mondani, hogy megint elfelejtetted. Van pofád itt állni, két kézzel, két lábbal egy fejjel, és úgy csinálni, mintha emberi lény lennél? Még egy dizentériás amőba is elszégyellné magát, ha így viselkedne. Szerintem még a dizentériás amőbák legkezdetlegesebb farmája is felbukkan legalább hetente egyszer a barátnőjénél, és elviszi egy kis sétára a gyomorfalon. Remélem, pocsék estéd volt. Az mondta Richard: Egyáltalán nem élvezted volna. Egy ló volt a fürdőszobában, és tudod, mennyire utálsz az ilyesmit. Ó, Michael mondta Susan, ne ülj ott, mint egy összeesett puding! Nagyon köszönöm a vacsorát és a koncertet, nagyon drága voltál, és nagy örömömre szolgált, hogy egész este a problémáiddal traktáltál, kellemesen kikapcsolódtam a saját problémáimból. De azt hiszem, jobb lesz, ha most megkeresem neked azt a könyvet, aztán kidoblak. Némi fontos toporzékolni és ordítóznivalóm van, és tudom, az ilyesmi mennyire felizgatja az érzékeny lelkedet. Kivette Michael kezéből a kabátját, és felakasztotta. Amíg Michael fogta a kabátot, úgy látszott, a feladat teljesen lefoglalja, és semmi másra nem figyel. Most a kabát nélkül elveszettnek és csupasznak tűnt, és kénytelen volt visszavonszolni magát a való életbe. Nagy, súlyos szemeit Richardra fordította. Richard mondta, olvastam a cikket a Mércében. A zenéről és a ... ööö ... Fraktáltájképekről mondta Richard röviden. Nem akart szóba állni Michaellel, és semmi esetre sem akart belegabalyodni egy beszélgetésbe Michael szerencsétlen magazinjáról. Vagyishogy Michael egykori magazinjáról. Pontosan ezt a témát szerette volna kikerülni. Ööö ... igen. Természetesen nagyon érdekes volt -mondta Michael sima, telt hangján, a hegyek formái és a fák formái és egyebek. A reciklizált algák. Rekurzív algoritmusok. Igen, persze. Nagyon érdekes. De nagyon ártott, nagyon sokat ártott. Úgy, értem, a magazinnak. Végül is képzőművészeti folyóirat. Én persze soha nem közöltem volna egy ilyen cikket. Ross teljesen tönkretett mindent. Teljesen. Mennie kell. Muszáj. Nincs semmi érzéke a dologhoz. Egy tolvaj. Egyáltalán nem tolvaj, ez tiszta örülség vágott vissza Richard, annak ellenére, hogy nem akart belegabalyodni. És neki nem volt semmi szerepe abban, hogy téged kirúgtak. A te hülye hibád volt, és te ... Levegő után kapkodott. Richard mondta Michael leghalkabb és legnyugodtabb hangján, olyan volt vitatkozni vele, mintha egy hatalmas ejtőernyő selymébe gabalyodott volna az ember, azt hiszem, nem érted, mennyire

fontos ... Michael mondta Susan gyengéden, de határozottan, és kitárta az ajtót. Michael WentonWeakes alig észrevehetően bólintott, és úgy nézett ki, mintha leeresztett volna. A könyved mondta Susan, és a kezébe nyomott egy kisalakú, régi könyvecskét Kent egyházi építészetéről. Michael elvette, valami köszönetfélét motyogott, egy percig úgy nézett körbe, mintha valami nagyon furcsát vett volna észre, aztán összeszedte magát, biccentett, és távozott. Richard eddig észre sem vette, hogy mennyire feszült, csak most, hogy Michael elment, és végre kicsit lecsillapodott. Mindig is zokon vette, hogy Susan elnézően kedveli Michaelt, még akkor is, ha ezt úgy próbálta álcázni, hogy mindig rémesen nyers volt vele. Talán még ezt is zokon vette. Susan, mit mondhatnék? kezdte esetlenül. Először is mondhatnád azt, hogy aúúú! Még ezt az örömet sem szerezted meg nekem, hogy jajgass, amikor pofon váglak, pedig azt hittem, elég csattanósra sikerült. Úristen, meg kell itt fagyni. Miért van tárvanyitva az ablak? Odament, hogy becsukja. Mondtam már. Ott jöttem be mondta Richard. Ezt úgy mondta, mintha azt várná, hogy Susan megforduljon, és meglepetten nézzen rá. Komolyan -mondta. Mint a csokoládéreklámokban, csak elfelejtettem a csokoládét ... vont vállat zavartan. Susan csodálkozva meredt rá. Mi a fene ütött beléd, hogy ilyet művelj? kérdezte. Kidugta a fejét az ablakon. Meg is halhattál volna -mondta visszafordulva. Hát ... ööö ... igen -mondta Richard. De ez látszott az egyetlen megoldásnak, hogy ... nem tudom. Összeszedte magát. Visszavetted a kulcsaidat, emlékszel? Igen. Mert megelégteltem, hogy állandóan idejársz, és kifosztod a spejzt, ha nincs kedved bevásárolni magadnak. Richard, te tényleg ezen a falon mászta fel? Itt akartam lenni, amikor megjössz. Susan döbbenten csóválta a fejét. Sokkal jobb lett volna, ha akkor vagy itt, amikor elmentem. Ezért van rajtad ez a koszos, szakadt ruha? Igen. Miért, mit gondoltál, így mentem a St. Cedd's díszvacsorájára? Hát nálad már nem lehet tudni, hogy mit tartasz normális viselkedésnek. Susan felsóhajtott, és kotorászni kezdett egy kis fiókban. Tessék mondta, ha ezzel megmenthetem az életedet ... és átadott egy kulcscsomót. Túl fáradt vagyok ahhoz, hogy tovább dühöngjek. Michael szövegelése mindent kivett belőlem. Soha nem fogom megérteni, miért tűröd meg magad mellett -mondta Richard, és kiment a kávéért. Tudom, hogy nem szereted, de nagyon aranyos, és a maga szomorú módján néha elbűvölő is tud lenni. Többnyire nagyon pihentető olyan valakinek a társaságában lenni, aki ennyire csak magával van elfoglalva, mert így tőled nem követel semmit. Csak most a fejébe vette,

hogy én tudok neki segíteni a magazinjával kapcsolatban. Persze nem tudok. Az élet ilyen. Azért nagyon sajnálom. Én ugyan nem. Egész életében nagyon könnyű dolga volt. Most is nagyon könnyű neki. Elvették tőle a játékszerét, ennyi az egész. És nem is igazságtalanul, vagy igen? Nem arról van szó, hogy igazságtalan volt-e vagy sem. Azért sajnálom, mert boldogtalan. Naná, hogy boldogtalan. Al Ross igazán izgalmas és intelligens folyóiratot csinált a Mércéből, és egyszerre mindenki olvassa. Eddig egy nagy rakás szerencsétlenség volt az egész. Egyetlen létjogosultsága az volt, hogy jó ürügyet szolgáltatott Michaelnek arra, hogy azzal bájologjon és ebédeljen együtt, akivel csak akar, mondván, hogy hátha írnak majd valamit a lapba. Szinte soha nem jelent meg egy rendes szám. Csalás volt az egész. Csak a hiúságát legyezgette vele. Szerintem ebben nincs semmi kedves vagy elbűvölő. Ne haragudj, hogy ennyit beszéltem róla, nem akartam. Susan kelletlenül vállat vont. Szerintem eltúlzod a dolgot mondta. Habár, ha tovább nyaggat, hogy tegyek meg valamit, amit egyszerűen nem tudok, kénytelen leszek kitérni előle. Túl fárasztó. Mindegy, mindenesetre örülök, hogy pocsék estéd volt. Szeretném, ha megbeszelnénk, mit csinálunk a hétvégén. Á mondta Richard. Hát ... Jaj, előbb meghallgatom az üzeneteket. Elsétált Richard mellett az üzenetrögzítőhöz, lejátszotta Gordon üzenetének első néhány másodpercét, aztán hirtelen kivette a kazettát. Nem érdekel mondta, és Richard kezébe nyomta. Oda tudnád adni holnap reggel az irodában Susannek? Megspórolunk neki egy utat. Ha van rajta valami fontos, ő majd elmeséli. Richard csak pislogott, és azt mondta : Ööö ... igen, és zsebre vágta a kazettát, felvillanyozódva, hogy ilyen egyszerűen megmenekült. Szóval, a hétvége ... mondta Susan, és leült a díványra. Richard megtörölte a homlokát. Susan, nekem ... Attól tartok, nekem dolgoznom kell. Nicola megbetegedett, és én fogom helyettesíteni a Wigmoreban jövő pénteken. Vivaldi lesz, meg valami Mozart, amit nem nagyon ismerek, úgyhogy ez egy csomó plusz gyakorlást jelent a hétvégére. Sajnálom. Hát, ami azt illeti mondta Richard, nekem is dolgoznom kell. beült Susan mellé. Tudom. Gordon egyfolytában rágja a fülemet, hogy sűrgesselek. Nem bánnám, ha leszállna rólam. Semmi közöm az egészhez, csak kellemetlen helyzetbe kerülök. Unom, hogy állandóan nyomást gyakorolnak rám az emberek, örülök, hogy legalább te nem teszed, Richard. Belekortyolt a kávéjába. De biztos vagyok benne tett hozzá, hogy a nyomásgyakorlás és a teljes elfeledkezés között még, van egy nagy fehér folt, amit nagyon szeretnék felfedezni. Ölelj meg.

Richard átölelte, és elöntötte az érzés, hogy milyen pokolian és érdemtelenül szerencsés. Egy órával később távozott, de a Pizza Expressst már zárva találta. Eközben Michael WentonWeakes hazafelé tartott chelseai otthonába. Üres tekintettel bámulta az utcákat a taxi hátsó üléséről, és halkán kopogott az ujjaival az ablaküvegen, lassú, táprengő ritmusban: Kipkerekkipikoppkipkopp. Ahhoz a veszélyes embertípushoz tartozott, amelyik puha, nyálkás, és tehénre emlékeztet, egészen addig, amíg megkapja, amit akar. És mivel Michael egész életében mindig megkapta, amit akart, ezért soha senkinek eszébe sem jutott, hogy más is tud lenni, mint puha, nyálkás, és tehénre emlékeztető. Az embernek jó sok nyálkás részen kellett volna áthatolnia, míg egy olyan darabhoz érkezik, amit már hiába lökdös, nem mozdul. Az összes puha és nyálkás rész ezt védelmezte. Michael WentonWeakes a kisebbik fia volt Lord Magnának, a gyermekeit túlságosan is kényeztető kiadónak és újságcézárnak, akinek védőszárnyai alatt Michael elszórakozhatott a saját kis magazinjának kiadásával, ami hatalmas veszteségekkel járt. Lord Magna uralma alatt az apja, az első Lord Magna által alapított kiadóbirodalom lassan, de tiszteletet keltő méltósággal hanyatlott. Michael könnyedén tovább kocogtatta az üveget. Kipikipikoppkipkopp. Eszébe jutott az a borzalmas, szörnyűséges nap, amikor az édesapját áramütés érte, miközben egy konnektort cserélt ki a falban; azóta az anyja vette át az üzlet irányításait. És nemcsak hogy átvette, de teljesen váratlan lendülettel és határozottsággal fogott neki. Éles szemmel átvizsgálta a vállalat ügyeit, és végül a kezébe akadt Michael magazinjának könyvelése is. Koppkoppkepp. Namost Michael éppen eleget tudott az üzleti dolgokról ahhoz, hogy tisztában legyen vele, milyen szánoknak kéne szerepelniük a könyvelésben, és egészen egyszerűen biztosította róla az apját, hogy tényleg azok szerepelnek benne. Nem hagyhatom, hogy egy szinekúra legyen ez az állás, ezt meg kell értened, fiam. Neked kell finanszíroznod a saját dolgaidat, másképp nem megy szokta mondani az apja, amire Michael komolyan bólogatott, és magában már kezdte kiötleni a következő hónap számadatát, vagy éppen azét a hónapét, amikor legközelebb ki tud adni egy számot. Az anyja viszont nem volt ilyen engedékeny. Még véletlenül sem. Michael többnyire "vén csatabárdnak" titulálta az anyját, de ha már egy csatabárdhoz hasonlítjuk az illető hölgyet, az csakis egy remekbe készült, gyönyörű kiképzésű csatabárd lehet, elegáns bevésett mintával díszítve, amely épp a villogó pengeélig fut. Ha egy ilyen fegyver lesújt, az ember észre sem

veszi, hogy hiányzik a karja, csak amikor megakarja nézni, hogy hány óra. Az anyja türelmesen vagy legaábbis látszólag türelmesen várakozott a háttérben egész idő alatt, az odaadó feleség, a szerető, de szigorú anya szerepében. És most hogy visszatérjünk az előző metaforához a csatabárd előkerült a tokjából; és mindenki fejvesztve menekült. Többek között Michael is. Az anyja szilárdan meg volt győződve arról, hogy Michael, akit csendben imádott, a szó legteljesebb és legrosszabb értelmében el lett kényeztetve, és elhatározta, hogy most véget vet ennek, amíg még lehet. Pár perc kellett hozzá, hogy átlássa, Michael minden hónapban a hasára ütve találta ki az elszámolások adatait, és hogy a magazin csak úgy nyeli a pénzt, míg Michael szórakozik vele, óriási éttermi és taxiszámlákat produkálva, melyeket játékosan fiktív adólevonásokkal ellensúlyozott. Az egész szépen elsikkadt valahol a Magna kiadványvállalat gargantuai méretű pénzügyei között. Ezek után magához hívatta Michaelt. Kipkoppkipikopp. Válassz, hogyan kezeljelek mondta neki. Mint a fiamat, vagy mint az egyik magazinomnak a főszerkesztőjét? Boldogan hajlandó vagyok bármelyikre. A magazinodnak? Nos, a fiad vagyok, de nem értem ... Helyes. Michael, kérlek vess egy pillantást ezekre a számokra mondta élénken, és elé tett egy komputeres kimutatást. A bal oldalon láthatók a Mierce valódi bevételei és kiadásai, a jobb oldalon pedig az általad közölt adatok. Észreveszel rajtuk valami feltűnőt? Anya, mindent megmagyarázok, én ... Helyes mondta Lady Magna kedvesen. Fiam nagyon örülök. Visszavette a papírt. Tehát. Van-e valami elképzelésed arról, hogy a jövőben hogyan kellene irányítani a magazint? Igen, hogyné. Határozott elképzeléseim vannak. Én ... Nagyszerű mondta Lady Magna ragyogó mosollyal. Hát akkor ez el van intézve, Akarod hallani ... Nem, minden rendben, drágám. Örülök neki, hogy van mondanivalód, és tisztázni tudod a dolgokat. Biztos vagyok benne, hogy az új tulajdonos is örömmel fogja hallani. Mi? kérdezte döbbenet Michael. Azt akarod mondani, hogy eladod a Miercét? Nem. Azt akarom mondani, hogy már eladtam. Nem kaptam érte túl sokat. Sajnos. Egy fontot, és egy ígéretet, hogy téged megtartanak mint szerkesztőt a következő három szám erejéig, aztán az új tulajdonos kezében van a döntés joga. Michael kidülledt szemekkel bámult. Ugyan már mondta az anyja tárgyilagosan. A jelenlegi felállásban nem mehet tovább, nem igaz? Mindig egyetértettél apáddal, hogy ez az állás nem lehet szinekúra. És mivel nekem igen nehezemre esne az is, hogy elhiggyem, az is, hogy megcáfoljam a meséidet, úgy gondoltam, átruházom a feladatot egy olyan valakire, akivel

objektívebben viszonyultok egymáshoz. Most egy másik megbeszélésem lesz, Michael. De hát ... kinek adtad el? -prűszkölt Michael. Gordon Waynek. Gordon Waynek! De hát az ég szerelmére, anya, ó ... Ő nagyon a szívéen viseli, hogy a művészetek patronálójának szerepében tűnjön fel. És azt hiszem, neked pont erre a patronálásra van szükséged. Biztos vagyok benne, hogy ki tudtok majd jönni, drágám. És most, ha nem haragszol ... De Michael nem hagyta ennyiben. Ilyen felháborító dolgot még nem is hallottam! Én ... Érdekes, Mr.Way szóról szóra ezt mondta, amikor megmutattam neki ezeket az elszámolásokat, és kértem, hogy te maradhass a következő három szám szerkesztője. Michael hápogott, elvörösödött, de nem tudta, mit mondjon. Végül megszólalt: Mi lett volna a különbség, ha azt mondom, hogy úgy kezelj, mint az egyik magazinod szerkesztőjét? Akkor drágám mondta Lady Magna legelbűvölőbb mosolyával természetesen Mr. WentonWeakesnek szólítottalak volna. És nem szóltam volna rád, hogy igazítsd meg a nyakkendődet tette hozzá egy apró mozdulattal a nyakára mutatva. Kippkoppkippkoppkipikopp. Tizenhetes számot mondott, főnök? Ööö ... tessék? -kérdezte Michael, és megrázta a fejét. Tizenhetes számot mondott, ugye? kérdezte a taxisofőr, — Mert akkor itt vagyunk. Á, igen, köszönöm -mondta Michael, és a zsebében kotorászott a pénze után. Kipkopp, mi? Tessék? kérdezte Michael, és átadta a viteldíjat. Koppkoppkopp mondta a taxis egész úton. Valami baj van, öregfiú? Törődjön a saját dolgával vágott vissza Michael nyersen. Felőlem. Csak úgy láttam, éppen meg akar örülni, vagy ilyesmi mondta a taxis, és elhajtott. Michael bement a lakásába, átsétált a hideg hallon az ebédlőbe, felgyújtotta a csillárt, és töltött magának egy brandyt. Levette a kabátját, az óriási mahagóni ebédlőasztalra dobta, az ablakhoz húzott egy széket, és leült, csak hogy dédelgesse egy kicsit a sérelmeit meg a brandyjét. Koppkoppkopp folytatta az ablakon. Az anyjával folytatott beszélgetés után nagy bánatosan még három hónapig szerkesztő maradt, aztán minden ünnepélyesség nélkül elbocsátották. Találtak egy új főszerkesztőt, egy bizonyos A. K. Ross személyében, aki fiatal volt, éhes és ambiciózus, és rövid idő alatt elsőprő sikert aratott a magazinnal. Michael elveszettnek és kifosztottnak érezte magát. Nem maradt semmije. Tovább kopogott az ablakon, és ahogy gyakran tette, a kis asztali lámpát bámulta, amely az ablakpárkányon állt. Meglehetősen csúnyácska, hétköznapi kis lámpa volt, és csak azért vonta magára rendszeresen a figyelmét, mert ez volt az a lámpa, amitől az apját éppen ezen a helyen ülve az áramütés érte. Az öreg

olyan ügyetlen volt minden technikai dologban. Michael látta maga előtt, ahogy mélységesen koncentrálna néz félhold alakú szemüvegén át, és a bajuszát rágcsálva megróbálja kibogozni a 13 amperes konnektor rejtelseit. Valószínűleg az történhetett, hogy visszanyomta a falba, anélkül hogy előtte felcsavarozta volna a védőburkot, és azt in situ próbálta kicserélni a biztosítékot. Ez okozta az áramütést, amely megállította egyébként is gyenge szívét. Ilyen egyszerű, egy egyszerű kis hiba, gondolta Michael, amit bárki elkövethet, de a következményei katasztrofálisak. Teljes mértékben katasztrofálisak. Az apja halála, saját vesztesége, Ross felháborító feltűnése és a magazin botrányos sikere és ... Koppkoppkopp. Az ablakra nézett, saját tükörképére, és az ablak túloldalán a bokrok sötét árnyékára. Aztán megint a lámpára. Ez volt az a tárgy, ez volt az a hely, ahol az az egyszerű kis hiba történt. Egyszerű elkövetni, és egyszerű elkerülni. Nem választotta el semmi attól a pillanattól, csak az azóta eltelt hónapok láthatatlan korlátja. Hirtelen különös nyugalom szállta meg, mintha valamit egyszer csak elrendezett volna önmagában. Kipkoppkopp. A Mérce az övé. Nem az volt a célja, hogy sikeres legyen; az élete értelme volt. Elvették tőle az élete értelmét és cselekednie kell. Koppkoppkoppreccs! Meglepetten azon kapta magát, hogy ököllel belevág az ablaküvegbe, és csúnyán megsebzí a kezét.

15. Ahogy megállt a "vityillója" előtt, Gordon Way kezdte felfedezni a halott állapot kevésbé kellemes aspektusait. A ház valójában bármely mértékkel mérve óriási volt, de ő mindig arra vágyott, hogy legyen egy vityillója vidéken, és amikor végre eljött az ideje, és tudott venni egyet, rájött, hogy több pénze van, mint valaha is remélni merte, így aztán megvett egy hatalmas régi parókiát, amit vityillónak nevezett, annak ellenére, hogy hét hálósobája volt és négy hold vizenyős cambridgeshirei föld tartozott hozzá. Ettől nem lett igazán kedvesebb azoknak az embereknek a szemében, akiknek tényleg csak egy vityillójuk volt, de ha Gordon Way cselekedeteit az irányította volna, hogy mitől lesz kedvesebb mások szemében, akkor nem lett volna Gordon Way. Ami azt illeti, már nem is volt Gordon Way. Csak Gordon Way kísértete. A zsebében pedig ott lapult Gordon Way kulcsosomójának kísértete. Ez a felismerés egy pillanatra megakasztotta láthatatlan lépteit. Visszataszítónak találta a gondolatot, hogy csak úgy átsétáljon a falakon. Egész éjszaka következetesen próbálta elkerülni, hogy ilyesmire vetemedjen. Ragaszkodott hozzá, hogy küzdelmesen próbáljon megfogni minden tárgyat, és hogy anyagnak tekintse őket és ezáltal

önmagát is. Összeomlásszerű veszteségérzettel töltötte el a gondolat, hogy bárhogy másképp lépjen be a házába, mint a bejárat ajtón keresztül, büszke tulajdonosként. Elnézte a házat, és valahogy jobban örült volna, ha nem olyan jellegzetes példája a viktoriánus neogótikának, és ha a holdfény nem játszik olyan hűvösen a keskeny, csúcsíves ablakokon és az ijesztő tornyocskákon. Amikor megvette a házat, elsütötte azt a buta viccet, hogy úgy néz ki, mintha kísértetek járnának benne akkor még nem sejtette, hogy egy nap tényleg így lesz, azt pedig még kevésbé, hogy kinek a kísértete fogja meglátogatni. Lelkében megborzongott, ahogy csendben haladt befelé a behajtóúton, melyet a sötétben alig derengés, még a parókiaépületnél is vénebb tiszafák szegélyeztek. Zavarba ejtő volt arra gondolnia, hogy a legtöbb ember valószínűleg félne ilyenkor végigsétálni ezen az úton, éppen azért, mert esetleg egy ilyesmivel találkozhat, mint ő. A tiszafák sorfala mögött balra ott állt a régi templom búskomor tömbje, a hívek felváltva használták a szomszédos falvakkal egy lelkész irányítása alatt, aki általában a biciklizéstől kifulladásra érkezett meg, és mindig kedvét vesztette, amikor meglátta, hogy milyen kevesen várják. A templom tornya mögött az égen ott függött a hold hideg szeme. Hirtelen mintha valami mozgást vett volna észre a szeme sarkából, mintha egy alak mozdult volna a ház mellett a bokroknál, de biztos csak képzelte mondta magában, csak a képzelete működik, melyet kissé megviselt a halottsággal járó feszültség. Ugyan mitől is kellene félnie ezen a helyen? Továbbment, megkerülte a parókia oldalszárnyát, a bejárat felé indult, amely egy borostyánnal befuttatott, komor kis tornác mélyén nyílt. Hirtelen ijedten vette észre, hogy a házból fény szüremlik ki. Villanyfény, és a tűz homályosra pislákoló fénye is. Beletelt egykét pillanatba, amíg eszébe jutott, hogy hiszen várják az érkezését, ha nem is jelenlegi formájában. Mrs. Bennett, az öregecske házvezetőnő biztosan megágyazott neki, tüzet rakott, és kikészítette a könnyű vacsorát. A tévét is bekapcsolta, leginkább azért, hogy ahogy Gordon belép, azonnal türelmetlenül kikapcsolhassa. A léptei sehogysem akartak csikorogni a kavicsos úton. Habár tudta, hogy nem lesz sikere az ajtóval, mégsem tudta megállni, hogy ne menjen oda először, és ne próbafa kinyitni; majd csak azután fog a tornác árnyai mögé rejtőzve, behunyt szemmel és szégyenkezve átcsusszanni a falon. Fellépkedett az ajtóhoz, és megállt. Nyitva volt. Csak egykét centire, de nyitva volt. Gordon szelleme rémült meglepetésben vergődött. Hogy lehet nyitva? Mrs. Bennett mindig olyan lelkiismeretes ezekben a

dolgokban. Egy percre habozva álldogált, aztán nagy nehezen az ajtónak veselkedett. A kis nyomástól, amit sikerült kifejtenie, lassan és kelletlenül, nyikorgó zsanérokkal tiltakozva kitárult az ajtó. Gordon belépett, és átsuhint a kőpadlás előcsarnokon. Egy szeles lépcső vezetett felfelé a sötétségbe, de az előcsarnokból nyíló ajtók mind csukva voltak. A legközelebbi ajtó a nappaliba nyílt, ahol a tűz égett, és ahonnan a késő esti tévéfilm autós hajszájának tompa zajai szűrődtek ki. Egykét percre teljesen hiábavalóan birkózott az ajtó fényes rézkilincsével, de végül kénytelen volt beismerni a megalázó vereséget, hirtelen dühvel egyenesen nekiment az ajtónak és átcsúszott rajta. A szoba belseje maga volt a megtestesült otthonosság. Gordon vadul berontott, és nem tudott megállni, átlebegett egy kis asztalkán, amely meg volt rakva szendvicsekkel és egy forró kávéstermoszal, egy hatalmas kárpitozott karosszéken, bele a tűzbe, aztán a lendület továbbvitte, át a kandalló vastag, átforrósodott téglafalán a mögötte levő hideg és sötét ebédlőbe. A nappaliba visszavezető ajtó is be volt csukva. Gordon ügyetlenül matatott rajta, aztán megadta magát az elkerülhetetlennek, nekigyürkőzött, és halkan, lágyan visszacsusszant a nappaliba; most először tűnt fel neki, hogy a fa belülről milyen lyukacsos szerkezetű. A szoba otthonossága szinte túl sok volt neki, rosszkedvűen bolyongott körbe, nem tudott megállapodni, hagyta, hogy a tűz meleg elevensége átjárja. De nem tudta felmelegíteni. Vajon tűnődött mit illik csinálni egy kísértetnek egész éjszaka? Vonakodva leült, és nézni kezdte a tévét. Az autós hajszája azonban nemsokára békésen véget ért, és nem maradt más a képernyőn, csak a szürkésfehér bizsergés, de nem tudta kikapcsolni. Közben próbált feltápáskodni, rájött, hogy túl mélyen süppedt a fotelba, és egyes részeit összekeverte a szék darabjaival. Megpróbált azzal elszórakozni, hogy beleállt az asztal közepébe, de ez nem sokat javított a hangulatán, amely a kétségbeeséstől kiindulva biztos tempóban zuhant lefelé. Talán aludhatna. Talán. Nem érzett fáradtságot vagy álmodást, de halálosan vágyott a feledés után. Átcsúszott a csukott ajtón a sötét előcsarnokba ahonnan a súlyos lépcsők vezettek a hatalmas, komor emeleti hálósobákba. Üresen ballagott fölfelé. Nem volt semmi értelme, tudta. Aki nem tudja kinyitni a hálósoba ajtaját, az az ágyban sem tud aludni. Átcsusszant az ajtón, és lefeküdt az ágyra, melyről tudta, hogy hideg, bár nem érzett semmit. Úgy látszott, a hold nem tudja békén hagyni, fényesen sütött le rá, ahogy ott feküdt tagra nyílt szemmel, üresen és nem bírta visszaemlékezni rá, hogy mi

az, hogy alvás, és hogy is kell csinálni. Rátelepedett az ürességtől való félelem, annak a félelme, hogy ezentúl már mindig így fog feküdni ébren, hajnali négykor. Nem volt hová mennie, nem volt mihez kezdenie, ha odaér, és nem volt senki, akit fölébreszthetett volna úgy, hogy az illető ne rémüljön tőle halálra. A legrémesebb pillanat az volt, amikor összetalálkozott Richarddal az úton, és megpillantotta sápadtra dermedt arcát a szélvédő üvege mögött. Megint maga előtt látta azt az arcot, és mellette az üvegen tükröződő sápadt figura arcát. Ez aztán kiűzte a gondolataiból az utolsó kósza kis melegség foszlányt is, amely azt súgta, hogy ez az egész csak átmeneti probléma. A helyzet így éjszaka rémesnek tűnik, de reggel majd ha embereket láthat, és tisztázhatja a dolgokat, minden rendbe fog jönni. Agyában egyre szorongatta annak a bizonyos pillanatnak az emlékét, és nem bírta elengedni. Látta Richardot, és tudta, hogy Richard is látta őt. Nem lesz ez így jó. Ha rosszul érezte magát éjszaka, akkor általában leszaladt a konyhába, és körülnézett a fridzsiderben, úgyhogy fogta magát., és most is lement. Ott vidámabb lesz, mint ebben a holdfényes hálósobában. A konyhában jobban ellesz. Lesuhant a lépcsőkorlát mentén, illetve részben azon keresztül, egy pillanatnyi habozás nélkül átcsúszott a konyhaajtón, aztán vagy öt percig minden figyelmét és energiáját annak szentelte, hogy felkattintsa a villanykapcsolót. Egykét percig zsonglőrködött egy dobozos Foster sörrel, de aztán feladta a próbálkozást. A leghalványabb ötlete sem volt, hogyan nyithatná ki a sörösdobozt, és kűtőnben is, már teljesen felrázta az egészet, na és mit kezdjen vele, ha felnyitotta? Nincsen teste, amibe beletölthetné. Elhajította a dobozt, ami begurult a kredenc alá. Kezdett észrevenni magán valamit: lassan csökkenni és gyengülni kezdett az a képessége, hogy meg tudja ragadni a tárgyakat, éppúgy, mint a láthatósága. A gyengülés ütemében azonban volt valami rendszertelenség, vagy talán csak a hatásai időnként jobban megnyilvánultak, mint máskor. Ez is valami lassú ritmus szerint változott. Ebben a pillanatban úgy tűnt neki, hogy ereje fokozódóban van. Hirtelen kitörő cselekvésrohamban kipróbálta, mit tud megmozdítani, vagy használni, vagy bekapcsolni a konyhában. Kinyitogatta a szekrényeket, szétszórta a padlón az evőeszközöket, rövid bűgást csalt elő egy robotgépből, feldöntötte az elektromos kávédarálót, de bekapcsolni nem tudta, elfordította a gáztűzhely gombját, de meggyújtani már nem tudta, egy késsel marcangolni kezdett egy vekni kenyeret. Próbált kenyérdarabokat tömni a szájába, de egyszerűen kiestek

belőle a földre. Valahonnan előbukkant egy kisegér, de azonnal kirohant a konyhából, a szőre elektromosan felborzolódtott a rámelettől. Végül abbahagyta a kísérletezést, és leült a konyhaasztalra, érzelmileg kimerülten, fizikailag zsibbadtan. Vajon hogy fognak az emberek reagálni a halálhírére? -tűnődött. Ki fogja a legjobban sajnálni? Egy darabig sokkolni fogja őket a hír, aztán szomorúak lesznek, aztán idővel megszokják, az emléke elhalványul, az emberek élnek tovább az életüket nélküle, és azt hiszik, ő is oda távozott, ahová ilyenkor távozni szokás. Ez a gondolat töltötte el a legjegesebb rettegéssel. Ő nem távozott el. Még itt van. Az egyik szekrényel szemben ült, amit nem sikerült kinyitni, mert túl merev volt a fogantyúja; és ez bosszantotta. Ügyetlenül hozzávágott egy paradicsomkonzervet, aztán megint odament a szekrényhez, és a konzervdobozzal nekiesett a zárnak. Az ajtó kicsapódott, és a szekrényből iszonytató módon kizuhant a saját eltűnt, vérbe fagyott holtteste. Gordon egészen idáig nem tudta, hogy a kísértetek el is tudnak járni. Most megtudta, és elájult. Pár óra múlva a gáztűzhely robbanására tért magához. -Richard másnap reggel kétszer ébredt fel. Első alkalommal úgy döntött, hogy ez bizonyára tévedés volt, és a másik oldalára fordult, hogy pár futó percig még szunyókáljon. Másodszorra hirtelen felült, mert a tudatába nyomultak az előző este eseményei. Lement a földszintre, összeütött egy rosszkedvű és nyugtalan reggelit, melynek során semmi nem sikerült. Odaégette a pirítóst, melléöntötte a kávé, és rájött, hogy elfelejtett tegnap lekvárt venni, pedig akart. Áttekintette az önmaga táplálására tett siralmas kísérletet, aztán úgy döntött, talán mégis megengedheti magának, hogy szakítson némi időt, és elvigye este Susan egy remek helyre vacsorázni, és jóvátegye az előző estét. Ha ugyan rá tudja venni, hogy eljőjön. Volt egy étterem, amiről Gordon hosszas dicshimnuszokat zengett, és egyre az izgatta, hogy próbálják ki. Gordon nagyon értett az éttermekhez épp elég időt töltött bennük, az biztos. Richard leült, és pár percig egy ceruzával kocogtatta a fogát, aztán felment a dolgozószobájába, és egy halom számítógépes magazin alól előrángatta a telefonkönyvet. L'Esprit d'Escalier. Felhívta az éttermet, és próbált asztalt foglalni, de amikor megmondta, mikorra kéne, az némi csodálkozást váltott ki a vonal túlsó végén. Ah, non m'sieur mondta a maitre d', attól tartok, ez lehetetlen. Pillanatnyilag legalább három héttel előbb be kell jelenteni az asztalfoglalásokat. Pardon, m'sieur. Richard kicsit elámult, hogy vannak emberek, akik ténylegesen tudják, hogy mit fognak csinálni három hét múlva, aztán köszönetet

mondott, és letette a kagylót. Hát, akkor talán megint egy pizza. Ez visszaterelte a gondolatait a tegnapi sikertelen randevúhoz, nem tudott ellenállni a kíváncsiságnak, és újra a telefonkönyv után nyúlt. Gentleman ... Gentles ... Gentry. Gently egyáltalán nem volt benne. Egyetlenegy sem. Megkereste a telefonkönyv többi kötetét is, csak az SZ kötetet nem találta, mert azt a takarítónője rendszeresen kidobta, hogy miért, azt ezidáig még nem sikerült kifürkésznie. Cjellit vagy bármi hasonlót sem talált. Nem volt benne Jently, Dgently, Djently, Dzently vagy akár távolról erre emlékeztető név sem. Fontolgatta a Tjentlyt, Tsentlit és Tzentlit is, aztán felhívta a tudakozót, de nem jelentkeztek. Richard megint csak ült, és kocogtatta a ceruzával a fogait, és nézte, ahogy a díványa lassan forog ideoda a számítógép monitorján. Milyen különös, hogy Reg csak néhány órával a történetek előtt érdeklődött olyan Lelkesen Dirk után. Ha az ember tényleg meg akar találni valakit, hogy fog hozzá, mit csinál? Megpróbálta felhívni a rendőrséget, de ők sem jelentkeztek. Hát, erről ennyit. Mindent megtett, amit pillanatnyilag tehetett annak érdekében, hogy felbéreljen egy magándetektívet akkor már ennél jobb dolgokra is tudja pazarolni az idejét és a pénzét. Egyszer majd úgyis összeakad Dirkkal, ahogy korábban is megtörtént néhány évente. Mindenesetre nehezebb esett elhinni, hogy tényleg léteznek magándetektívek. Milyen emberek lehetnek? Hogy néznek ki, hogyan dolgoznak? Milyen nyakkendőt hord egy magándetektív. Feltehetően pontosan olyat, amiről az emberek nem is feltételezik, hogy egy magándetektív viselheti. Elég nehéz egy ilyen probléma végére járni, ha az ember épp csak most kelt fel. Pusztán kíváncsiságból és mert máskülönben le kellett volna ülnie az Anthenien dolgozni a Yellow Pages lapjait kezdte pörgetni. Magándetektívek lásd Detektívirodák. Furcsán festettek ezek a szavak ilyen megbízható és üzleti szövegkörnyezetben. Visszalapozott a könyvben: Duguláselhárítás, Divatszalonok, Díjbeszedő Vállalat; Detektív. irodák. Ebben a pillanatban megcsörrent a telefon, és Richard kissé bosszankodva vette föl. Nem szerette, ha megzavarják. Valami baj van, Richárd? A, szia, Kate, nem, bocs, semmi... csak máshol járt az agyam. Kate Anselm is sztárprogramozó volt a WayForward Technologies cégnél. Egy hosszú távú mesterségesintelligenciatervezeten dolgozott, olyasmin, ami abszurd vágyalomnak hangzott, egészen addig, amíg a saját szájából nem hallotta az ember az elképzeléseit. Gordonnak szüksége volt rá, hogy rendszeresen a saját szájából hallja, részben, mivel aggódott a dologba fektetett pénz miatt,

részben mert egyébként is szerette Kateet hallgatni. Nem akarlak zavarni mondta Kate. Csak próbálom hívni Gordont, és nem megy. Nem felel se Londonból, se a nyaralójából, se a kocsiából, se a személyhívóján. Kicsit furcsa, mikor olyan örülten fontosnak tartja, hogy mindig elérhető legyen. Hallottad, hogy a motorházába is beszereltette a telefont? A hír igaz. Tegnap óta nem beszéltem vele mondta Richard. Hirtelen eszébe jutott a kazetta, amit elhozott Susan üzenetrögzítájéből, és nagyon remélte, hogy a nyulakról szóló eszmefuttatásnál fontosabb dolog nincs Gordon üzenetében. Azt tudom, hogy a nyaralóba készült. Ööö ... nem tudom. hol lehet. Próbáltad ... Richardnak semmi más lehetőség nem jutott az eszébe. Ööö ... Jézusmária! Richard? Milyen különös ... Richard, mi a baj? Semmi, Kate. Ööö ... csík éppen valami döbbenetes dolgot olvastam. Tényleg? És mit olvasol? Hát ... őszintén szólva a telefonkönyvet. Komolyan? Azonnal rohanok, és én is beszerezek egy példányt. Nem tudod, a megfilmesítés jogát eladták már? Nézd, Kate, ne haragudj, de visszahívhatnálak később? Nem tudom, hol van most Gordon, és ... Ne izgulj. Tudom én, milyen az, amikor az ember alig várja, hogy lapozhasson már a következő oldalra. Folyton csak találgatni, az utolsó oldalig, mi? Szerintem Zbigniew volt a gyilkos. Jó hétvégét! És letette a kagylót. Richard is letette, tovább ült, és meredten bámult egy bekeretezctt hirdetést az előtte nyitva heverő Yellow Pages egyik oldalán. DIRK GENTLY HOLISZTIKUS NYOMOZOIRODAJA Megoldjuk a bűnügyet teljes egészében! Megtaláljuk az eltűnt személyt teljes egészében: Hívjon még ma, és teljes egészében megoldódik minden problémája! (Fő specialitásunk: elveszett macskák és zűrös válások.) 33a Peckender Street, London, N1, 013549112 A Peckender Street csak néhány percnyi sétára volt. Richard lefirkantotta a címet, felkapta a kabátját, lerohant a lépcsőn, közben egy pillanatra megállt, és felmérte a dívány helyzetét. Kell hogy legyen valami rettenetesen nyilvánvaló tény, ami eddig elkerülte a figyelmét. A dívány be volt szorulva a keskeny lépcsőfordulóba. Egy egykét méteres kis pihenő szakította meg ezen a ponton a lépcsősort, a Richard lakása alatti lakás alaprajzához igazodva. A helyzetfelmérés azonban nem vezetett semmire, úgyhogy végül átmászott a díványon, és kilépett a kapun. Islington kerületben az ember nem tud úgy elhajítani egy féltéglát, hogy ne találna el vele legalább három régiségkereskedést és egy könyvesboltot. De még ha esetleg nem találja el őket, akkor is beindítja a riasztóberendezésüket, ami aztán egész hétvégén szólni fog. Az Upper Streeten szokás szerint egy rendőrautó játszott dodzsemet, aztán

csikorogva lefékezett éppen Richard mellett. Richard átment mögötte az úton. Csipős és ragyogóan tiszta idő volt, amit Richard szeretett. Átsétált az Islington Green tetején; ahol a részegen hazafelé dülöngélőket meg szokták verni, elhaladt a régi, kiégett Collins Music Hall mellett, aztán átment a Camden Passageen, ahol az amerikai turistákat szokták megkopasztani. Egy ideig böngészgetett a régiségek között, és talált egy fülbevalót, amről úgy gondolta, hogy tetszene Susannak, de nem volt biztos benne. Aztán már abban sem volt biztos, hogy neki tetszik-e, összezavarodott, és otthagyta. Benézett egy könyvesboltba, és hirtelen ötlettől indítatva vett egy Coleridgekötetet, csak mert ott hevert az orra előtt. Innen tovább sétált a kanyargó mellékutcácskákon, át a csatorna felett, végig a csatorna partján sorakozó tanácsi épületek mellett, egyre kisebb és kisebb terecskéken át, míg végül eljutott a Peckender Streetre, amely jóval messzebb volt, mint ahogy gondolta. Az a fajta utca volt, ahol a hétvégeken csorgó nyállal köröznak a jaguárjaikkal az ingatlmügynökök. Tele volt nemsokára lejáró bérletű boltocskákkal, viktoriánus ipari épületekkel, volt benne egy omladozó, késő Györgykorabeli sarokház is, és mind alig várta hogy lebontsák, és zömök, vadonatúj betonkockák teremjenek a helyükön. Éhes hordákban barangoltak a környéken a telekügnökök, és ugrásra készen, óvatosan méregették egymást. A 33. számra végül a 37. és a 45. között sikerült ráakadnia; igencsak rossz állapotban volt, de nem rosszabban, mint a többi ház az utcában. A földszinten egy poros utazási iroda állt, betört ablakokkal, a brit légitársaságot reklámozó megfakult poszterei már értékes régiségnek számítottak. Az iroda melletti bejáratot pirosra festették, nem túl szépen, de legalább frissen. Az egyik kaputelefon mellett egy cédulán elegáns kézírással, ceruzával ez állt: Dominique, francia nyelvleckék, 3. em. A legszembevetőbb azonban egy fényes réztábla volt az ajtó kellős közepén, a következő felirattal : Dirk Gently holisztikus detektívirodája. Semmi több. Vadonatújnak látszott még a csavarok is ragyogtak, amelyek tartották. Az ajtó nyomásra kinyílt, és Richard belépett. Egy rövid és dohos kis előcsarnokba jutott, ahol nem is igen volt más, csak a felfelé vezető lépcső. A szobácska túlsó végében levő ajtón semmi jele nem látszott annak, hogy az utóbbi években bárki is kinyitotta volna, néhány ócska fém polcállvány, egy üres akvárium és egy bicikli roncsai halmozódtak előtte. Minden más, a falak, a padló, a lépcsők, és amihez hozzá lehetett férni a hátsó ajtóból, szürkére lett mázolva, annak a kísérletnek a keretében, hogy olcsón

kicsinosítsák a helyiséget, de a festés már megkopott, és a mennyezet közelében egy nedves folton kis gombák kandikáltak elő. Richard dühös hangokat hallott, ahogy elindult fölfelé a lépcsőn, és sikerült elkülönítenie két egymástól teljesen független, de egyaránt indulatos veszekedést, melyek valahol odafenn folytak. Az egyik hirtelen megszakadt legalábbis az egyik fél részéről, és egy dühös, kövér férfi dübörgött lefelé a lépcsőn az esőkabátja gallérját igazgatva. A veszekedés másik fele tovább folytatódott odafenn, siránkozó francia szóáradattal. A férfi félrelökte Richardot, és azt mondta : Ne pazarold rá a pénzed, haver, nem éri meg és eltűnt odakinn, a csípős reggelben. A másik veszekedés zajai tompábban hallatszottak le. Ahogy Richard érkezett az első emeleti folyosóra, valahol becsapódott egy ajtó, és a másik vitának is vége szakadt. Richard benézett a legközelebbi nyitott ajtón. Az ajtó egy kis irodai előszobába nyílt. A másik, belső ajtó teljesen csukva volt. Egy fiatal, pufók arcú, olcsó kék kabátot viselő lány szemfestékeket és papírzsebkendő dobozokat rámost ki az íróasztala fiókjából, és a táskájába dobálta őket. Ez a detektíviroda? kérdezte Richard bizonytalanul. A lány bólintott, az ajkába harapott, és lehajtotta a fejét. Mr. Gently bent van? Lehet, hogy igen mondta a lány, és hátradobta a haját amely túl göndör volt ahhoz, hogy igazán hátra lehessen dobni, de az is lehet, hogy nincs. Nem vagyok abban a helyzetben, hogy megmondjam. Nem az én dolgom, hogy számon tartsam, hol kódorog. Pillanatnyi holléte kizárólagosan rá tartozik. Az utolsó körömlakklemosót is kivette, aztán megpróbálta belökni a fiókot. De egy függőlegesen begyömöszölt vaskos könyv miatt nem ment. Tovább próbálkozott, sikertelenül. Aztán kivette a könyvet, kitépett belőle egy nagy csomó lapot, és visszatette. Most már könnyedén be tudta lökni a fiókot. Maga a titkárnője? -kérdezte Richard. Én a volt titkárnője vagyok, és az is szándékozom maradni mondta a lány, és határozott mozdulattal bekattintotta a táskáját. Ha inkább ostoba és méregdrága réztáblákra költi a pénzét, ahelyett hogy nekem fizetést adna, hát csak tessék. De én nem kérek belőle, köszönöm szépen. Még hogy jót tesz az üzletnek, csakis. Az üzletnek az tesz jót, ha udvariasan vesszük fel a telefont, kíváncsi vagyok, hogy a puccos réztáblája ezt meg fogja-e csinálni. Ha megengedi, most szeretnék kiviharzani. Richard félreállt, és a lány kiviharzott. Végre megszabadultam magától! -ordított ki egy hang a belső szobából. Megszólalt egy telefon, és valaki rögtön felvette. Igen? -mondta a hang mogorván az irodában. A lány közben visszajött a sáljáért. De

csöndben, hogy volt főneke meg ne hallja. Aztán végleg távozott. Igen, itt Dirk Gently holisztikus detektívirodája. Miben segíthetünk? Odafenn elhallgatott a francia szóözön. Valami feszült nyugalom állt be. Odabenn a hang ezt mondta: Úgy van, Mrs. Sunderland, a zűrös válások intézése a specialitásunk. Szünet. Igen, köszönjük, Mrs. Sunderland, de az ennyire zűrösök nem. A telefont letették, de azonnal megcsörrent egy másik. Richard körülnézett a nyomasztó kis irodában. Nagyon kevés dolog volt benne. Egy ütöttkopott, furnírozott íróasztal, egy régi, szürke irattartó szekrény, és egy sötétzöld bádog szemétkosár. A falon egy Duran Durm poszter, amire valaki vastag piros filctollal ráfirkálta: Ezt kérem levenni! Alá egy másik kéz ezt írta: Nem veszem! Alatta: Ki van rúgva! Alatta: Remek! És ezzel az ügy, úgy tűnik, nyugvópontra jutott. Richard bekopogott a belső ajtón, de senki nem felelt. A hang tovább beszélt: Nagyon örülök, hogy ezt megkérdezte, Mrs. Rawlinson. A holisztikus kifejezés arra a meggyőződésekre utal, hogy a világban alapvetően minden mindennel összefügg. Én nem piszmogok olyasmikkel, mint az ujjlenyomatvizsgálat, vagy a zsebben talált szöszmöszők, vagy a semmitmondó lábnyomok. Én minden probléma megoldását úgy tekintem, mint amit az egész hálójában kell megfogni: Az okok és okozatok közötti összefüggésekgyakran sokkal bonyolultabbak és összetettebbek, mint ahogy azt a mi durva és készen kapott fizikai világképünk felfogni képes, Mrs. Rawlinson. Hadd mondjak egy példát. Ha ön elmegy egy akupunktúrás orvoshoz fogfájással; akkor az orvos a combjába fog egy tűt döfni. És tudja, hogy miért; Mrs. Rawlinson? Nem, Mrs. Rawlinson, én sem tudom. de épp az a célunk, hogy kitaláljuk: Nagyon örültem, hogy elbeszélgethettünk Mrs. Rawlinson. Viszonthallásra. Ahogy ezt a telefont letették, rögtön megszólalt egy másik. Richard benyitott; és benézett. Ő volt az, Svlad, vagy Dirk Gjelli. Deréktájt kissé meghízott, kicsit táskásabb és vörösebb a szeme és a nyaka; de lényegében ugyanaz az arc, amely Richard a emlékeiben leginkább azzal a komor mosollyal jelent meg; mellyel tulajdonosa bemászott a cambridgeshirei rendőrség autójának hátuljába, nyolc évvel ezelőtt. Vastag, régi, világosbarna öltöny volt rajta, amely úgy festett, mintha valami távoli és szebb múltban túskebokorítás közben hordták volna, hozzá piroskockás inget viselt, mely teljes mértékben sikertelenül próbált harmonizálni az öltönnyel, és zöld csíkos nyakkendőt, amely egyikükkel sem volt hajlandó még csak szóba állni sem. Ezenkívül vastag, fémkeretes szemüveg volt rajta, mely részben talán

magyarázatot adott az öltözködéshez való érzékére. Á, Mrs. Bluthall, milyen nagyszerű, hogy hallom a hangját mondta éppen. Annyira elszomorított, mikor hallottam, hogy Miss Tiddles jobblétre szenderült. Szörnyű hír. De mégis, mégis ... Hagyhatjuk-e, hogy a sötét kétségbeesés elfedje szemünk elől azt a fényességet, melyben az ön áldott kis cicuskája most már örökkön-örökké hiányozni fog? Nem hiszem. De csitt! Én még most is hallom Tiddles nyávogását. Magához szól, Mrs. Bluthall. Azt mondja, elégedett és nyugodt. Azt mondja, még nyugodtabb lesz, ha ön kifizetett bizonyos számlákat. Mond ez önnek valamit, Mrs: Bluthall? Erről jut eszembe, mintha én is küldtem volna önnek egy számlát úgy három hónapja. Vajon nem ez lehet az, ami megzavarja Tiddles békéjét? Dirk élénken integetett Richardnak, hogy adja oda neki a gyűrött doboz francia cigarettát, amit nem ért el ültéből. Akkor vasárnap este, Mrs Bluthall, vasárnap este fél kilenckor. A címet tudja. Igen, biztos vagyok benne, hogy Miss Tiddles meg fog jelenni, éppúgy, mint az ön csekkfüzete. Viszontlátásra, Mrs. Bluthall, viszontlátásra. Alighogy megszabadult Mrs. Bluthalltól, máris csöngött a következő telefon. Dirk megragadta, közben meggyújtott egy elgyötört cigarettát. Á, Mrs. Sauskind! szólt a kagylóba. Legrégebbi, és szabad-e hozzátennem, legkedvesebb kliensem. Szép jónapot, Mrs. Sauskind, szép jónapot. Sajnos, egyelőre semmi nyoma az ifjú Rodericknek, de a kutatás intenzívebb szakaszába lépett, ami biztos vagyok benne, egyúttal a záró szakasz is lesz, mélységesen bízom benne, hogy néhány napon belül vissza tudjuk juttatni a boldogan nyávogó kis gézengőzt az ön karjai közé. Á, igen, és a számla, nem tudom, megkapta-e. Dirk elgyötört cigarettájáról kiderült, hogy túlságosan is el van gyötörve ahhoz, hogy meggyulladjon, azért a vállához szorította a kagylót, és egy másikat keresgélt a dobozban, de az üres volt. Egy darab papír után kotorászott az íróasztalon, egy ceruzacsonkkal pár szót firkantott rá, és odatolta Richard elé. Hogyne, Mrs. Sauskind biztosította a hölgyet a telefonba, a legmélyebb figyelemmel hallgatom. Az üzenet így szólt: Szólj a titkanőmnek, hogy hozzon cigit! Igen -folytatta Dirk a telefonba, de ahogy már próbáltam megvilágítani ismeretségünk elmúlt két esztendeje során, én ebben a kérdésben a kvantummechanika elveit követem. Az én elméletem szerint az ön macskája nem elveszett, hanem hullámformája pillanatnyilag összeomlott, amit helyre kell állítanunk. Schödinger. Planck. Es a többi. Richard ezt írta a papírfecnire: Nincsen titkárnőd és visszatolta Dirk elé. Dirk ezen kicsit elgondolkozott, aztán odaírta: A francba -és megint

visszatolta Richardnak. Biztosíthatom önt, Mrs. Sauskind folytatta Dirk élénken, hogy 19 év, hogy úgy mondjam, figyelemre méltó életkor egy macskánál, de hogy engedhetnénk meg magunknak azt a feltételezést, hogy egy olyan macska, mint Roderick, ne érte volna meg ezt a kort? És megtehetjük, hogy most, életének alkonyán a sorsára hagyjuk? Hisz éppen ez az időszak az, amikor a leginkább szüksége van a folytatódó kutatás nyújtotta támogatásra. Épp most kell megkettőzni erőfeszítéseinket, és az ön hozzájárulásával, Mrs. Sauskind, éppen erre készülök. Képzelve el, Mrs Sauskind, hogyan nézne a szemébe, ha ezt a csekélységet sem tenné meg érte? Richard eljátszódott a cédulával, magában vállat vont, és ezt írta rá: Majd én hozok és megint visszadta Dirknek. Dirk szigorúan rázta a fejét, aztán ezt írta: Ezt nem fogadhatom ... nagyon kedves lenne tőled. Miután Richard elolvasta, visszavette a cédulát, és hozzátette: Kérj rá pénzt a titkárnőmtől. Richard elgondolkozva nézte a papírt, fogta a ceruzát, és egy pipát tett az előző megjegyzése mellé, mely szerint: Nincsen titkárnőd. Visszatolta a cédulát Dirk elé, aki vetett rá egy pillantást, és egy pipát tett amellé, hogy: Ezt nem fogadhatom .., nagyon kedves lenne tőled. Hát esetleg -folytatta a beszélgetést Mrs. Sauskinddel -talán nagy vonalakban elmondhatná, a számla mely tételei okoztak gondot önnek. Csak egészen nagy vonalakban. Richard távozott. A lépcsőn lefelé menet összeütközött egy ifjú titánnal, aki idegesen pislogott fölfelé a lépcsőházba. Milyen volt? -kérdezte Richardtól. Fantasztikus mormogta Richard. Egyszerűen fantasztikus. Talált a közelben egy újságost, vett pár doboz Disque Bleut Dirknek, és megvette a Persorral Computer World új számát is, melynek címlapján Gordon Way képe díszelgett. Kár érte, mi? mondta az újságos. Tessék? Ja, ... ööö ... igen mondta Richard. Ő is gyakran gondolta ezt Gordonnal kapcsolatban, és meglepetten tapasztalta, hogy véleménye ilyen széles körben visszhangra talált. Vett még egy Guardiant is, fizetett, és ment. Amikor visszaért, Dirk még mindig a lábát az íróasztalra téve telefonált, és nyilvánvaló volt, hogy a részletes tárgyalás folyik. Igen, a költségek nos, a Bahamákön való tartózkodás költséges volt, Mrs. Sauskind, dehát a költségek már csak ilyenek. Ezért hívjuk őket költségeknek. Átvette a cigarettásdobozokat, csalódottnak látszott, hogy csak kettő van, de a szívettség nyugtázásaképpen kissé megrándította a szemöldökét, aztán a székre mutatott. Természetesen, elmagyarázom újból, miért volt olyan életbevágóan fontos, hogy a Bahamákra utazzak mondta Dirk Gently megnyugtató

hangon. A legnagyobb örömömre fog szolgálni. Ahogyan ön is tudja, Mrs. Sauskind, én hiszek abban, hogy a világban alapvetően minden mindennel összefügg. Ezenfelül háromszögeléssel felmértem a dolgok alapvető összefüggéseinek vektorait, és a nyomok a bahamai partokra vezettek, melyeket ezért időről időre feltétlenül szükséges volt felkeresnem a nyomozás során. Aminek egyáltalán nem örültem, mivel sajnálatos módon allergiás vagyok a napfényre és a rumpuncsra, de hát mindenkinek megvan a maga keresztje, nem igaz, Mrs. Sauskind? A telefonból hadaró szóáradat ömlött ki. Elszomorít, Mrs. Sauskind. Bárcsak azt mondhatnám, hogy jogosnak és lelkesítőnek találom az ön szkepticizmusát, de ezt a legnagyobb jóakarattal sem tehetem. Teljesen le vagyok törve miatta, le vagyok törve. Azt hiszem, ez a számlán is fel van tüntetve. Lássuk csak. A keze ügyéből felvett egy fényes indigós másolatot. "A dolgok összefüggésének kinyomozása és háromszögelése, 150 font" ezt megbeszéltük. "Fentiek nyomainak követése a Bahamákra, útiköltség és szállás" mindössze 1500 font. A szállás természetesen módfelett szerény volt. A, igen. itt van. "Az ügyfél szkepticizmusa miatti letörtség + italok: 325,50 font". Nem kellett volna ekkora költségekbe verni magam, drága MrJ. Sauskind, ha nem lettem volna folyton ilyen állapotban. Ha nem hisz a módszeremben, azzal csak megnehezíti a dolgomat, Mrs. Sauskind, és sajnálatosan megnöveli a költségeket. Odafenn percről percre hevesebbé vált a vita. A francia hang a hisztériát súrolta. Elismerem, Mrs. Sauskind folytatta Dirk, hogy a nyomozás költségei kissé eltérnek az eredeti becslésektől, de biztos vagyok benne, hogy ön is megérti, hogy egy hét évig húzódó nyomozás nyilván nehezebb, mint egy egyetlen délután alatt elvégezhető, és ezáltal a költségei is magasabbra rúgnak. Állandóan módosítanom kell őket, az ügy nehézségének folyamatos felmérése és az eddigi nehézségek alapján. A telefonból még hevesebb szózuhatag áradt. Drága Mrs. Sauskind vagy szólíthatom Joycenak? Nos, jó. Drága Mrs. Sauskind, egy dolgot hadd mondjak. Ne aggódjon a számla miatt, ne zökkenjen ki a nyugalmából és ne zaklassa fel magát. Kérem, ne jelentsen ez az ön számára problémát. Egyszerűen csak szorítsa össze a fogát, és fizesse ki. Levette a lábát, és áthajolt az íróasztalon, a kagylót centiről centire engedte a készülék felé. A legnagyobb élvezet volt önnel társalogni, Mrs. Sauskind, mint mindig. A viszonthallásra. Végre lerakta a telefont. Aztán megint felvette, és átmenetileg a papírkosárba ejtette. Kedves Richard MacDuff! -mondta, és az íróasztal alól

előhúzott egy nagy, lapos papírdobozt, és Richard felé csúsztatta az asztalon. Itt a pizzád. Richard döbbenten nézett rá. Ööö... köszönöm, nem kérem. Már reggeliztem. Edd csak meg. Dirk vállat volt. Azt mondtam nekik, hogy a hétvégén majd be fogsz nézni, és rendezed a számlát mondta. Mellesleg isten hozott az irodámban! Bizonytalan mozdulattal körbeintett a rendetlen szobában. A napfény működik benne mondta az ablakra mutatva, a gravitáció működik benne, mondta, és leejtett egy ceruzát. Minden mást a véletlenre kell bízunk. Richárd megköszöörülte a torkát. Mi ez itt? -kérdezte. Mi mi? Ez az egész kiáltott fel Richard. Ha jól látom, neked holisztikus detektívirodád van, én meg azt sem tudom, mi az, hogy holisztikus. Az egész világon egyedülálló szolgáltatást nyújtunk -mondta Dirk. A holisztikus kifejezés arra a meggyőződésekre utal, hogy a dolgok alapvető összefüggéseivel kell... Igen, ezt már hallottam az előbb mondta Richard. Meg kell hogy mondjam, nekem úgy hangzott, ez csak ürügy arra, hogy kifossz hiszékeny öregasszonyokat. Hogy kifosszam őket? kérdezte Dirk. Lehet, hogy így lenne, ha valaha is bárkinek eszébe jutott volna, hogy fizessen nekem, de biztosíthatlak róla, drága Richard, hogy ennek a legtávolabbi veszélye sem forog fönn. Az úgynevezett reményeimből élek. Remélem, hogy érdekes és jól jövedelmező megbízásokat fogok kapni, a titkárnőm reméli, hogy fizetést fog kapni, a háziura reméli, hogy egyszer majd kifizeti a lakbért, a villamosművek reméli, hogy a háziúr kifizeti a villanyszámlát, és így tovább. Szerintem ez egy csodálatosan optimista életforma. Mindeközben egy csomó elbűvölő és butuska idős hölgynek okot adok arra, hogy boldogan haragudhasson valami miatt, a macskájuknak pedig garantálom a teljes szabadságot. Van-e egyetlen olyan ügyem is, kérdezed te és azért teszem fel helyetted a kérdést, mert tudom, hogy tudod, hogy utálok, ha félbeszakítanak, amely csak a legcsekélyebb részét is igénybe veszi az intellektusomnak. amely mondanom sem kell tüneményes? Nincs. De kétségbeestem-e emiatt? Elcsüggedtem-e? Igen. Egészen -tette hozzá a mai napig. Ó, ennek örülök mondta Richard. De mi volt ez a sok marhaság a macskákról meg a kvantummechanikáról? Dirk felsóhajtott, és egyetlen gyakorlott ujjmozdulattal felpattintotta a pizzásdoboz tetejét. Némi szomorúsággal vette szemügyre a kihűlt kerek finomságot, aztán letört belőle egy darabot. Pepperoni és szardelladarabkák spricceltek szét az íróasztalon. Bizonyosra veszem, Richard -mondta Dirk, hogy hallottál már Schödinger macskájáról és a letölt pizzadarab nagy részét a szájába

gyömöszölte. Hát persze mondta Richard valamennyit halottam róla. És mit? kérdezte Dirk tele szájjal: Richard bosszankodva kihúzta magát ültében. Azt az elvet szokták vele illusztrálni mondta, hogy kvantumszinten minden eseményt a valószínűségek irányítanak ... Kvantumszinten, tehát minden szinten szakította félbe Dirk. Habár a szubatomnál magasabb szinteken a valószínűségek felhalmozódott hatását általában nem lehet megkülönböztetni a kemény és szigorú fizikai törvények hatásaitól. Folytasd. További

18 Dirk Gently röviden újból összegezte a fontosabb tényeket, miközben Richard MacDuff körül lassan és csendben összedőlt a világ, és beleomlott abba a sötét, jeges tengerbe, amelyről eddig nem is tudta, hogy ott hullámszik, pár centivel a talpa alatt. Amikor Dirk másodszor is befejezte, a szobára csend ereszkedett, és Richard mereven bámult Dirk arcába. Hol hallottad ezt? -kérdezte végül. A rádióban mondta Dirk, és enyhén megvonta a vállát. A főbb pontjait legalábbis. Már mindenhol benne van a hírekben. A részleteket? Hát, diszkrét érdeklődéssel, a kapcsolataim révén. Ismerek egy-két embert a Cambridgei rendőrségen, olyan okokból kifolyólag, melyeket talán te is sejtessz. Azt sem tudom, hogy higgyek-e neked mondta Richard nyugodtan. Használhatom a telefont? Dirk kivette a telefont a szemétkosárból, és előzékenyen átnyújtotta. Richard Susan számát tárcsázta. Szinte rögtön felvették a kagylót, és egy ijedt hang szólt bele: Halló? Susan, itt Ri... Richard! Hol vagy? Az ég szerelmére, hol vagy? Nincs semmi bajod? Meg ne mondd, hol vagy! -mondta Dirk. Susan, mi történt? Hát nem ... Valakitől hallottam, hogy történt valami Gordonnal, de ... Hogy történt valami? Meghalt, Richard, meggyilkolták ... Tedd le! mondta Dirk. Susan, idehallgass, én ... Tedd le! ismételte Dirk, és előrehajolva szétkapcsolta a vonalat. A rendőrség valószínűleg lehallgatja a telefonját magyarázta. Fogta a telefont, és visszadobta a szemétkosárba. El kell mennem a rendőrségre kiabálta Richard. Elmenni a rendőrségre? Mi mást tehetnék? El kell mennem a rendőrségre, és elmondani nekik, hogy nem én voltam. Elmondani hogy nem te voltál? -mondta Dirk hitetlenkedve. Hát, gondolom, ezzel majd meg is oldódik minden. Hogy ez dr. Crippennek nem jutott eszébe! Sok zúrt megspórolhatott volna magának. Igen, de ő bűnös volt! Igen, úgy tűnt. És pillanatnyilag rólad is úgy tűnik. De nem én tettem, az ég szerelmére! Ne felejtsd el, hogy olyan valakivel beszélsz, aki ült már börtönben valamiért, amit nem követett el. Mondtam már neked, hogy a véletlenek ijesztőek és

veszélyesek tudnak lenni. Hidd el nekem, sokkal jobb, ha kökemény bizonyítékaid vannak az ártatlanságodra, mint a cellában ülve szomorkodni, és remélni, hogy a rendőrök akik azt hiszik, hogy bűnös vagy találnak majd valami bizonyítékot. Képtelen vagyok gondolkodni mondta Richard, és a homlokára szorította a kezét. Hagyd abba egy pillanatra, hadd gondoljam végig ... Ha megengeded, én ... Hadd gondolkozzam! Dirk vállat vont, és figyelmét ismét a cigarettájának szentelte, amivel valami baj volt. Nem megy mondta Richard pár perc múlva. Képtelen vagyok felfogni. Olyan, mintha egy trigonometriai feladványt kéne megoldanom, miközben valaki rugdossa a fejemet. Oké, mondd meg, szerinted hogy lehet segíteni rajtam. Hipnózissal. Mivel?! Az adott körülmények között nem meglepő, hogy nem tudod összeszedni a gondolataidat. Ugyanakkor létfontosságú lenne, hogy valaki összeszedje őket. Sokkal könnyebb lesz a dolgunk mindkettőnknek, ha engeded, hogy hipnotizáljalak. Erősen gyanítom, hogy rengeteg információ zsúfolódott az agyadba, amik nem fognak előjönni, ha így rázod a fejei amik egyáltalán nem fognak eldőlni, mert nem ismered fel, hogy mennyire fontosak. Ha hozzájárulsz, sokkal egyszerűbben és rövidebben elintézhethetjük az egész ügyet. Hát akkor ez el van döntve mondta Richard, és felállt. Megyek a rendőrségre. Nagyon helyes mondta Dirk, hátradőlt, és tenyerét az íróasztal lapjára fektette. Sok szerencsét. Kifelé menet talán szólhatnál a titkárnőmnek, hogy hozzon gyufát is. Nincs titkárnőd -mondta Richard, és kiment. Dirk pár percig ült és töprengett, erőteljes, de hiábavaló kísérletet tett rá, hogy összehajtogassa a sajnálatosan kiürült pizzadobozt, aztán odament a szekrényhez, és előkeresett egy metronómot. Richard hunyorogva lépett ki a napfénybe. Kicsit imbolyogva megállt a legalsó lépcsőfokon, aztán elindult az utcán furcsa, táncoló léptekkel, melyek jól tükrözték gondolatainak örvénylő táncát. Egyrészt egyszerűen nem tudta elhinni, hogy a bizonyítékok nem fogják világosan megmutatni, hogy nem ő követte el a gyilkosságot, másrészt be kellett ismernie, hogy az egész ügy igencsak különösnek tűnik. Képtelen volt tisztán vagy logikusan gondolkodni. A gondolat, hogy Gordont meggyilkolták, állndóan az agyába robbant, és teljes zűrzavarrá és rommá tett minden más gondolatot. Egy pillanatra az jutott eszébe, hogy bárki tette is, átkozottul gyorsnak kellett lennie, hogy meg tudja húzni a ravaszt, még mielőtt Gordon büntudatot ébresztene benne, de ezt a gondolatot azonnal megbánta. Ami azt illeti, kissé megijesztette, hogy miféle gondolatok rajzanak a fejében. A

helyzethez nem illőnek és méltatlannak találta őket, mert többnyire azzal függtek össze, hogy hogyan fogják befolyásolni az események a cégnél végzett munkáját. Kutakodott magában, hogy éreze bármiféle mélységes bánatot vagy sajnálatot, és feltételezte, hogy valahol ott kell lenniük ezeknek az érzéseknek, talán a sokk vastag fala mögé rejtőzve. Meglátta az Islington Greent, alig vette észre, hogy már ennyit jött. A háza előtt parkoló rendőrautó hitfelen látványa úgy vágta fejbe, mint egy kalapács, azonnal sarkon fordult, és vadul koncentrálni bámulni kezdte a görög étterem kiakasztott étlapját. Dolmadesz -gondolta őrvöngve. Szuvlaki -gondolta aztán. Az egy kisebbfajta fűszeres görög kolbászféle száguldott át vadul az agyán. Lelki szemei előtt megpróbálta rekonstruálni a jelenetet, anélkül hogy hátranézne. Egy rendőr állt a háza előtt, és az utcát figyelte, és amennyire vissza tudott emlékezni, úgy nézett ki, mintha az épület oldalsó kapuja, amely a lakásához vezet, nyitva lenne. A rendőrség a lakásán van. A lakásában, benne! Fasszolia plaki! Karóbabból készült egytálétel paradicsomoszöldséges szószban! Próbált kicsit oldalra lesni, és a válla fölött hátra. A rendőr őt nézte. Gyorsan visszassegezte a tekintetét az étlapra, és próbálta megtölteni az agyát finomra darált hússal, krumplival, zsemlemorzsával, hagymával és fűszerekkel, kis gombócokba gyúrva és megsütve. A rendőr bizonyára felismerte, és épp most száguld át az utcán, hogy elkapja, és elcipelje egy rabomobilban, ahogy Dirkkel tették sok évvel ezelőtt Cambridgeben. összehúzott vállal várta, hogy rajtaüssenek, de nem érzett kezet a vállán. Megint hátralesett, de a rendőr közönyösen más irányba bámult. Sztifado. Richard rájött, hogy egyáltalán nem úgy viselkedik, mint aki épp arra készül, hogy feladja magát a rendőrségen. De akkor mit tegyen? Mereven és esetlenül próbált természetesnek ható léptekkel elsétálni az étterem elől, idegesen ment néhány métert lefelé az utcán, aztán sietősen és lihegve visszahátrált a Camden Passagere. Hová mehetne? Susanhoz? Nent a rendőrség biztos ott van, vagy figyelik. A WFT irodájába, a Primrose Hillre? Nem ugyanabból az okból. Mi a fenét csináljon, mint körözött szökevény? üvöltött fel magában. Ahhoz Dirkkel szemben is ragaszkodott, hogy nem fog menekülni a rendőrség elől. A rendőrség, mondta magában, ahogy gyerekkorában megtanulta, azért van, hogy segítse és megvédje az ártatlanokat. Erre a gondolatra azonnal futásnak eredt, és majdnem összeütközött egy Edward korabeli állólámpa újdonsült, büszke tulajdonosával. Bocsánat -mondta Richard, bocsánat. Nagyon meglepődött, hogy bárkinek is szüksége

lehet egy ilyen tárgyra, sétalépésre lassított, és vad, üldözött tekintettel nézett körbe. Az ismerős kis üzletek, a kifényesített fa és réztárgyakkal, a halakat ábrázoló japán metszetekkel, hirtelen mind fenyegetőnek és támadónak tűntek. Ugyan ki akarhatta meggyilkolni Gordont? Hirtelen ez a gondolat csapott belé, ahogy befordult a Charlton Placere. Idáig csak az járt a fejében, hogy nem ő tette. De akkor ki? Ez egy új gondolat volt. Sokan voltak, akik nem kedvelték Gordont, na de azért van egy kis különbség aközött, hogy az ember nem kedvel valakit akár nagyon nem kedveli, illetve hogy lelövi, megfojtja, átvonszolja a hulláját a mezőn, és felgyújtja a házát. Ennek a kis különbségnek köszönhető, hogy nem hal ki a népesség nagy része. Lehet, hogy csak betörés volt? Dirk nem említette, hogy bármit elvittek volna, de nem is kérdezte tőle. Dirk. Állandóan Richard gondolataiba tolakodott az abszurd, de méltóságteljes figura képe, amint ott üldögél töprengve ócska kis irodájában, mint egy óriási varangyos béka. Rájött, hogy pontosan azon az útvonalon halad, amerről jött, mire szándékosan jobbra fordult, amikor balra kellett volna. Arrafelé az örület várna rá. Csak tágasságra van szüksége, és egy kis időre, hogy gondolkodhasson, és összeszedje magát. Rendben tehát hová is megy? Egy pillanatra megállt, megfordult, aztán megint megállt. A dohnadesz gondolata hirtelen egyre vonzóbb színben tűnt fel előtte, és az jutott eszébe, most az lenne a leghűvösebb, legnyugodtabb és legösszeszedettebb cselekedet a részéről, ha egyszerűen besétálna az étterembe, és enne egyet. Majd megmutatja ő a Sorsnak, hogy ki itt a főnök. A Sors azonban pontosan ugyanezt a cselekedetet választotta. Na nem ült éppen be az étterembe dolmadeszt enni, bár megtehetette volna, mert mégiscsak az ő kezében volt az irányítás. Richardot léptei elkerülhetetlenül vitték visszafelé a kanyargó utcácskákon, át a csatorna felett. Rövid időre megállt egy sarki üzlet előtt, aztán tovább sietett a tanácsi épületek mellett, át az építkezési területen, míg végül ismét ott állt a Perkender Street 33 előtt. Körülbelül ugyanekkor a Sors kitöltötte magának az utolsó korty retsinát, megtörölte a száját, és azon tűnődött, maradt-e még egy kis hely a baklavasz számára; Richard felnézett a magas, vöröses színű viktoriánus épület koromtól megfeketedett tégláira és vastag, félelmet keltő ablakaira. Szélroham söpört végig az utcán, és hirtelen egy kisfiú pattant Richard elé. Kopjon le innen -mondta vékony hangon, aztán megállt, és felnézett Richardra. Hé, miszter, nem adna nekem a kabátját? tette hozzá az előbbiekhöz. Nem -mondta Richard. Miért nem? -kérdezte a

kisfiú. Ööö .., mert tetszik nekem mondta Richard. Csak tudnám, miért morogta a kisfiú. Kopjon le innen. Rosszkedvűen elballagott, és nekirúgott egy követ egy macskának. Richard ismét belépett az épületbe, zavartan megmászta a lépcsőket, és megint belesett az irodába. Dirk titkárnője az íróasztalánál ült, lehajtott fejjel és karba tett kézzel. Nem vagyok itt -mondta. Látom -mondta Richard. Csak azért jöttem vissza mondta a nő anélkül, hogy felemelte volna a tekintetét a foltról, amit dühödten bámult az asztalon, hogy biztos legyek benne, hogy ő észrevette, hogy elmentem. Mert magától lehet, hogy eszébe se jutna. Odabent van? kérdezte Richard. Mit tudom én? Kit érdekel? Kérdezzen meg valakit, aki neki dolgozik, mert én aztán nem. Engedje be! dörögte Dirk hangja. A titkárnő egy pillanatra mogorván nézett, aztán felállt, odament a belső ajtóhoz, feltépte, és azt mondta: Engedje be maga! bevágta az ajtót, és visszaült a helyére. Ööö .. mi lenne, ha beengedném saját magam? -mondta Richard. Nem is hallom, amit mond -mondta Dirk titkárnője, és elszántan bámulta az aszfalt. Richard bocsánatkérő gesztussal amiről a nő nem vett tudomást átsétált az irodán, és benyitott Dirk szobájába. Döbbsen tapasztalta, hogy odabenn félhomály fogadja. Minden ablakon le volt húzva a redőny, Dirk hátradúlva nyúlt el a székében, arcára bizarr fény verődött vissza az asztalon elrendezett különös tárgyakról. Az asztal szélén egy régi, szürke biciklilámpa világított meg gyenge fénnel egy metronómot, amely halkán kattogott előrehátra, a nyelvére pedig egy kifényesített ezüst teáskanál volt erősítve. Richard pár doboz gyufát dobott az asztalra. Ül le, engedd el magad, és nézd mereven a kanalat -mondta Dirk. Máris álmosnak érzed magad ... Egy újabb rendőrautó állt meg csikorogva Richard háza előtt, és egy mogorva arcú férfi kászálódott ki belőle, odasétált az egyik szolgálatos rendőrhöz, és elővillantotta az azonosító kártyáját. Mason felügyelő vagyok a cambridgeshirei bűnügyi rendőrségtől mondta. Ez a MacDuffház? A rendőr bólintott, és odavezette a felügyelőt az oldalsó kapuhoz, amely az emeleti lakáshoz vezető hosszú, szűk lépcsőházba nyílt. Mason beviharzott, aztán azonnal kiviharzott. Egy dívány van félúton a lépcsőházban -mondta a rendőrnek. Vigyék el onnan. A fiúk már megpróbálták, uram -felelte a rendőr idegesen. De úgy látszik, be van ragadva. Pillanatnyilag kénytelen mindenki átmászni rajta. Sajnálom, uram. Mason újabb mogorva pillantást vett elá hatalmas repertoárjából, amely a tényleg nagyon-nagyon vészesen mogorvától kezdődött, és a fáradtan rezignáltig és már csak halványan komorig terjedt, melyet

kizárólag a gyermekei születésnapjára tartogatott. Vigyék el onnan ismételte meg mogorván, és mogorván beviharzott a kapun, aztán mogorván felhúzta a nadrágszárát, hogy felkészüljön a díványon való mogorva átmászásra. Még mindig semmi nyoma? -kérdezte az autó sofőrje, és ő is odament a kapuhoz. Gilks őrmester mutatkozott be. Fáradtnak látszott. Nincs, amennyire én tudom -mondta a rendőr. De nekem soha nem mondanak el semmit. Tudom, milyen érzés helyeselt Gilks. Ha egyszer a Cambridgei bűnügyiek nekifognak, másoknak nem marad más munka, mint hogy az autójukat vezessék. Pedig én vagyok az egyetlen, aki látta a pasast. Én állítottam meg tegnap éjjel az országúton. Most jövünk Way házából: Szép kis felfordulás! Kemény egy éjszaka volt, mi? Változó. Volt minden gyilkosságtól kezdve fürdőszobában rekedt lovak elvezetéséig. Nem, ne is kérdezze. Maguknál is ilyen kocsik vannak, mint ez? tett hozzá a kocsira mutatva. Majd megörültem vele egész úton. Még ha teljes erőből megy a fűtés, akkor is jégverem van benne, a rádió meg hol elhalkul, hol felerősödik. 19. Ugyanez a reggel kissé különös hangulatban találta Michael WentonWeakest. Meglehetősen jól kellett őt ismerni ahhoz, hogy észre lehessen venni, különös hangulatban van, mivel a legtöbb ember már eleve kissé különösnek tartotta. Kevesen ismerték ennyire jól. Talán az anyja, de vele hidegháborúban állt, már hetek óta nem beszéltek egymással. Volt egy bátyja is, Peter, aki a haditengerészetnél volt valami rettenetesen magas rangú tiszt. Az apjuk temetésétől eltekintve Michael nem is látta Petert, mióta visszatért a Falkland szigetekről, fürödve a dicsőségben, az előléptetésekben és az öccse iránti megvetésben. Peter örült, hogy az anyjuk vette át a Magna vállalatot, és erről tájékoztatta is Michaelt egy katonai karácsonyi üdvözlőlapon. Az ő legnagyobb öröme továbbra is az maradt, ha sáros árkokba vethette magát, és legalább egy percig tüzelhetett a géppuskájával, és úgy vélekedett, hogy a brit újságok és kiadók világa, bármilyen forrongó állapotban van is jelenleg, egyelőre nem valószínű, hogy megadná neki ezt az örömet, mindaddig legalábbis, amíg nem árasztják el még jobban az ausztrálok. Michael nagyon későn kelt fel a hideg, kíméletlen és zavaros álmokkal töltött éjszaka után, melyek még most, a késő reggeli napfényben is nyugtalanították. Álmában az elveszettség, a magány, a bűntudat jól ismert érzései kínozták, de valami megmagyarázhatatlan módon hatalmas mennyiségű sár is szerepelt benne. Az éjszaka teleszkopikus hatalma elképzelhetetlenül hosszú időre elnyújtotta a sár és a magány

lidércnyomását, aztán soklábú, nyálkás puhányok bukkantak fel az álmaiban, valami nyálkás tengeren csúszkálva. Ez már túl sok volt, Michael rémülten felébredt, hideg verítékben úszva. Habár ez az egész dolog nagyon furcsának tűnt neki a sok sárral, az elveszettség, a magány, és mindenekfelett a bánat, az a vágy, hogy meg nem történtté tegye, ami meg történt, mind befészkelte magát a lelkébe. Még a soklábú, nyálkás puhányok is furcsán ismerősnek tüntek, és idegesítően nyüzsögtek az agyában, miközben késői reggelijét készítette egy darab grapefruit, kínai tea, tekintetét egy futó pillanatra megpihentette a Daily Telegraph képzőművészeti rovatán, aztán ügyetlenül kicserélte a kezén a kötést. Ezen apró feladatok elvégzése után nem tudta eldönteni, hogy mihez kezdjen. Olyan hűvös távolságtartással nézte a tegnap este történeteket, amire nem is számított. Helyes, rendben van, jól teszi. De ez nem old meg semmit. A fontos dolgok még hátravannak. Milyen fontos dolgok? Összevont szemöldökkel figyelte, milyen különösen hullámszerű a gondolatai. Ilyenkor általában a klubba szokott menni. Mindig azzal a fényűző érzéssel tette ezt, hogy tulajdonképpen sok más dolga is lenne. De most nem volt semmi dolga, amitől úgy érezte, súlya teherként nehezedik rá az idő, amit a klubban vagy máshol kell eltöltenie. Ha elmenne a klubba, mostanában is úgy viselkedett, mint mindig elszórakoztatta magát a ginnel és a tonikkal meg egy kis beszélgetéssel, aztán kicsit pihentette a szemét a Times Literary Supplement, az Opera vagy a The New Yorker lapjain, vagy bármi máson, ami a keze ügyébe esett, de kétségtelen, hogy az utóbbi időben kevesebb lelkesedéssel és élvezettel tette mindezt, mint korábban. Aztán ott van az ebéd. Mára nem volt megbeszélve senkivel már megint, ezért valószínűleg a klubban fog maradni, eszik egy könnyen grillezett doveri nyelvhalat, petrezselymes krumplival, és egy, óriási adag lekváros piskótát. Egykét pohárka Sancerre. És kávé. Aztán délután majd meglátjuk, ahogy esik; úgy puffan. De ma valami furcsa késztetést érzett, hogy ne ezt tegye. Megtornáztatta az izmokat a sebesült kezében, töltött még egy csésze teát, kíváncsi szenvtelenséggel nézegette a nagy konyhakést, amely még mindig a finom csontszínű porcelán teáskanna mellett hevert; és egy percig várta, hogy most mit fog csinálni. De nem csinált semmit, csak felsétált az emeletre. Lakásának formai tökélye meglehetősen rideg benyomást tett; És pontosan úgy nézett ki, amilyet azok az emberek szeretnének; akik stílbútorreprodukciókat vásárolnak. Csak persze itt minden eredeti volt kristályüveg, mahagóni és Wilton, és csak azért

nézett ki utánzatnak, ment nem volt benne semmi élet. Michael felment a dolgozószobájába, ez az egyetlen szoba volt a házban, ahol nem uralkodott steril rend; ehelyett a könyvek és a kéziratok steril hanyagsággal heverték szerteszét. Vékony porréteg borított mindent. Michael hetek óta be sem tette ide a lábát, a bejárónőjének pedig határozottan meghagyta, hogy ne nyúljon semmihez: Akkor dolgozott itt utoljára, amikor a MÉRCE utolsó számát szerkesztette. Persze nem a legutóbbi számot, hanem az utolsó igazi számot. Már ami szerinte az utolsó volt. Porceláncsészéjét letette a finom porba, és megvizsgálta öregecske lemezjátszóját. Egy öregecske lemezt talált rajta, valami Vivaldiconcertót, bekapcsolta, és leült. Megint várta, hogy most mit fog csinálni, és hirtelen nagy meglepetésére azt vette észre, hogy máris csinál valamit: hallgatja a zenét. Lassan megdöbbenés ült ki az arcára, ahogy rájött, hogy ezt még soha életében nem csinálta. Hallotta már sok-sok alkalommal, és úgy találta, egész kellemes zajforrás: Sőt, kellemes háttérnek tartotta, amely előtt meg lehetett vitatni az idej hangversenyévadot, de az még soha nem jutott eszébe, hogy tényleg oda is lehetne hallgatni. Villámsújtottan ült, és hallgatta a dallam és az ellenpont összefonódó játékát, mely hirtelen olyan tiszta élességgel bontakozott ki előtte, aminek nem volt semmi köze a lemez porlepte barázdáihoz és a tizenégy éves tűhöz. De a felismeressel szinte azonnal együtt járt a csalódás, ami csak még jobban összezavarta. A zene, amely hirtelen feltárult előtte, különös módon nem elégítette ki. Olyan volt, mintha zenei felfogóképessége egyetlen drámai pillanat alatt úgy megsokszorozódott volna, hogy azt a muzsika már nem képes kielégíteni. Erőlködve próbálta megállapítani, hogy mi hiányzik belőle, úgy érezte, olyan ez a zene, mint egy repülni képtelen madár, amely még annak sincs tudatában, hogy miféle képességet veszített el. Nagyon jól tudott a földön járni, de csak járt, amikor szárnyalnia kellett volna, járt, amikor zuhannia kellett volna, járt, amikor emelkedni, ívelten szállni és fejest ugrani kellett volna, járt, amikor borzongania kellett volna a repülés szédületében. És még csak fel sem nézett. Michael felnézett. Egy idő után rájött, hogy nem csinál semmit, csak ostobán bámulja a mennyezetet. Megrázta a fejét, és felfedezte, hogy az előbbi érzés elhalványult, egy kis émelygést és szédülést hagyva maga után. Nem múlt el teljesen, de valahová a lényé mélyére zuhant, mélyebbre, mintsem hogy utána tudott volna nyúlni. A zene tovább szólt. Kellemes hangok elfogadható összessége a háttérben már nem kavarta föl. Tudni akarta, mi volt ez az érzés, amelyben része volt, és agyának mélyén egy gondolat

villant fel arról, hogy hogyan találhatja meg a magyarázatot. Dühösen félresöpörte a gondolatot, de az újra felvillant, és addig villogott a fejében, míg végül engedett neki. Az íróasztala alól előhúzza az óriási papírkosarat. Mivel mostanában a takarítónőnek még a belépést is megtiltotta, a kosár jó ideje nem lett kiürítve, így a hamutartó tartalma alatt sikerült megtalálnia benne az összegyűrt cafatjait annak, amit keresett. Komor elszántsággal legyőzte magában az undort, és lassan tologatta ide-oda az íróasztalon a gyűlöletes tárgy darabkáit, aztán ügyetlenül összeragasztgatta őket ragasztószalaggal, ami összevissza tekeredett, rossz darabokat ragasztott egymáshoz, a jó darabokat meg kövér ujjaihoz ragasztotta, de végül úgyahogy összetákolva ott feküdt előtte a MÉRCE egy példánya. Annak a gyűlöletes A. K. Rosznak a szerkesztésében. Undorító. Úgy forgatta a ragacsos, nehezen kezelhető oldalakat, mintha csirkebelet fogdosna. Sehol egy Joan Sutherland vagy egy Marilyn Horne grafika. Sehol egy színes riport egy jelentős Cork Streeti műkereskedőről. A Rosettisorozatát abbahagyták. A "Pletykák a zöld szalonból" rovatot abbahagyták. Hitetlenkedve rázta a fejét, aztán rábukkant a cikkekre, amit keresett. "A zene és a fraktáltájképek", írta Richard MacDuff. Az első néhány bevezető bekezdést átugrotta, aztán olvasni kezdte. A matematikai elemzés és a komputeres modellezés azt mutatja, hogy a formák és folyamatok, melyekkel a természetben találkozunk ahogy a növények növekednek, ahogy a hegyek kopnak, a folyók futnak, ahogy a hópelyhek hullanak, ahogy a szigetek formálódnak, ahogy a fény játszik a különböző felületeken, ahogy a tej kavarog a kávéban, vagy ahogy a nevetés végigsöpör egy tömegben ezek a dolgok a maguk látszólag varázslatos komplexitásában mind leírhatók matematikai folyamatok kölcsönhatásaként, melyek ha lehet, a maguk egyszerűségében még varázslatosabbak. A formák, melyeket mi esetlegesnek tartunk, valójában számok komplex, állandóan változó hálóinak az eredményeként jönnek létre, melyek egyszerű szabályoknak engedelmeskednek. Maga a természetes szó, melyet gyakran strukturálatlan jelentésben használunk, valójában olyan formákat és folyamatokat ír le, amelyek oly kifürkészhetetlenül bonyolultnak látszanak, hogy tudatosan nem vagyunk képesek felismerni a mögöttük működő természeti törvényeket. Minden ilyen folyamatot leírhatunk számokkal." Különös módon Michael most nem találta olyan felháborítóknak ezt a gondolatot, mint az első, felületes olvasás alkalmával. Egyre fokozódó figyelemmel olvasott tovább. "Tudjuk, hogy az emberi agy minden összetettségükkel és

minden egyszerűségükkel együtt képes felfogni ezeket a folyamatokat. A levegőben repülő, elhajított labda annak az iránynak és erőnek engedelmeskedik, amellyel eldobták, befolyásolja a gravitáció, a levegő ellenállása, melynek leküzdésére energiát kell leadnia, a felszíne körül áramló légörvények, valamint a pörgés sebessége és iránya. Egy ember, akinek esetleg nehézséget okozna tudatosan kiszámolni, hogy mennyi $B \times 4 \times 5$, minden nehézség nélkül el tudja végezni a szükséges differenciálszámítást, és egy csomó további számítást, méghozzá olyan megdöbbentő gyorsasággal, ami lehetővé teszi a számára, hogy elkapja a felé repülő labdát. Akik ezt az ösztönöknek tulajdonítják, egyszerűen csak egy névvel illetik a jelenséget, de nem magyaráznak meg semmit. Azt hiszem, az emberiség a zenében jutott a legközelebb ahhoz, hogy kifejezze vagy megértse a természet összetettségét. A zene a legabsztraktabb művészet, nincs más jelentése vagy célja, csak az, hogy önmaga legyen. Egy zenemű összes aspektusa kifejezhető számokkal. A szimfónia tételeinek elrendezése éppúgy, mint a hangmagasságok és a ritmusegységek, melyekből a dallamok és a harmóniak felépülnek, az előadás dinamikája és a hangok árnyalatai, felhangjai, időbeli változásai, röviden mindazok az elemek, melyeknek alapján meg tudjuk különböztetni, hogy egy pikolót hallunk-e vagy egy dob dübörgését mind kifejezhetők számok hierarchikus rendszerével. Tapasztalataim szerint a zene annál kellemesebben, és mondjuk úgy, teljesebben hangzik, minél szorosabb viszonyban állnak egymással a hierarchia különböző fokain álló szírmok, legyenek bármennyire is összetettek és bonyolultak ezek a viszonyok. Valójában minél bonyolultabb és összetettebb ez a viszony, annál inkább túllép a tudatos elme felfogóképességén, és annál nagyobb örömet leli benne az elme ösztönös része, arra a részére gondolok, amely olyan megdöbbentő sebességgel képes differenciálszámítást végezni, hogy az ember a megfelelő helyre tudja tenni a kezét, hogy elkapja a repülő labdát. Bármilyen összetettségű zene a maga módján még a Három vak egér is, ha valaki egyéni előadasmóddal és hangszínnel adja elő túllép a tudatos elme keretein, egyenesen matematikai génuszunk karjaiba, amely a tudatalattinkban lakozik, és felfogja az összes benső komplexitást és viszonyt és arányt, amelyről úgy hisszük, hogy nem tudunk semmit. Vannak, akik cáfolják ezt a felfogást, mondván, hogy ha a zenét a matematikára redukáljuk, akkor hol marad az érzelem? Én azt mondanám, mindig is ott volt. Azok a dolgok,

melyek érzelmeinkre hatnak egy virág vagy egy görög váza formája, egy gyermek fejlődése, az arcunkat simogató szél, a vizen táncoló fény, vagy a szélben ingó nárciszok, a mozdulat, ahogy a szeretett lény megrázza a fejét, és ahogy a haja utánalibben, egy zenemű utolsó akkordjának elhaló íve mind leírhatók egy komplex számfolyammal. Ez nem redukálása a dolgoknak, hanem éppen hogy szépségük feltárása. Kérdezzék meg Newtont. Kérdezzék meg Einsteint. Kérdezzék meg a költőt Keatsot, aki azt mondta, hogy amit a képzeletünk szépnek talál, az igaz. Azt is mondhatta volna, hogy amit a kezünk labdaként elkap, az igaz, de nem mondta, mert költő volt, és jobban szeretett a lombok árnyában álmodozni egy üveg ópiummal és egy jegyzetfüzettel, mint krikettezni, de azért ha ezt mondta volna, akkor is igaza lett volna.” Ez megmozdított egy gondolatot Michael agyában, de nem tudta hová tenni. “Mert ez rejlik a mélyén annak a viszonyoknak, amely fennáll egyrészt az alak, a forma, a mozgás, a fény ösztönös felfogása, másrészt a rájuk adott érzelmi reakciók között. És ezért hiszem azt, hogy kell, hogy létezzen egy olyan zenei forma, amely inherensen benne rejlik a természeti objektumokban, a természeti folyamatokban. Egy zenei forma, amely éppolyan mélységesen kielégítően hatna érzelmeinkre, mint bármely más természeti szépség és végső soron a legmélyebb érzés sem más, mint a természeti szépség egy formája ...” Michael, amikor ideért, és nem maradt más, csak az utolsó haldokló visszhangja valaminek, amit nem volt képes meghallani és megragadni, erőtlenséggel félretette a magazint. Eszébe jutott, hogy Keats említésére mozdult meg valami az emlékezetében. A nyálkás, soklábú puhányok az álmában. Elöntötte a hidegség, mert megérezte, hogy nagyon közel került valamihez. Coleridge. Ez az. “Nyálkás puhányok szanaszét a nyálkás tengeren:’ A “Rege a vén tengerésztől”. Michael szédelegve odament a könyvespolchoz, és levette a Coleridge-kötetet. Visszament vele a székéhez, és némi borongással pörgette a lapokat, míg megtalálta a vers elejét. “Megy a Három; s a vén hajós egyiknek elébe áll.” A szavak ismerősen csengtek ugyan, mégis, ahogy tovább olvasott, különös érzéseket és félelmetes emlékeket keltettek benne, melyekről tudta, hogy nem az ő érzései és nem az ő emlékei. Bensejében rémisztő intenzitással elveszettségérzet és csüggedés tolt fel, melyek miközben pontosan tudta, hogy nem az ő érzései olyan tökéletesen egybehangzóttak a saját bánatával, hogy nem tudott mást tenni, mint teljesen átadni magát nekik. “s ezerszer ezer nyálkás dolog élt tovább; ahogy én:’ Michael abbahagyta az olvasást, és hagyta, hogy tekintete

lassan elsodródjon a lapról. Azon tűnődött, el tudja-e képzelni, hogy milyen lenne ez a zene, próbált tapogatózni agya eldugott hátsó zugában. De mindig úgy tűnt, mintha a zene épp abban a pillanatban -20- A redőny élesen zörögve felgördült, és Richard pislogni kezdett. Úgy látom, fantasztikus estéd lehetett mondta Dirk Gently, még akkor is, ha legérdekesebb aspektusai a legteljesebb mértékben elkerülték a figyelmedet. Visszaült a helyére;, és ujjhegyeit összeillesztve elterült a széken. Kérlek - mondta, ne okozz csalódást azzal, hogy azt kérdezed: Hol vagyok? Vess csak magad köré egy pillantást, az elég lesz. Richard lassan, zavartan nézett körül, és úgy érezte magát, mintha váratlanul hazatért volna egy idegen bolygón tett hosszú utazásból, ahol minden csupa béke volt, és fény, és soha meg nem szűnő muzsika. Olyan ellazultnak érezte magát, hogy szinte levegőt venni is lusta volt. A redőny zsinórjának végén levő fagolyó párszor az ablaknak koccant, de egyébként néma csend volt. A metronóm állt. Richard az órájára pillantott. Épp elmúlt egy óra. Valamivel kevesebb mint egy óráig voltál hipnózisban -mondta Dirk, melynek során számos érdekes dolgot tudtam meg, más dolgok viszont megdöbbenetettek, és ezeket szeretném most megbeszélni veled. Egy kis friss levegő talán segítené, hogy magadhoz térj, úgyhogy azt javaslom, tegyél egy üdítő sétát a csatorna partján. Ott senki nem fog keresni. Janice! Csend. Richard számára még mindig sok minden nem volt világos, és összevonta a szemöldökét. Amikor egy perc múlva visszatért az emlékezete, olyan volt, mintha egy elefánt rontott volna be az ajtón, és Richard ijedten összerezelve ült fel. Janice! ordította megint Dirk. Miss Pierce! A fenébe ezzel a nővel. Kirántotta a telefont a szemétkosárból, és az asztalra tette. Egy régi és kopott aktatáska állt az íróasztal mellett, ezt felvette, a kalapját is felemelte a földről, és abszurd szögben a fejébe nyomta. Gyere mondta, és kisöpört az előszobácskába, ahol Miss Janice Pierce üldögélt, mereven bámulva egy ceruzát -menjünk. Hagyjuk itt ezt a rohadt koszfészket. Gondoljuk el az elgondolhatatlant, tegyük meg a megtehetetlent! Készüljünk fel a kimondhatatlan kimondására, és lássuk, meg tudunk-e birkózni vele ! Janice ... -Ne szóljon hozzám. Dirk vállat vont. Aztán felvette az íróasztalról azt a könyvet, amit a titkárnő az előbb megcsónkított, amikor a fiókot próbálta becsukni. Összevont szemöldökkel átlapozta, aztan egy sóhajjal visszatette. Janice folytatta, amit egy-két perccel azelőtt is művelt: valami hosszadalmas dolgot írt ceruzával. Richard csendben figyelt, és még mindig úgy érezte, mintha csak félig-meddig lenne jelen. Megrázta a fejét.

Dirk azt mondta Az események egyelőre egyetlen kibogozhatatlan gubancnak tűnnek a számodra. De azért van egy-két érdekes szál, amelybe belekapaszkodhatunk. Azok között a dolgok között, amiket elmeséltél nekem, mindössze kettő van, amely fizikailag lehetetlen. Richard végre megszólalt: Lehetetlen? -kérdezte borús homlokkal. Igen -mondta Dirk, tökéletesen és teljes mértékben lehetetlen. Elvigyorodott. De szerencsére folytatta a legjobb helyre fordultál figyelemre méltó problémáiddal, mivel az én szótáramból hiányzik az a szó, hogy lehetetlen. Ami azt illeti tette hozzá meglóbálva a meggyalázott könyvet, minden hiányzik belőle a hering és a marmelád között. Köszönöm, Miss Pierce, ismét felbecsülhetetlen szolgálatot tett nekem, melyért rendkívül hálás vagyok, és ha jelenlegi vállalkozásom sikeresen üt ki, mindent megteszek, hogy fizetést is tudjak adni önnek. De addig még sok gondolkodnivalóm van, és erre az időre az ön szakértő kezecskéiben hagyom az irodát. Megszólalt a telefon, és Janice fölvette. Jó napot kívánok mondta. Itt a Wainwright Központi Zöldségpiac. Mr. Wainwright pillanatnyilag nem tud a telefonhoz jönni, mivel idegrohama van és uborkának képzei magát. Köszönjük, hogy hívott. Ezzel lecsapta a kagylót. Felnézett az exfőnöke és összezavarodott kliense mögött halkan becsukódó ajtóra. Lehetetlen? kérdezte megint Richard meglepve. Az egész állította Dirk. Tökéletesen és teljes mértékben ... mondjuk úgy, hogy megmagyarázhatatlan. Nincs sok értelme a lehetetlen szót alkalmazni olyan valamire, ami megtörtént. De ismereteink alapján nem tudjuk megmagyarázni, hogyan. A Grand Untoncsatorna menti levegő frissessége Richard érzékei közé lopakodott, és újból élessé tette őket. Visszatértek normális képességei; és habár Gordon halálának ténye minden néhány másodpercben felötlött benne, most már legalább világosan tudott gondolkodni felőle. Különös módon azonban úgy tűnt, Dirket ez foglalkoztatja a legkevésbé. Ehelyett az este bizarr eseménysorozatából a legtriviálisabb dolgokat rángatta elő, hogy kerestkérdéseket tegyen fel rájuk vonatkozóan. Egy szembejövő kocogó és egy biciklista kölcsönösen egymásra ordított, hogy a másik engedjen utat, és csak hajszálon múlt, hogy nem lökték bele egymást a csatorna zavaros, lassan hömpölygő vizébe. Jól szemügyre vette őket egy szintén lassan hömpölygő idős hölgy, aki egy még lassabban hömpölygő öreg kutyát vonszolt maga után. A másik parton, hatalmas, üresen álló raktárépületek tátongtak, csillogtak a betört ablakok. Egy kiégett bárka ringatózott a vizen. Az alján összegyűlt piszkos vízben pár mosószeres flakon lebegett. A

legközelebbi hídon súlyosan megrakott teherautók dübörögtek át, alapjaikban megrázva a házakat, benzingőzt pöfögve a levegőbe, és jól megijesztettek egy anyát, aki babakocsival próbált átkelni a túloldalra. Richard és Dirk az irodától úgy egy kilométerre lévő South Hackney szélétől sétáltak vissza, Islington szíve felé, abba az irányba, ahol Dirk tudta, hogy menteövek vannak elhelyezve a hídnál. De hát az ég szerelmére, csak egy bűvésztrükk volt! -mondta Richard. Folyton bűvészkedik az öreg. Csak kézügyesség. Lehetetlennek tűnik, de biztos vagyok benne, hogy ha megkérdeznél egy bűvészt, azt mondaná, nagyon egyszerű az egész, ha az ember tudja, hogy kell csinálni ezeket a dolgokat. Egyszer New Yorkban láttam az utcán egy embert, aki ... Én tudom, hogy kell csinálni ezeket a dolgokat -mondta Dirk, és elővarázsolt az orrából két égő cigarettát, valamint egy cukrozott fűgét. A fűgét feldobta a levegőbe, de az nem esett le, mintha telszívódott volna. Kézügyesség, figyelemelterelés, szuggesztió. Ezeket bárki megtanulhatja, ha van felesleges ideje. Elnézést, drága hölgyem mondta a lassan hömpölygő kutyás hölgynek, amikor elhaladtak mellette. Lehajolt a kutyához, és előhúzott a fenekéből egy hosszú, színes zászlócskákkal díszített girlandot. Azt hiszem, most már könnyebben fog járni a kicsikemondta, udvariasan megbökte a kalapját, és továbbment. Látod, ezek a dolgok egyszerűek mondta az elképedt Richardnak. Egy nőt kettéfűrészelni nagyon egyszerű. Kettéfűrészelni, aztán megint egyberakni már nehezebb, de egy kis gyakorlattal azt is meg lehet csinálni. De az a trükk, amit elmeséltél, a 200 éves görög korsóval meg a sőtartóval, az ... hatásszünetet tartott tökéletesen és teljes mértékben megmagyarázhatatlan. Hát, lehet, hogy egyes részleteket nem jegyeztem meg pontosra. Ez nem vitás. De a hipnózisban való kifaggatásnak megvan az az előnye, hogy a hipnotizőr sokkal részletesebb képet kap, mint aminek az alany tudatában van, Ott van például az a kislány, Sarah. Emlékszel, hogy mi volt rajta? Ööö ... nem -mondta Richard bizonytalanul. Gondolom, valamilyen ruha ... Színe? Anyaga? Nem emlékszem, sötét színű volt. Több hellyel arrébb ült, alig láttam. -Nos, hosszított derekú és húzott szoknya sötétkék kordbársony ruhát viselt. A raglán szabású ujjat puffosak voltak a mandzsettáknál, hozzá fehér Peter Pangallér, elől hat kis gyöngyházgomb, felülről a harmadikból egy kis cérna lógott. Hosszú, szóke haja volt, amit hátul egy piros pillangós csat fogott össze. Ha most azt akarod mondani, hogy ezt a cipőtalpamon található karcolásokból következtetted ki, mint Sherlock Holmes, attól

tartok, nem fogom elhinni. Nem, nem mondta Dirk. Te magad mesélted el hipnózisban. Richard megrázta a fejét. Én ugyan nem mondta. Azt sem tudom, mi az a Peter Pangallér. De én tudom, és te nagyon pontosan leírtad. Éppúgy, mint a bűvészmutatványt. Higgy nekem. Tudom, mit beszélek. Van még egy-két dolog, ami érdekelné a professzorral kapcsolatban, például hogy ki írta a cédulára azt a pár sort, amit az asztalán találtál, és hogy tulajdonképpen kérdést is tett fel III. György, de ... Hogy mi?! ... de úgy vélem, jobb lenne; ha egyenesen a professzortól kérdeznénk meg. Csak az a baj ... mélyen koncentrálna ráncolta a szemöldökét, csak az a baj, hogy mivel nagyon hiú vagyok az ilyen dolgokban, sokkal jobban örülnék, ha magamtól is ki tudnám találni a válaszokat. De nem tudom. Egyáltalán nem tudom. Szórakozottan elbámult a távolba, és futólagos számítást végzett, hogy milyen messze lehetnek még azok a bizonyos mentőövek. A második lehetetlen dolog pedig folytatta, mielőtt Richard közbeszólhatott volna, vagy legalábbis a második teljesen megmagyarázhatatlan dolog persze a díványod ügye. Dirk! -kiáltott fel Richárd türelmét veszítve. Hadd emlékeztesselek, hogy Gordon Way meghalt, és úgy tűnik, engem gyanúsítanak a meggyilkolásával. Ezeknek a dolgoknak a legtávolabbi közülük sincs mindehhez, és én ... -De én rendkívül hajlok arra, hogy azt higgyem, igenis van közük. -Ez képtelenség! Én hiszek a dolgok alapvető össze... -Igen, tudom, tudom -mondta Richard. A dolgok alapvető összefüggésében, Ide figyelj, Dirk, én nem vagyok hiszékeny öregasszony, és nem fogom finanszírozni a bahamai utadat. Ha tényleg segíteni akarsz, akkor maradjunk a tárgynál. Dirk erre felhúzta az orrát. Én hiszek a dolgok alapvető összefüggésében, ahogy mindenkinek, ha becsületes hinnie kell, aki a szélsőségekig követi a kvantummechanika elveit. De én abban is hiszek, hogy egyes dolgok még sokkal jobban összefüggenek, mint mások. És amikor két látszólag lehetetlen, valamint egy sorozat rendkívül furcsa esemény történt: egy és ugyanazon személlyel, és ez a személy egyszer csak egy rendkívül furcsa gyilkosság gyanúsítottjává válik, akkor szerintem ezen események összefüggéseiben kell keresnünk a megoldást. Te vagy az összefüggések csomópontja, és te magad is rendkívül furcsa és különc módon viselkedsz. Én aztán nem -mondta Richard. Jó, történt velem egykét fura dolog, de ... Tegnap éjjel megfigyeltelek, ahogy felmáshatál egy ház falán, és betörtél a barátnőd, Susan Way lakásába. Lehet, hogy ez szokatlan -mondta Richard, és az is lehet, hogy nem volt bölcs dolog. De tökéletesen racionális és

logikus cselekedet volt. Csak rendbe akartam hozni valamit, amit korábban elkövettem, mielőtt még baj lenne belőle. Dirk egy pillanatig elgondolkozott, aztán kicsit gyorsított a lépteinek ütemén. És amit tettél, teljesen ésszerű és normális megoldása volt annak, hogy eltüntesd az üzenetrögzítőn hagyott szöveget igen, mindent elmondtál a kis ülésünk során. És vajon mindenki ezt tette volna? Richard összevonta a szemöldökét, mintha azt akarná mondani, nem érti, miért kell ezt így felfűjni. Nem azt mondom, hogy mindenki ezt tette volna -mondta. Talán nekem kicsit logikusabb és konkrétabb az észjárásom, mint a legtöbb embernek, ezért is tudok szoftvereket írni. Ez a probléma logikus és konkrét megoldása volt. Talán egy kicsit indokolatlan, nem? Nagyon fontos volt nekem, hogy ne okozzak már megint csalódást Susannak. Tehát tökéletesen meg vagy elégedve a saját okaiddal arra vonatkozólag, hogy miért tetted azt, amit? Igen állította Richard dühösen. Tudod mit szokott mondani mindig -mondta Dirk- a vénlány nagynénikém, aki Winnipegben lakott? Nem -mondta Richard. Aztán villámgyorsan ledobálta magáról a ruháit, és beugrott a csatorna vizébe. Dirk odaugrott a mentőövhöz, amivel éppen akkor értek egy vonalba, kiragadta, és bedobta Richardnak, aki a csatorna közepén kapálózott, és teljesen elveszettnek és zavartnak tűnt. Kapaszkodj bele! -ordította Dirk. Kihúzlak! Semmi baj bugyborékolta Richard, tudok úszni. Nem tudsz -üvöltötte Dirk. Kapd el ezt! Richard próbált kievickélni a partra, de nagyon gyorsan föladta, és belekapaszkodott a mentőövbe. Dirk húzta a kötelet, míg Richard kiért a partra, aztán lehajolt, és nyújtotta a kezét, hogy kihúzza. Richard lihegve és köpködve kimászott a vízből, és a hidegtől rázkódva, ölébe ejtett kézzel ült a parton. Te jó isten, de rémes volt kiáltott fel, és megint köpködni kezdett. Iszonyú, undorító. Huh. Fujjj. Úristen. Pedig elég jól úszom. Valami görcs lehetett. Milyen szerencsés véletlen, hogy olyan közel voltunk a mentőövhöz. Kössz! -ez utóbbival nyugtázta az óriási törülközőt, amit Dirk átnyújtott neki. Gyorsan szárazra dörzsölte magát, majdnem felhorzsolta a bőrét, ahogy próbálta eltüntetni a csatorna mocskos vizének nyomait. Felállt, és körülnézett. Hol van a nadrágom? Fiatalember -szólt oda a kutyás hölgy, aki éppen akkor érte utol őket. Ott állt, szigorúan bámult rájuk, és épp a szemrehányásait készült közölni, amikor Dirk közbevágot. Ezer bocsánat, drága hölgyem -mondta, ha a barátom, szándéka ellenére, bármi önre nézve sértőt tett volna. Kérem tette -hózzá, és előhúzott egy kis csokor kökörcsint Richard fenekéből, fogadja el ezt hódolatom jeléül. A hölgy a botjával kiütötte a csokrot Dirk

kezéből; és sokkos állapotban elsietett, maga után rángatva a kutyát. Ez nem volt szép tőled mondta Richard, és a stratégiailag elrendezett törülköző mögött kezdett felöltözni. Nem hiszem, hogy rendes nő lenne -felelte Dirk. Mindig ideleenn van, körbevoncsolja azt a szerencsétlen kutyát, és mindenkit lehord, Jólesett az úszás? Nem túlzottan -mondta Richard, és a haját is megdörzsölte. Nem gondoltam volna, hogy ilyen koszos lesz a víz. És ilyen hideg. Tessék mondta, és visszaadta a törülközőt. Mindig hordasz törülközőt az aktatáskádban? Délutánonként szoktál úszni? Nem. Általában reggel, a Highbury Fieldsi uszodába járok csak hogy felébredjek kissé és beinduljon az agyam. Az előbb eszembe jutott, hogy ma reggel nem voltam. És ööö ... ezért ugrottál be a csatornába? Persze. Gondoltam, egy kis testmozgás jót fog tenni. Nem indokolatlan egy kissé, csak így levetkőzni és beugrani a csatornába? Nem mondta Richard. Lehet, hogy nem túl bölcs dolog, tekintve a víz állapotát, de tökéletesen ... Tökéletesen meg voltál elégedve a saját okaiddal, melyekből kifolyólag azt tetted, amit. -És a nagynénikémnek nem volt semmi köze az egészhez? Richard szeme gyanakvóan összeszűkült. Mi a frászt akarsz ezzel mondani? -kérdezte. Megmondom -felelte Dirk. Leült egy közeli padra, és megint kinyitotta az aktatáskáját. Összehajtogatta és elrakta a törülközőt, aztán kivett egy kis Sony magnót. Odatintette Richardot, és beindította a magnót. Dirk hangja áradt a kis masinából, Dirk éneklő és táncoló hangja. Ezt mondta: "Egy perc múlva csettinteni fogok az ujjammal, és te felébredsz, és elfelejtesz mindent, kivéve a következő utasítást. Nemsokára sétálni megyünk a csatorna partra, és amikor azt hallod, hogy a vénlány nagynénikém, aki Winnipegben lakott ..." Richard Dirk karjához kapott, hogy a megakadályozza a folytatást. A szalag tovább forgott. "... akkor ledobod az összes ruhádat, és beugrasz a csatornába. Rájössz, hogy nem tudsz úszni, de nem esel pánikba, és nem merülsz el, egyszerűen taposod a vizet, amíg be nem dobom neked a mentőövet ..." Dirk itt leállította a magnót, és Richard arcába nézett, amely aznap másodszor vált halottsápadttá a megdöbbenéstől. Nagyon érdekelne, hogy pontosan mi is ütött beléd, amikor bemaszta Miss Way lakásába tegnap éjjel mondta Dirk, és hogy miért tetted. Richard nem felelt, csak zavarodottan bámulta a magnót. Aztán remegő hangon azt mondta: Susan üzenetrögzítőjén volt egy üzenet Gordontól. A kocsijából telefonált. A kazetta a lakásomon van. Dirk, most hirtelen nagyon megijedtem ettől az egésztől. -21- Dirk egy néhány méterrel odébb parkoló teherautó mögül figyelte a Richard

háza előtt posztoló rendőrt. A rendőr mindenkit megállított és kifaggatott, aki be akart lépni a kis oldalfolyosóra, amelynek végében Richard lakása volt. Dirk kárörömmel vette észre, hogy a többi rendőrt is, ha nem ismerte meg őket azonnal. Egy másik rendőrautó is megállt a ház előtt; Dirk fogta magát, és elindult. Egy rendőr kászálódott ki az autóból, kezében egy fűrésszel, és a kapu felé indult. Dirk gyors léptekkel a nyomába eredt, egykét lépéssel lemaradva, és tekvitélyt sugárzóan vonult. Minden rendben, velem van mondta Dirk, és besöpört a kapun, éppen abban a pillanatban, amikor a posztoló rendár megállította a másikat. Már bent is volt, és kapaszkodott fölfelé a lépcsőkön. A rendőr a fűrésszel a nyomában. Ööäö ... elnézést, uram -szólt Dirk után. Dirk éppen odaért, ahol a dívány eltorlaszolta a lépcsőházat. Megállt és hátrafordult. Maradjon itt mondta, és őrizze ezt a díványt. Ne engedjen senkit hozzányúlni, mondom: senkit. Megértette? A rendőr egy pillanatra zavartnak látszott. Azt a parancsot kaptam, hogy fűrészeljem szét mondta. A parancs visszavonva -vakkantotta Dirk. Legyen rajta a szeme, mint egy sasmadaré. Részletes jelentést fogok kérni róla. Megfordult, és átkecmergett a dívtányon. Egykét pillanat múlva már ott is volt egy nagy, tágas helyiségben. Ez volt Richard lakásának két szintje közül az alsó. Ezt átkutatták ma? -vetette oda Dirk egy másik rendőrnek, aki Richard ebédlőasztalánál ült, és valami feljegyzéseket vizsgálgatott. A rendőr meglepetten felnézett, és kezdett felemelkedni ültéből. Dirk a szemétkosárra mutatott. Ööö ... igen ... Kutassa át újra. Kutassa folyamatosan. Ki van itt? Ööö...hát... Gyerünk, nem érek rá egész nap várni! Mason felügyelő épp most ment el, és ... Jó, felváltom. Odafönn leszek, ha keresne valaki, de hacsak nem életbevágó, ne zavarjanak. Meg vagyok értve? Ööö ... ki ... Nem látom, hogy a szemétkosárral foglalkozna. Öööö ... igenis, uram. Máris ... Mélyreható kutatás legyen! Megértette? Ööö ... Fogjon neki. Azzal Dirk felszáguldott az emeletre, Richard dolgozószobájába. A kazetta pontosan ott hevert, alul Richard mondta, a hosszú asztalon, amelyen a hat Macintosh állt. Dirk épp zsebre akarta vágni, amikor figyelmét hirtelen megragadta Richard díványának lassan pörgőforgó képe az egyik Macintosh monitorján, és leült a billentyűk elé. Egy darabig eljátszadozott a programmal, amit Richard írt, de gyorsan rájött, hogy jelenlegi formájában nem igazán magától értetődő, és nem sokat tud kihámozni belőle. Végül sikerült ugyan kiszabadítania a díványt és visszavinni a lépcső aljára de aztán észrevette, hogy közben elmozdította a fal egy darabját is. Bosszankodva felhorkant, és otthagya. Egy másik

komputer egy folyamatos szinuszgörbét mutatott. A képernyő szélein közben más, kisebb hullámok látszottak, melyek közül ki lehetett választani egyet-egyet, és hozzáadni a főgörbéhez, amely ezáltal módosult. Gyorsan felfedezte, hogy így az egyszerűekből komplex hullámokat lehet előállítani, és ezzel is elszórakozott egy darabig. Egy egyszerű szinuszgörbéhez hozzáadta saját magát, amitől kétszer olyan magasak lettek a csúcspontok, és a hullámok elnyújtottabbak. Aztán az egyik hullámot fél fázissal hátrább csúsztatta, így a hullámok kioltották egymást, egyetlen egyenes vonallá simultak. Aztán kicsit megváltoztatta az egyik szinuszgörbe frekvenciáját. Ennek az lett az eredménye, hogy az összeadódott hullám egyes részeik a két hullám felerősítette egymást, máshol pedig kioltotta. Egy harmadik hullám hozzáadásával és egy újabb frekvencián egy olyan összetett hullám keletkezett, amely semmiféle törvényszerűséget sem mutatott. A vonal fel-le táncolt, látszólag összevissza, egyes szakaszai egész laposak voltak, máshol hirtelen magasra szökkent, amikor a három hullám egy darabig azonos fázisba került. Dirk feltételezte, hogy a gépezetek között valahol kell lennie egy eszköznek, amely zenévé tudja alakítani a Macintosh képernyőjén táncoló hullámokat, és bogarászni kezdte a menüt. Talált egy tételt, amely arra szólította fel, hogy a hullámokat transzferálja az Emun keresztül. Ezen kissé meglepődött. Körülnézett a szobában, hogy lát-e valahol egy nagy testű, repülésre képtelen futómadarat, de nyoma sem volt semmi ilyesminek. Mindenesetre lefuttatta a programot, aztán észrevett egy kábelt, amely a Machintosh hátuljából kiindulva, az íróasztal alatt, a szekrény mögött és a szőnyeg alatt kígyózva vezetett a padlón egy nagy, fekete Emulátor II nevezetű billentyűzethez. Szóval ide érkezett a kísérleti hullámgörbe, gondolta, és óvatosan lenyomott egy billentyűt. A borzalmas, durranó zaj, amely a hangszórókból kirobbant, annyira hangos volt, hogy egy pillanatig meg sem halolla, hogy valaki az ajtóban állva megszólal: Svlad Cjelli! -Richard Dirk irodájában üldögélt, és apró papírgalacsinokat hajigált a szemétkosárba, amely már tele volt tömve telefonokkal. Ceruzákat tördösött össze. Részleteket adott elő a térdein egy régi Ginger Bakerdobszólóból. Egyszóval ideges volt. Megpróbálta Dirk egy jegyzetömbjére leírni mindazt, amire emlékezett az előző este eseményeiből, már amennyire össze tudta szedni őket, és a pontos időpontokat, hogy mi mikor volt. Megdöbbenett, hogy milyen nehezen megy, és hogy mennyire gyérnek bizonyul a tudatos memóriája a tudattalanhoz képest, ahogy azt Dirk is bebizonyította neki. A

fenébe Dirkkal! -gondolta. Susannal szeretett volna beszélni. Dirk azt mondta, ezt semmiképpen ne tegye, mert a telefonhívás alapján ki tudják nyomozni, hol van. A fenébe Dirkkal! -mondta hirtelen, és talpra ugrott. Van egy tízpennyse? -kérdezte a továbbra is elszántra komor Jenicetől. *-Dirk hátrafordult. Az ajtó keretében egy magas, sötét figura tornyosult. Úgy tűnt, a magas, sötét figura egyáltalán nem örül annak amit lát, sőt, ami azt illeti, eléggé dühös miatta. Sőt, több mint dühös. Olyan magas, sötét figurának nézett ki, aki képes lenne lenyakazni féltucat csirkét, és még utána is dühös lenne. Előrelépett a világosságba, és kiderült róla, hogy nem más, mint Gilks őrmester a cambridgeshirei rendőrségtől. Tudja -mondta Gilks őrmester a cambridgeshirei rendőrségtől visszafojtott érzelmekkel, amikor visszaérkeztem, és azt láttam, hogy egy rendőr fűrésszel strázsál a dívány mellett, egy másik pedig épp darabokra cincál egy ártatlan papírkosarat, felmerült bennem néhány kérdés. Es azzal a nyugtalanító érzéssel kellett feltennem eme kérdéseket, hogy a válaszoknak egyáltalán nem fogok örülni. Aztán szörnyű előérzetektől gyötörve elindultam fölfelé a lépcsőn Svlad Cjelli előérzete, kell-e ennél szörnyűbb? Amely, hadd tegyem hozzá szörnyűséges módon be is igazolódott. Ha nem tévedek, talán maga fel tudná lebbenteni a fátylat arról a lóügyről is a fürdőszobában. Valahogy az volt az érzésem, magának köze van hozzá. Egyelőre -mondta Dirk nem tudok segíteni. Habár különleges érdeklődéssel kísérem az ügyet. -Azt rögtön sejtettem. Hát még akkor mennyire érdekelné, ha magának kellett volna lecipelni azt a nyavalyás lovat egy nyavalyás csigalépcsőn éjjel egy órakor. Mi a fenét keres itt? -kérdezte Gilks őrmester fáradtan. Az igazság nyomában járok -mondta Dirk. Mindenesetre jobban teszi, ha nem kerül az utamba. Mit tud MacDuffról és Wayról? Wayról? Semmit, azon kívül, ami köztudomású. MacDuffal együtt jártam Cambridgebe. Ó, csak nem? Írja le a külsejét. Magas. Magas, és abszurdan cingár. És jó természetű. Kicsit olyan, mint egy ártalmatlan imádkozó sáska, amelyik ragadozás helyett inkább teniszezni szeret ... flm mondta Gilks, elfordult, és körbenézett a szobában. Dirk gyorsan Zsebre Vágta a kazettát. Úgy hangzik, egyről beszélünk -mondta Gilks. És természetesen -mondta Dirk tökéletesen képtelen lenne gyilkosságot elkövetni. -Ezt majd mi döntjük el. És persze az esküdtszék. -Ugyan! Az esküdtszék! Noha odáig persze úgysem fog eljutni a dolog, a tények önmagukért fognak beszélni, kliensemnek nem is lesz alkalma a bíróság elé kerülni. -A nyavalyás kliense, mi? Na, elég volt, Cjelli, hol van a fickó? -A leghalványabb fogalmam

sincs. -Fogadni mernék, hogy nagyon jól tudja, milyen címre küldje neki a számlát. Dirk vállat vont. Nézze, Cjelli, ez egy teljesen normális, ártalmatlan kis gyilkossági nyomozás, nem akarom, hogy maga belekeveredjen. Úgyhogy vegye úgy, hogy most figyelmeztettem: tűnjön el. Ha észreveszem, hogy csak egy bizonyítékot is megpiszkál teleportációval, akkor úgy behúzik, hogy azt sem fogja tudni, fiú-e vagy lány. Most tűnjön el, és kifelé menet adja még ide azt a kazettát. Kinyújtotta a kezét. Dirk valódi meglepetéssel pislogott. Milyen kazettát? Gilks felsóhajtott. Maga nagyon okos fickó, Cjelli, ezt elismerem mondta. De maga is elköveti azt a hibát, amit a legtöbb okos ember, hogy azt hiszi, mindenki más tökhülye. Ha elfordulok, azt okkal teszem, mégpedig azzal az okkal, hogy meglessem, mit tüntet el közben. Nem is kellett néznem, hogy mit csinál, elég volt utána megnézni, hogy mi hiányzik. Trenírozva vagyunk ugye, tudja? Kedd délutánonként félórás megfigyelési gyakorlatunk volt. Kikapcsolódásként a négyórás Bevezetés a mértéketlen brutalitásba után. Dirk könnyed mosoly mögé rejtette a dühét. Bőrkabátja zsebéből előhalászta és átadta a kazettát. Játsszuk le -mondta Gilks, hadd lássuk, mi az, amit el akart titkolni előlünk. Nem arról van szó, hogy el akartam titkolni -mondta Dirk vállat vonva. Csak én akartam először hallani. Odament a polchoz, amelyen Richard hifiberendezése állt, és benyomta a kazettát a magnóba. Tehát nem akar néhány bevezető megjegyzést fűzni hozzá? Ez a kazetta mondta Dirk Susan Way üzenetrögzítőjéből való. Waynek az volt a szokása, hogy hosszadalmas üze ... -Igen, ezt tudom. A szerencsétlen titkárnője meg körbejárt, és reggelente begyűjtötte az eszmefuttatásait. Azt hiszem, talán van rajta üzenet Gordon Way kocsijából, múlt éjjelről. Értem. Oké. Játssza le. Dirk elegáns meghajlással lenyomta a gombot. Á, szia, Susan, itt Gordon szólalt meg újból a kazetta. Épp úton vagyok a vityillóba ... Vityilló!! kiáltott fel Gilks szarkasztikusan. Most ööö ... csütörtök este van, és áöö ... 8 óra 47. Kilsit ködös az út. Figyelj, hétvégén jönnek azok az amerikaiak... Gilks felvonta a szemöldökét, az órájára nézett, és feljegyzett valamit a noteszébe. Dirken és a rendőrön is valami hidegség futott végig, ahogy a halott ember hangja betöltötte a szobát. ...csoda, ha egy árokban kötnék ki, nem lenne semmi, mi? Egy üzenetrögzítőn hagyni az utolsó szavaimat. Semmi oka ... Feszült csendben hallgatták, hogy a kazettán lepörög a teljes üzenet. Ez a baj az ilyen nagyokosokkal. Egyszer van egy jó ötletük, ami beválik, aztán elvárják, hogy éveken át finanszírozzam, amíg ők ülnek és a köldöktájékuk topográfiáját tanulmányozzák. Bocs, de meg kell

állnom, hogy rendesen becsukjam a csomagtartót. Egy perc. Ezután tompa puffanás következett, ahogy a telefonkagyló az ülésre huppan, és pár másodperc múlva a kocsiajtó nyílásának hangja. Közben a háttérben folyamatosan szólt a zene. Pár másodperc múlva egy távoli, tompa, de eltéveszthetetlen puska lövés. Allítsa le mondta Gilks élesen, és az órájára pillantott. 3 perc: és 25 másodperc telt el azóta, hogy azt mondta, 8 óra 47 van. Megint felnézett Dirkre. Maradjon itt. Ne mozduljon. Ne nyúljon semmihez. Minden levegőrészecske pontos helyét megjegyeztem ebben a szobában, úgyhogy azt is észre fogom venni, ha levegőt vett. Fürgén megfordult, és kiment. Dirk hallotta, hogy a lépcsőn lefelé menet azt mondja: Tuckett, menjen el a WayForward Technologies irodájába, szerezz meg Way autótelefonjának számát, és hogy melyik telefontársaság ... a hang elhalt a földszinten. Dirk gyorsan lejjebb csavarta a hifitorony hangerejét. és továbbjátszotta a kazettát. Egy darabig folytatódott a zene. Dirk idegesen dobolt az ujjával. További zene. Egy pillanatra lenyomta az előre gombot. Még mindig zene. Az volt az érzése, hogy keres valamit, csak nem tudja, mit. Ez az érzés megakasztotta. Egészen határozottan keres valamit. Egészen határozottan nem tudja, hogy mit. Az a felismerés, hogy nem tudja pontosan, miért is csinálja azt, amit csinál, hirtelen hidegen végigfutott rajta, és felvillanyozta. Lassan megfordult, ahogy egy hűtő ajtaja nyílik ki. Nem volt mögötte senki, legalábbis nem látott senkit. De érezte a bőrét borzongató hideget, amit a világon mindennél jobban gyűlött. Halkan, ádázul suttogva azt mondta: Ha van itt valaki, és hallja, amit mondok, jól figyeljen. Az agyam lényem központja, és ami benne történik, azért én viselem a felelősséget. Mások higgyenek csak, amit akarnak, de én nem fogok semmi olyat tenni, aminek az indítékával nem vagyok teljesen tisztában. Ha akarsz valamit, közöld velem, de ne merészelj a gondolataimba nyúlni. Mélyről fakadó, jól ismert dühtől remegett. A hidegség lassan elmúlt, és arrébb vonult a szobában. Dirk megpróbálta követni az érzékeivel, de azonnal elterelte a figyelmét egy hirtelen hang, amely épp csak hogy a hallható tartományban szólt, valami távoli szélsűvítésben. Üresen kongó, rémült és zavart hang volt, alig több mint testetlen suttogás, de ott volt, hallható volt, az üzenetrögzítő kazettáról szólt. Ezt mondta: Susan! Susan, segíts! Segíts, az ég szerelmére. Susan, én meghaltam ... Dirk viharosan megfordult, és leállította a kazettát. Sajnálom -mondta magában halkan, de szem előtt kell tartanom az ügyfelem érdekeit. Nagyon kicsit visszatekerte a szalagot, oda, ahol a

hang megszólalt, és lenyomta a törlőgombot. Hagyta, hadd forogjon a kazetta, letörölte a hangot, és minden egyebet, ami rajta volt. Ha a kazetta alapján egyszer már megállapították Gordon Way halálának időpontját, akkor semmi szükség rá, hogy tovább szövegeljen, még ha azt erősíti is meg, hogy meghalt. A közelében a levegőben hirtelen valami érzelmekitörést érzett. Valami hullám söpört át a szobán, a bútorok megremegtek a nyomában. Dirk figyelte, hogy merre halad: az ajtó melletti polchoz, amelyen amint hirtelen észrevette ott áll Richard saját üzenetrögzítője. A készülék görcsösen rángatózni kezdett, de ahogy Dirk közelített hozzá, megnyugodott. Dirk lassan és nyugodtan felé nyúlt, és bekapcsolta. A levegőben kavargó örvény áthaladt a szobán Richard hosszú asztalához, ahol két régimódi, tárcsás telefonkészülék állt a papírlapok és floppylemezek halmai alatt. Dirk tudta, mi fog történni, de inkább csak figyelt, nem avatkozott közbe. Az egyik telefonkagyló felugrott a helyéről. Dirk hallotta a tárcsahang bűgását. Aztán lassan és szemmel láthatóan küszködve a tárcsa kezdett elfordulni. Akadozva fordult, még tovább, mind lassabban és lassabban és lassabban, aztán hirtelen visszapördült. Egy pillanatnyi szünet. Aztán lenyomódott a kagylót tartó villa, hogy újból legyen vonal. A tárcsa megint kezdett elfordulni, de most még jobban akadozott, mint az előbb. Megint visszapördült. Most hosszabb szünet következett, aztán megismétlődött előlről az egész. Amikor a tárcsa harmadszor pördült vissza, hirtelen dühkitörés robbant ki az egész telefon felle ugrált a levegőben, és átvágódott a szobán. A zsinórja közben rátekeredett egy állólámpára, és feldöntötte, egy halom kábel, kávéscsésze és floppylemez tetejére. Egy kupac könyv leomlott az íróasztalról a földre. Az ajtóban Gilks őrmester állt kővé dermedt arccal. Most kimegyek, és ha visszajöttem mondta, nem akarok semmi ilyesmit látni. Megértette? Megfordult, és kiment. Dirk a magnóhoz ugrott, és lenyomta a vissza gombot. Azután megfordult, és odasziszegte a semminek: Nem tudom, ki vagy, de sejtem. Ha azt akarod, hogy segítsek, akkor ne hozz még egyszer ilyen helyzetbe! Pár másodperc múlva Gilks újból belépett. Á, itt van! mondta. Nyugodt tekintettel felmérte a szobában véghezvitt pusztítást. Úgy fogok tenni, mintha ezt nem is látnám, hogy ne kelljen olyan kérdéseket feltennem, melyekre tudom, hogy csak bosszantó válaszokat kaphatnék. Dirk komoran nézett. A következő egykét másodpercnyi csendben halk kattogó surrogást lehetett hallani, mire az őrmesterr élesen a magnóra nézett. Mit csinál az a kazetta? Forog vissza. Adja ide. A

szalag épp az elejére érkezett, és leállt, amikor Dirk odaért a magnóhoz. Kivette, és átadta Gilksnek. Bosszantó, de úgy tűnik, ezzel teljesen tisztázta magát az ügyfele mondta az őrmester. A Cellnet társaság meg erősítette, hogy az autóból 8.40-kor adtak le az utolsó hívást, amikor is a maga ügyfele több száz szemtanú előtt szunyókált a vacsorán. Szemtanút -mondtam, habár többnyire egyetemi hallgatók voltak, mindazonáltal kénytelenek leszünk feltételezni, hogy mindnyájon nem hazudhattak. Remek -mondtá Dirk. Hát akkor, örülök, hogy minden tisztázódott. Na persze, soha nem is gondoltuk komolyan, hogy ő tette. Egyszerűen nem illett bele a képbe. De ismer minket szeretünk eredményeket felmutatni. Azért mondja meg neki, hogy továbbra is szeretnénk feltenni egy-két kérdést. Feltétlenül megemlítem neki, ha véletlenül találkozom vele. Legyen olyan jó, és tegye meg ezt a csekély szívességet. -Hát akkor nem tartom fel tovább, őrmester -mondtá Dirk, és bizonytalanul az ajtó felé intett. helyes, én viszont nagyon is fel fogom tartani, ha harminc másodpercen belül nem tűnik el innen, Cjelli. Nem tudom, miben sántikál, de ha egy mód van rá, igyekszem is elkerülni, hogy rájöjjek, így nyugalmasabb lesz az álmom. Kifelé! -Akkor további szép napot, őrmester. Nem mondom, hogy örülök, hogy találkoztunk, mert egyáltalán nem örültem. Dirk kiviharzott a szobából, és elhagyta a lakást. Közben bánatosan tapasztalta, hogy ahol az előbb még egy óriási Chesterfield dívány terpeszkedett a lépcsőházban, most csak egy szomorú kis fűrészporkupac látható.

Michael WentonWeakes összerándult, és felnézett a könyvből. Agya hirtelen megpezszt a céltudatosságtól. Gondolatok, képek, emlékek, szándékok árasztották el, és minél inkább ellentmondani látszottak egymásnak, aruW inkább összeillőnek tűntek az ő számára, egymáshoz igazodtak, és lassan lecsillapodtak. Végül tökéletesen összeilleszkedtek, az egyik fogacska szépen belesimult a másikba. Egy rántás, és a cipzár összezárult. Habár a várakozás egy örökkévalóságnak tűnt, amikor még minden csupa kudarc és gyengeség és céltalan tapogatózás volt, most mindez megszűnt. Meg fog szünni. Meg nem törtéنتé fogja tenni azt, ami oly szégyenletes módon megtörtént. Kinek a gondolatai voltak ezek? Nem számít, a kép összeállt, a kép tökéletes. Michael kibámult az ablakon az elegáns chelseai utcára, és nem érdekelte, hogy amit maga előtt lát, nyálkás, soklábú puhánye avagy Mr. A. K. Ross. Csak az számított, hogy elvettek tőle valamit, és ő most visszaszerzi. Ross ma a múlté. Most csak az érdekelte, hogy még inkább a múlté legyen. Nagy, szelíd tehénszemeit újból az

előbb olvasott Kubla kán utolsó sorura vetette. A fogacskuk összeilleszkedtek, a cipzár bezárolt. Becsukta a könyvet, és zsebre vágta. Az útja most már egyértelmű volt. Tudta, tennie kell. Most már csak vásárolnia kell egykét dolgot, aztán megteszi, amit tennie kell. 22 Téged? Gyilkosságért? Richárd, miről beszélsz? A telefon megremegett Richard kezében. Pár centire egyébként is el kellett tartania a fülétől, mert a kagyló úgy festett, mintha valaki nemrégiben majonézt kent volna rá, de azért nem volt olyan szörnyű. Nyilvános fürkéből beszélt, úgyhogy ma az is nagy szó volt, hogy egyáltalán működik a telefon. Richard kezdte egyébként is úgy érezni, hogy az egész világ elhúzódtól tőle pár centire, mintha egy dezodorreklám főszereplője lenne. Gordont ... mondta Richard tétován Gordont meagyilkolták, nem? Susan pár pillanatig hallgatott, mielőtt felelt. Igen, Richard mondta szomouan, de senki nem hiszi azt, hogy te tetted. Természetesen ki akar hallgatni, de ... Szóval most nincs nálad a rendőrség? Nincsen, Richard mondta Susaio Miért nem jössz ide? És nem is keresnek? Nem! Honnan a fenéből vetted, hogy keresnek ... vagy hogy, azt hiszik, te volta? Oöö ... egy barátom mondta. Kicsoda? Dirk Gentlynek hívják. Soha nem beszéltél róla. Ki az? Mást is mondott? Hipnotizált, és ööö ... beleugrasztott a csatornába, és ööö ... ennyi ... A vonal másik végén őrijítően hosszú csend. Richard mondta végül Susan azzal a fajta nyugalomra, ami az embert akkor fogja el, amikor belátja, hogy bármilyen rémesen állnak is a dolgok, semmi ok arra, hogy ne lehessenek még rémesebbek; gyere ide. Épp mondani akartam, hogy látnom kell téged, de azt hiszem, inkább neked kell látni engem. Talán el kéne mennem a rendőrségre. --Majd később elmész. Richard, kérlek. Pár óra ide vagy oda már nem számít. Én ... én nem is tudom, mit gondoljak.. Richard, olyan szörnyű ez az egész. Sokat segítene, ha itt lennél. Hol vagy most? Oké mondta Richard. Körülbelül húsz perc; múlva ott leszek. Nyitva hagyjam neked az ablakot, vagy megpróbálkozol ez alkalommal az ajtóval? -kérdezte Susan szipogva. -23- Kérem, ne tegye -mondta Dirk, és lefogta Miss Pearce kezét, aki épp az Adóhivatal levelét készült felbontani. Ennél fontosabb dolgunk is van. Dirk a sötét irodából bukkant elő feszült és titokzatos töprengés után, és valami izgatott koncentráció áradt belőle. Miss Pearce-t egy valódi csekkre elhelyezett valódi aláírással sikerült meggyőznie, hogy bocsássa meg neki a legújabb esztelen költekezést, és most úgy vélte, az, hogy ott ül, és tüntetőleg nyitogatja az Adóhivatal leveleit, tökéletes félreértelmezése az ő nagylelkű gesztusának. Miss Pearce

félretette a borítékot. Jöjjön velem mondta Dirk. Szeretnék mutatni valamit. A legmélyebb érdeklődéssel várom a reakcióit. Visszaszáguldott az irodájába, és leült az íróasztalhoz. Miss Pearce engedelmesen követte, és leült vele szemben, tüntetőleg figyelmen kívül hagyva a legújabb esztelen költekezés eredményét, amely az íróasztalon terpes

-27- Hosszú, ideig csend állt be, közben odakinn érezhetően sötétedett az esti homály, és lassult markába kerítette az egész szobát. Dirk kirobbanó szóáradatokban töltött életének egyik olyan ritka pillanatát élte át, amikor nem tudott szóhoz jutni. Tekintetében egy gyermek csodálkozása fénylett, ahogy újból végigfuttatta az unalmas és kopott bútorokon, a faborítású falakon, az elkoptatott szőnyegeken. A keze megremegett. Richárd egy pillanatra összevonta a szemöldökét, mintha fejben próbálná kiszámolni valaminek a négyzetgyökét, aztán visszanézett Regre. Ki maga? -kérdezte. A leghalványabb fogalmam sincs -mondta Reg vidáman. A memóriám nagy része teljesen odavan. Tudja, nagyon öreg vagyok. Megdöbbenően öreg. Azt hiszem, joggal feltételezhetem, hogy ha megmondanám, mennyire öreg vagyok, meg lennének döbbenve. Nagy az esélye, hogy jómagam is meg lennék döbbenve, mivel én sem emlékszem rá. Szörnyen sok dolgot láttam, tudja. Hála istennek nagy részüket elfelejtettem. A baj az; hogy mire az ember olyan öreg lesz, mint én, ami ahogy ma az előbb is említettem, megdöbbenő ... ezt mondtam már? -Igen, említette. -Helyes. Nem emlékeztem, hogy mondtam-e már, vagy sem. Szóval az ember memóriája nem lesz tágasabb, és így egy csomó dolog egyszerűen kihullik belőle. Tehát a legfőbb különbség egy maguk korabeli és egy magunk korabeli ember között nem az, hogy mennyit tud, hanem hogy mennyit felejtett. És egy idő után az ember már azt is elfelejti, hogy mi az, amit elfelejtett, aztán azt is, hogy egyáltalán emlékezni kellene valamire. Aztán folyton elfelejti, hogy ööö ... miről is beszél tulajdonképpen. Elveszetten meredt a teáskannára. -A dolgok, amikre emlékszik ... súgta Richard tapintatosan. A szagok meg a fülbevalók ... Tessék?! Valamilyen okból kifolyólag ezek maradnak meg a leginkább mondta Reg, és zavartan csóválta a fejét. Hirtelen leült. A fülbevaló például, amit Viktória királynő viselt, az ezüstjubleumán. Meglepő egy darab volt. A korhű festményeken kisebbnek ábrázolták. Nehéz lenne eldönteni, hogy melyik a szörnyűbb. Na, persze ezért maradt meg olyan élesen az emlékezetemben Kleopátra. Fülbevalók és szagok elsőprő kombinációja. Azt hiszem, ez lesz az utolsó,

ami megmarad, ha majd minden más eltűnt. Egyedül fogok üldögegni a besötétített szobában, fogak nélkül, látás nélkül, ízlelés nélkül, minden nélkül, csak egy kis szürke koponya, és ebben a kis szürke koponyában egy furcsa kép valami himbálózó kék és arany valamiről, amin megcsillan a fény, és izzadság, macskaeledel és halál szaga. Kíváncsi vagyok, hogy tudni fogom-e, mi az ... Dirk aig mert levegőt venni, miközben lassan körbejárta a szobát, gyengéden megmegérintve ujjai hegyével a falakat, a díványt, az asztalt. -Mióta van ez ... kérdezte. -Itt? -mondta Reg. Csak úgy kétszáz éve. Mióta visszavonultam. Mitől vonult vissza? Fogalmam sincs! De valami jó dolog lehetett, az biztos, nem gondolja? Úgy érti, itt él ugyanebben a szobában ... kétszáz éve? mormogta Richard. Az ember azt hinné, hogy valakinek feltűnik, vagy furcsának találja. Ó, ez a régebbi Cambridgei kollégiumok egyik szépsége -mondta Reg. Itt mindenki olyan diszkrét. Ha arról kezdenénk társalogni, hogy kiben mi a furcsa, akkor itt ülhetnénk karácsonyig. Svlad ... ööö ... Dirk, kedves fiam, ha megkérhetem, ahhoz ne nyúljon hozzá. Dirk épp kinyújtott a kezét, hogy megérintse az asztal egyetlen tiszta helyén álló abakuszt. -Mi ez? -kérdezte Dirk élesen. -Csak aminek látszik, egy régi fagolyós abakusz -mondta Reg. Egy pillanat, és megmutatom, de előbb gratulálnom kell éles felfogásához. Megkérdezhetem, miből jött rá a megoldásra? -Be kell ismernem mondta Dirk rá nem igazán jellemző szerénységgel, hogy nem én jöttem rá. Végül megkérdeztem egy gyereket. Elmeséltem neki a trükköt, és megkérdeztem, szerinte hogy csinálták, mire ő azt mondta, idézem: "A francba, hát volt neki egy flancos időgépe, nem?" Megköszöntem a kis gézengúzának a segítségét, és adtam neki egy shillinget a fáradozásáért. Mire ő alaposra sípcsonton rúgott, és továbbállt. De ő oldotta meg. Az én hozzájárulásom mildössze annyi volt, hogy beláttam, igaza kell hogy legyen. Még azt is megspórolta nekem, hogy én rúgjak magamba, amiért nem jöttem rá. De, volt olyan éleselméjű, hogy egy gyermekhez forduljon -mondta Reg. Akkor hadd gratuláljak ehhez. Dirk még mindig az abakuszt méregette gyanakodva. -Hogy működik?- kérdezte, és igyekezett könnyedséget erőltetni a hangjára. Ó, rettenetesen egyszerű mondta Reg. Úgy működik, ahogy az ember akarja. Tudja, egy meglehetősen fejlett típusú komputer irányítja. Valójában nagyobb kapacitású, mint a Földön található összes komputer együttvéve és most jön az érdekes dolog, önmagát is beleértve. Ezt a részét soha nem értettem, hogy őszinte legyek. De kapacitásának több mint 95%-át arra használja fel, hogy megértse, mit akarnak tőle. Én egyszerűen

csak leteszem ide az abakuszomat, és ő ebből megérti, hogy mit akarok. Azt hiszem, én . még abakuszon tanultam számolni, amikor ... hát, gondolom, amikor gyerek voltam. Richard például valószínűleg a saját személyi számítógépét használná ha azt letetnénk ide, ahol az abakusz van, az időgép komputere egyszerűen összekapcsolódna vele, és remek felhasználóbarát időutazómenüket produkálna. Csak beállítjuk például 1066-ot, és az ajtó előtt máris ott folyik a hastingi csata, már ha valakit az efféle dolgok érdekelnek. Reg hanglejtése azt sugallta, hogy az ő érdeklődése egészen másfelé irányul. Meglehetősen ... ööö ... szórakoztató a maga módján -fejezte be. Jobb, mint a tévé, és sokkal egyszerűbb használni, mint egy videómagnót. Ha elfelejtek megnézni egy műsort, akkor csak visszaugrom az időben, és megnézem. Reménytelen eset vagyok, soha nem fogok eligazodni azon a sok gombon: Dirk kissé döbbenten reagált erre a megnyilatkozásra. -Van egy időgépe, és arra használja ... hogy tévét nézzen vele?! -Ha meg tudnám tanulni a videó kezelését, egyáltalán nem is használnám. Tudja, az időutazás nagyon zűrös dolog. Csupa veszély és csapda, ha az ember valami rossz dolgot változtat meg a múltban, akkor teljesen összeomlaszthatja a történelem folyamatát. Ráadásul a telefonomat is állandóan tönkreteszi. Nagyon sajnálom -mondta szégyenkezve Richardnak, hogy tegnap este nem tudta felhívni a kis barátnőjét. Van valami alapvetően rejtélyes a brit telefonhálózat működésében. amivel az időgépem nem fér össze. A vízvezetékekkel vagy a villannyal vagy a gázzal soha nincs semmi probléma. Az érintkezési pontokra valahogy kvantumszinten ügyelnek, amit nem értek igazán, de ezekkel soha nem volt probléma. A telefon viszont nagyon is problémás. Ahányszor használok az időgépet ami persze szinte soha nem fordul elő, részben épp e miatt a telefonzűr miatt, a telefonom meg bolondul, és akkor ki kell hívatnom valami fajankót a távközlési vállalatától, hogy megjavítsa, az meg elkezd ostoba kérdéseket feltenni, pedig semmi reménye , hogy valaha is megértse a választ. Szóval, a lényeg az hogy szigorú szabályt állítottam fel önmagam számára, hogy soha ne változtassak meg semmit a múltban, -Reg felsóhajtott-bármekkora legyen is a kísértés. -Miféle kísértés? -kérdezte Dirk élesen. Ó, csak van valami apróság, ami nagyon érdekel -mondta Reg bizonytalankodva. Teljesen ártalmatlan a dolog, mert nagyon szigorúan betartom a szabályt. Habár elég szomorú vagyok miatta. De megszegte a saját szabályát! -mondta Dirk. Tegnap este! Megváltoztatott valamit a múltban. -Na igen -mondta Reg feszengve,de az más. Teljesen más.

Látnia kellett volna annak a szegény kislánynak az arcát. Olyan szomorú volt. Ő azt hitte, a világ csodálatos hely, az a sok ijesztő vén professzor meg csak károgott körülötte, mert az ő számukra már rég nem csodálatos. Úgy értem -tette hozzá Richardhoz fordulva- Gondoljon csak Cawleyra. Micsoda vén kecske! Ráférne, hogy valaki beleverjen egy kis emberséget, még ha féltéglával is. Nem, teljes joggal tettem, amit tettem. Egyébként szigorúan betartom a szabályt, hogy ... Richard ránézett, és az arcán valami felismerés kezdett derengeni. Reg mondta udvariasan, megengedi, hogy adjak egy tanácsot? Hát persze, kedves fiam, nagy örömmel fogadnám mondta Reg Ha itt jelenlevő közös barátunk egy kis sétára hívná a Cam folyó partjára, ne menjen vele. -Ezt meg hogy érti? -Úgy érti -mondta Dirk komolyan, hogy szerintem van némi aránytalanság valós cselekedetei és az állítólagos indítékai között. -Igen? Elég furcsán fejezi ki magát. -Ő már csak ilyen furcsa fickó. Arról van szó, hogy lehettek más indítékai is, melyeknek esetleg nincs is tudatában. Mint például amikor hipnózisban cselekszik valaki, vagy ha egy szellem szállja meg ... Reg falfehér lett. Egy szellem ... mondta. Professzor Reg ... én azt hiszem, volt valami oka annak, hogy látni akart engem. Mi volt a valódi ok? Cambridge! Cambridge állomás! vartyogta a pályaudvar hangosbemondója. Duhaj társaság hangoskodása ömlött ki a peronra. -Hol van Rodney? kérdezte a társaság egyik tagja, miután nagy nehezen kikászálódott abból a kocsiból, ahol a bár volt. Ő és a társa tántorogva végignézték a peronon. Michael WentonWeakes hatalmas alakja surrant el mellettük csendben a kijárat felé. Végigbotladoztak a vonat mellett, belestek a fülkék piszkos ablakain. Hirtelen megpillantották hiányzó társukat, aki mintegy transzban még mindig ott ült a helyén, a már majdnem kiürült kupéban. Bekopogtak neki az ablakon, és rákiabáltak. Egykét pillanatig nem reagált, aztán hirtelen zavartan magához tért, mintha nem tudná, hol van. Be van csiccsentve! -bömbölték boldogan a többiek, felnyomakodtak a vonatra, aztán Rodneyval együtt lenyomakodtak. Rodney szédelegve megállt a peronon, és a fejét rázta. Aztán felnézett, és a kerítésen át meglátta Michael WentonWeakes nagydarab alakját, amint épp bepréseli magát és hatalmas, nehéz táskáját egy taxiba, és egy percre úgy állt ott, mintha odaszögezték volna. Különös volt ez a pasas -mondta. Egy hosszú mesét adott elő nekem valami hajótörésről. Hmmm gurgulázott az egyik társa, és mennyi pénzt szedett ki belőled? -Mi? -kérdezte Rodney csodálkozva. -Nem. Nem, nem azt akart. Csak valami hajótörés érte, vagyis

inkább baleset, valami robbanás ...? És úgy látszik, azt hiszi, valamiképpen ő okozta. Vagyishogy volt ez a baleset, és amikor ő segíteni próbált, akkor okozta a robbanást, ami mindenkit megölt. Aztán azt is mesélte, hogy hosszú éveken át nem volt semmi, csak rothadó mocsár, aztán valami soklábú, nyálkás puhányok ... Az egész nagyon furá volt. -Bízzátok csak Rodneyra! Ő aztán mindig kifogja az örülteket! -Biztos hogy örült volt. Aztán teljesen váratlanul valami madárról kezdett szövegelni. Azt mondta, a madárról szóló rész tiszta hülyeség. Jobban örülne, ha nem lenne benne a madárról szóló rész. De aztán azt is mondta, majd rendbe hozza a dolgot. Mindent rendbe fog hozni. Valahogy nem tetszett nekem, ahogy ezt mondta Magunkkal kellett volna vinni a pasast a bárba. Nagyon vicces, mi ... És az sem tetszett, ahogy elkészönt. Egy cseppet sem tetszett. -28- Emlékszik -mondta Reg,- amikor megérkeztek ma délután, azt mondtam, az utóbbi időben elég unalmas volt itt, de ... érdekes okokból kifolyólag? -Élénken emlékszem -mondta Dirk,- mivel mindössze tíz perccel ezelőtt történt. Úgy emlékszem, pontosan ugyanazon a helyen állt. És ugyanezeket a ruhákat viselte, amiket pillanatnyilag is, és... -Hallgass már, Dirk -szóld közbe Richard.-Nem hagynád szóhoz jutni szegényt? -Dirk bocsánatkérően meghajolt kissé. Úgy van -mondta Reg. Az az igazság, hogy több hete, sőt hónapja nem használtam az időgépet, mert az a furcsa érzésem volt, hogy valaki vagy valami próbál rávenni, hogy tegyem meg. Először csak egészen halvány késztelést éreztem rá, aztán egyre erősebb és erősebb lett ez az érzés. Rendkívül zavaró volt. Nagyon keményen ellen kellett állnom, mert olyasvalamire próbált rávenni, amit magam is meg akartam tenni. Nem hiszem, hogy rájöttem volna, hogy ez a késztetés kívülről jön, és nemcsak a saját vágyaim ösztökélnek, ha nem vagyok olyan óvatos. Attól kezdve, hogy észrevettem, hogy valami a hatalmába kerített, a helyzet egyre rosszabb és rosszabb lett, és egyszer csak röpkölni kezdtek a szobában a bútoraim. A kis Györgykorabeli íróasztal meg is sérült. Nézzék a nyomokat a ... Emiatt volt úgy megijedve a múlt este, mert azt hitte, megint ez folyik odafenn? -kérdezte Richard: Igen -mondta Reg visszafojtott hangon. Borzasztóan féltem. De szerencsére csak egy kedves kis ló volt ott. Azt hiszem, akkor surranhatott be, amikor elugrottam egy kis púderért, hogy álcázzam a barnaságomat. -Úgy? mondta Dirk.- És hová ugrott el érte? -kérdezte. Nem hiszem, hogy a ló az illatszerboltban lett volna! Ó, van egy bolygó, abban a csillagképben, amit Plejádoknak neveznek, ahol a por pontosan olyan színű... -Elment egy másik

bolygóra? suttogta Dirk. Púderért?! Ó, nincs olyan messze -mondta Reg vidáman. Tudja, a valós távolság a téridő kontinuum két pontja között szinte végtelenül kisebb, mint egy elektron egymás melletti pályáinak látszólagos távolsága. Ami azt illeti, sokkal közelebb van, mint az illatszerbolt, és még a pénztárnál sem kell várakozni. Soha nincs nálam pont annyi apró, mint amennyi kellene, maga hogy van ezzel? Akkor már inkább a kvantumugrást választom. A baj csak az; hogy ilyenkor aztán zűr van a telefonommal. De hát az életben semmi sem egyszerű. Látszott, hogy bosszantja a dolog. -De azért azt hiszem, igaza van, hogy azt gondolja, amit szerintem gondol tette hozzá csendesen. -Miért? -Hogy kissé túl bonyolult módszereket vetettem be egy meglehetősen csekélyke eredmény elérése érdekében. Felvidítani egy kislányt, bármilyen bájos, kedves és szomorú is, ez most hogy így belegondolok, valóban nem tűnik elégséges magyarázatnak..., nos, egy igen jelentős időmanipulációra. Kétségtelenül egyszerűbb lett volna egy bókot mondani a ruhájára. Talán a ... szellem, mert ugye egy szellemről beszélünk? -Azt hiszem arról, igen -mondta Dirk lassan. -Egy szellem? -kérdezte Richard.- Ugyan már, ez... -Várj! -vágott közbe Dirk. -Kérem, folytassa -mondta Regnek. Lehetséges, hogy a ... szellem játszotta ki az éberségemet. Olyan keményen küzdöttem az ellen, hogy megtegyek egy bizonyos dolgot, hogy könnyedén rá tudott venni egy másik dologra ... - És most? -Ő, már eltávozott. A szellem tegnap este itthagyt. -És vajon -mondta Dirk Richardra tekintve- hová mehetett? -Nem -mondta Richard. -Kérlek, csak ezt ne. Még abban sem vagyok biztos, hogy sikerült megemésztennem, hogy egy időgépről társalgunk, és akkor most egyszer csak szellemek? - Tehát mi is volt az -sziszegte Dirk, ami arra kényszerített, hogy fölmássz a falon? -Hát, te mondtad, hogy valami poszthipnotikus hatás... Én ezt nem mondtam! Csak bemutattam a hipnotikus szuggesztió lehetséges hatásait. De azt hiszem, hogy a hipnózis és egy szellemtől való megszállottság nagyon sokban hasonlít egymásra. Az embert rá lehet venni a legabszurdabb dolgok elkövetésére, aztán vidáman kitalálja rá a legátlátszóbb racionalizációt, hogy megmagyarázza a dolgot önmagának. De olyasmire, ami jelleme legalapvetőbb vonásainak mond ellent, nem lehet rávenni. Küzdeni fog. Ellen fog állni. Richardnak eszébe jutott, milyen megkönnyebbülést érzett, amikor ösztönösen kicserélte a kazettát Susan üzenetrögzítőjében. Mintha egy küzdelem ért volna véget, melyben váratlanul ő győzött. Most megint úgy érezte, hogy egy küzdelem folyik, melyben éppen veszített;

felsóhajtott, és elmondta a gondolatait a többieknek is. Erről van szó! -kiáltott fel Dirk. Te nem tetted volna meg! Közeledünk valamihez. A hipnózis akkor a leghatékonyabb, ha az alany lényegében egyetért azzal, amit tennie kell. Meg kell találni az adott feladathoz a legmegfelelőbb alanyt, és akkor a hipnózis nagyon mélyreható lehet. És azt hiszem, ez a megszállottságra is igaz. Tehát. Mit tudunk eddig? Van egy szellemünk, aki valamit meg akar tenni. és keresi a megfelelő személyt, hogy megszállja, és elvégeztesse vele a feladatot. Professzor ... Reg ... mondta Reg. Reg, kérdezhetek valami borzasztóan személyeset? Tökéletesen meg fogom érteni, ha esetleg nem akar válaszolni, de akkor addig fogom nyaggatni, amíg nem felel. A szokásos kis módszereim ... Azt mondta, van valami, ami nagy kísértést jelent a maga számára. Hogy van valami, amit nagyon szeretne megtenni, de nem engedi meg magának, és erre a szellem is próbálta rávenni. Kérem. Lehet, hogy ez nem könnyű, de azt hiszem, sokat segítene, ha elmondaná, -Nem mondom el. -Meg kell értenie, mennyire fontos ... Inkább megmutatom mondta Reg. A St. Cedd's kapujának keretében kirajzolódtak egy hatalmas alak körvonalai, amely egy óriási, súlyos, fekete nejlonszatyrot cipelt. Az alak Michael WentonWeakes alakja volt, a hang, amely megkérdezte a portást, hogy Chronotis professzor a szobájában tartózkodik-e, Michael WentonWeakes hangja volt, a fülek, melyek meghallották a portás válaszát, nevezetesen hogy tudja a nyavalya, mert a telefonja már megint vacakol, Michael WentonWeakes fülei voltak, de a szellem, amely a szemein át a világba nézett, nem az övé volt. Tökéletesen megadta magát. Megszűnt benne minden kétség, nyugtalanság és zűrzavar. Elméjét teljesen megszállta egy idegen elme. A szellem, amely nem Michael WentonWeaksé volt, szemügyre vette az egyetemet, mely már ismerős volt az elmúlt néhány boszantó és dühítő hétről. Hetek! Mikroszekundumnyi pillanatok. A szellem, amely most Michael WentonWeakes testében lakozott, átélt már szinte teljes feledésben töltött időszakokat is, amikor néha évszázadokon át esőben bolyongott a Földön úgy tűnt neki, csak néhány perc telt el azóta, hogy ezek a lények, akik ezeket a falakat emelték, felbukkantak. Személyes örökkévalóságának nagy része ami nem volt igazán örökkévalóság, de pár billió évet azért elég könnyű annak érezni, azzal telt, hogy magányosan vándorolt a végeérhetetlen mocsarakban, átgázolt a határtalan óceánokon, és döbbsent ámulattal bámulta; amikor egyszer csak soklábú, nyálkás puhányok másztak elő a rothadó tengerből és most itt vannak ezeknek a lényeknek a leszármazottai, és úgy

viselkednek, mintha az övék lenne az egész bolygó, és folyton a telefonról nyavalyognak. Lelkének sötét és csendes mélyén jól tudta, hogy megőrült; szinte azonnal megőrijtette a baleset után az a tudat, hogy mit tett, és hogy milyen létezés vár most rá, társainak emléke, akik meghaltak, és akik egy ideig úgy kísértették őt, ahogy most ő kísért a Földön. Tudta, hogy amit most tenni készül, az ellen felháborodottan tiltakozna lényének az a része, amelyre már csak alig emlékszik; de ez az egyetlen módja annak, hogy véget vessen az állandó lidárcnyomásnak, melyben az elmúlt évbiliók minden percét töltötte. Fogta a szatyrot, és elindult. –29– Valahol az esőerdő mélyén éppen az történt ami az esőerdőben általában történni szokott : esett. Ezért hívják esőerdőnek. Lágyan permetező, makacs eső volt, nem az a súlyosan lezúduló áradat, amely az év későbbi szakaszára; a forró évszakra. jellemző. Az esőcseppek finom köddé álltak össze, melyet át meg átsüt egy-egy napsugárdárda, a fény meglágyult, és továbbhaladt útján egy kálváriafa nedves kérgéig, ahol megtelepedett, és csillogni kezdett. Néha épp egy pillangó vagy egy apró, mozdulatlanul ragyogó gyíkcsocka mellé telepedett le, és ilyenkor a hatás szinte az elviselhetetlenségig fokozódott. Odafenn, a fák magas lombkoronája között hirtelen egy rendkívül figyelemre méltó gondolat ötlött egy madár eszébe, vadul csapkodva röpködni kezdett a lombok között, aztán végül megült egy ágon, ahol nyugodtan végiggondolhatja a dolgokat, míg végül ismét kilyukadt ugyanoda: hogy ideje lenne ebédelni. A levegő illatoktól volt terhes a virágok könnyű illata keveredett az erdő alját bontó átázott avar súlyos szagával. Az avarréteget gubancos gyökércsomók szőtték át, moha nőtt és bogarak mászkáltak rajtuk. Egy tisztáson, az ágaskodó fák között tátongó üres, nedves földdarabkán csendben és minden feltűnés nélkül megjelent egy egyszerű fehér ajtó. Néhány másodperc múlva halk nyikorgással résnyire nyílt. Egy hórihorgas, sovány férfi lesett ki rajta, meglepetten pislogott; aztán megint becsukta az ajtót. Néhány másodperc múlva újból kinyílt, és Reg nézett ki rajta. -Valódi -mondta. Higgyenek nekem. Jöjjenek, és nézzék még a saját szemükkel. Kisétált az erdőbe, visszafordult, és intett a másik kettőnek, hogy kövessék. Dirk bátran kilépett, éppen csak kettőt pislogott, aztán kijelentette, hogy pontosan érti, hogy működik, és hogy nyilvánvalóan az irreális számok alapján, melyek a minimális kvantumtávolságok között helyezkednek el, és meghatározzák a redőzött Univerzum fraktálközvonalait, és csak azt találja megdöbbenőnek, hogy neki ez eddig nem jutott eszébe. -Mint

a macskabejáró -jegyezte meg Richard a háta mögül, az ajtóban állva -Igen, pontosan! -mondta Dirk, levette a szemüvegét, és egy fának támaszkodva törölgetni kezdte. Természetesen rájöttél; hogy hazudtam. De ez az adott körülmények között teljesen természetes reflex, gondolom, ebben mindnyájan egyetértünk. Teljesen természetes. Kicsit hunyorgott, és visszatette a szemüvegét: Az üveg szinte azonnal bepárásodott. Döbbenet - ismerte be Dirk. Richard bizonytalanabban lépett ki, és egy pillanatra ingadozva megállt: egyik lába még mindig Reg szobájának padlóján, a másik az erdő nedves talaján. Aztán megadta magát, és mindkét lábával előrelépett: Tüdeje azonnal megtelt a sűrű kipárolgásokkal, elméje a hely szépségével: Visszafordult, és megnézte az ajtót, melyen átlépett. Továbbra is egy teljesen átlagos, kitárt ajtó volt, csak éppen az erdő közepén álldogált egymagában; és tisztán be lehetett látni rajta a szobába, ahonnan épp kilépett. Tűnődve megkerülte az ajtót, óvatosan tett . meg minden lépést a sáros talajon, nem azért, mert attól félt, hogy elcsúszik, hanem inkább attól, hogy egyszer csak eltűnhet a lába alól a föld. Az ajtó hátulról nézve is teljesen átlagos ajtó volt; amire az ember nemigen számítana egy esőerdő kellős közepén. Richard átlépett az ajtón hátulról, és visszanézve megint úgy látta, mintha most lépett volna ki Urban Chronotis professzor Cambridge-i, a St. Cedd's kollégiumban levő szobájából, amely több ezer kilométerre kellett hogy legyen. Több ezer kilométer? De hát hol vannak? Bebámult a fák közé, és a távolban megpillantott valami halvány csillogást. A tenger az? -kérdezte. Innen föntről kicsit jobban látni -kiáltotta Reg, aki fölmászott egy csúszós lejtőn, és most egy fának támaszkodva lihegett. A távolba mutatott. A másik kettő is utánamászott, zajosan csörtettek át az ágak között, amire a magasban láthatatlan madarak károgó panaszkodással reagáltak. A Csendes-óceán? kérdezte Dirk. - Nem, az Indiai -mondta Reg. Dirk megtörölte a szemüvegét, és jobban megnézte. Á, igen, persze mondta. Nem Madagaszkár ez? -kérdezte Richard. Én egyszer voltam ... -Tényleg? kérdezte Reg. Az egyik legszebb és legfantasztikusabb hely az egész földkerekségen, és számomra tele van a legijesztőbb ... kísértésekkel. De nem. A hangja kissé megremegett, és megköszörülte a torkát. -Nem -folytatta. Madagaszkár lássuk csak, melyik irányban is ... hol van a nap? Igen, arra. Nyugat felé. Madagaszkár körülbelül 800 kilométerre van innen, nagyjából nyugati irányba. A Réunion sziget pedig úgy félúton van köztünk. Ööö ... hogy is hívják -mondta Dirk hirtelen, és ujjaiával dobolni kezdett egy fa kérgén, amivel elijesztett egy

gyíkot, -azt a helyet, ahol azt a bélyeget adták ki ... ööö ... Mauritius! -Bélyeget? -kérdezte Reg. Igen, biztos hallott róla mondta Dirk. Nagyon híres bélyeg. Nem jut eszembe róla más, de itt adták ki. Mauritiuson. Erről a bélyegről híres. Megbarnult, foltos kis vacak, és az árából meg lehetne venni a Blenheimpalotát. Vagy az a British Guiana, amire gondolkodok? Azt csak te tudod, hogy mire gondolsz -mondta Richard. Mauritiuson vagyunk? Igen mondta Reg... Ez Mauritius. -Maga nem gyűjt bélyeget? -Nem. -Ez meg mi a fene?! kérdezte hirtelen Richard, de Dirk tovább beszélt Reghez. -Nagy kár, remek elsőnap kiadású sorozatokat tudna szerezni, nem? Reg vállat vont. -Nem érdekel túlságosan -mondta. Richard a hátuk mögött visszacsúszkált a lejtőn. -Szóval, mi az a nagy látnivaló itt? -kérdezte Dirk. -Be kell vallanom, nem erre számítottam. A maga módján nagyon szép, persze, a természet meg minden, de attól tartok, én már csak városi gyerek vagyok. Megint megtörölgette a szemüvegét, és visszahelyezte az orrára. Amit látott, attól hirtelen hátrahőkölt, Reg pedig furcsa kis csukló hangot hallatott. A Reg szobájába vezető ajtó előtt egy rendkívüli találkozás zajlott le. Egy óriási, ingerült madár nézte Richardot, Richard pedig egy óriási, ingerült madarat nézett. Richard úgy meredt a madárra, mintha egész életében nem látott volna ilyen rendkívüli dolgot, a madár pedig úgy meredt Richardra, hogy lehetőleg elvegye a kedvét attól, hogy a csőret csak egy kicsit is nevetségesnek merje találni. Amikor megbizonyosodott róla; hogy Richardnak nem áll szándékában kinevetni, a madár kissé morcos és bosszankodó elnézéssel kezdte kezelni Richardot, és azon tűnődött, vajon mindig csak ott fog állni, vagy hasznossá is teszi magát, és ad neki valami ennivalót. Pár lépésnyit hátrábbtolyogott hatalmas, sárga lábain, aztán pár lépést oldalra, aztán egy lépést megint előre. Majd megint Richardra nézett; és türelmetlen, gurgulázó hangot adott. Aztán előrehajolt, és hatalmas, abszurd csőrét végighúzta a földön, mintha azt akarná sugallni Richardnak, hogy esetleg jó ötlet lenne, ha ezen a területen keresgélne valami ennivaló, amit nekiadhat. -A kálváriafa diótermését eszi -kiáltotta oda Reg Richardnak. A hatalmas madár bosszankodó, éles tekintetet vetett Regre, mintha azt akarná mondani, hogy minden idióta tökéletesen tisztában van vele, hogy ő mit eszik. Aztán visszanézett Richardra, és a fejét kicsit oldalra billentette, mintha hirtelen az jutott volna eszébe, hogy talán tényleg egy idiótával van dolga, és ez esetben ennek megfelelően kell átalakítani a stratégiáját. -Van pár szem a háta mögött a földön -kiáltotta Reg visszafojtott hangon. Richard a

megdőbbenéstől szinte transzban esetlenül megfordult, és meglátott egy-két szem diót a földön. Lehajolt és felvett egyet, aztán felnézett Regre, aki biztatóan bólintott. Richard óvatosan kinyújtotta a madár felé a diót, az előrehajolt, és kikapta a kezéből. Aztán mivel Richard továbbra is kinyújtva tartotta a kezét, bosszankodva félrelökte a csőrével. Amint Richard tiszteletteljes távolságba vonult vissza, a madár kinyújtotta a nyakát, lehunyta nagy, sárga szemeit, és úgy látszott, mintha kecsesen gargarizálna, ahogy a nyelvcsövében végiggurult a dió a begyéig. Ezután legalább részben elégedettnek tűnt. Addig egy ingerült dodó volt, most pedig legalább egy ingerült, de jóllakott dodó, és ennél többet nemigen remélhetett az élettől. Lassan, totyogva, helyben megfordult, és visszakacsázott az erdőbe, ahonnan jött, olyan léptekkel, mintha el akarná venni Richard kedvét attól, hogy a fenekén meredező tollcsomót kicsit is nevetségesnek találja. - Csak azért szoktam idejárni, hogy elnézegessem egy kicsit -mondta Reg vékony hangon, és ahogy Dirk ránézett, feszengve vette észre, hogy az öregúr szeméből egy könnycsepp csordul ki, amit gyorsan letörölt. -Nem avatkozhatok közbe ... Richard kifulladásra rohant oda hozzájuk. -Ez egy dodó volt? -kiáltott fel. -Igen -mondta Reg.Egyike annak a három példánynak, amely még életben van. 1676-ban vagyunk. Négy éven belül mind el fog pusztulni, és azután soha többé senki nem fog látni egyet sem. Jöjjenek mondta. Induljunk. A St. Cedd's kollégium belső udvarának sarkából nyíló lépcsőházban a masszívan zárt külső ajtó mögött, ahonnan néhány pillanattal korábban egy kis rezzenéssel eltűnt a belső ajtó, most egy újabb rezzenés volt észlelhető, ahogy az ajtó visszatért. A sötét estében Michael WentonWeakes alakja közeledett az ajtó felé, közben megállt, és felnézett a sarokablakokra. Ha látható lett volna is a kis rezzenés, a tűz kiszűrődő, táncoló fényénél akkor is észrevehetetlen marad. Az alak ezután felnézett a fekete égre, nézte azt, amiről tudta, hogy ott kell lennie, habár a legkisebb esélye sem volt arra, hogy tényleg meglássa, még egy tiszta éjszakán sem, és a mostani nem az volt. A Föld körül már annyi szemét és törmelék kering, hogy egy darabbal több még ha ilyen óriási is soha senkinek nem fog feltűnni. Nem is vették észre soha, habár időről időre kifejtett bizonyos hatást. Amikor a hullámok felerősödtek. Vagy kétszáz éve nem voltak olyan erősek, mint most. És végre kezdett minden összeállni. Megtalálta a tökéletes alanyt a feladat végrehajtásához. A tökéletes alany léptei áthaladtak az udvaron. Először úgy tűnt, a professzor lesz a legmegfelelőbb, de a kíséreltet

sikertelenségbe és dührohamba fulladt, és aztán jött az ötlet! Hozzunk a Földre egy Szerzetest! Azokat egyenesen azért tervezték, hogy mindent elhiggyenek, hogy teljes mértékben hiszékenyek legyenek. Egy Szerzetest könnyen rá lehetne bírni, hogy végrehajtsa a feladatot. Sajnálatos módon azonban ez a példány teljesen reménytelennek bizonyult. Nagyon könnyen rá lehetett venni, hogy elhiggyen bármit. Az azonban, hogy öt percnél tovább elhitessen vele valamit, lehetetlenebb feladat volt, mint a professzort rávenni arra, hogy tegye meg, amit alapvetően maga is szeretett volna megtenni, csak nem engedte meg magának. Azután még egy kudarc, és aztán, csodával határos módon végre ráakadt a tökéletes alanyra. A tökéletes alany már bebizonyította, hogy minden lelkiismeretfurdalás nélkül képes megtenni, amit meg kell tennie. A párába és ködbe burkolózó hold küszködve próbált feljebb emelkedni az égbolt sarkán. Az ablakban megmozdult egy árnyék. –30– Dirk a belső udvarra nyíló ablakból nézte a holdat. -Már nem kell sokáig várunk -mondta. -Mire? -kérdezte Richard. Dirk megfordult. -A szellemre -mondta, hogy visszatérjen. -Professzor... fordult Reghez, aki idegesen üldögélt a tűz mellett van egy kis brandyje vagy francia cigarettája vagy valami türelemjátéka? -Nincs -mondta Reg. -Akkor sajnos kénytelen leszek segédeszközök nélkül izgulni -mondta Dirk, és visszament az ablakhoz, hogy tovább bámuljon kifelé. Én még nem vagyok teljesen meggyőzve mondta Richard, hogy nincs más magyarázat, mint ... szellemek, akik ... -Ahogy az időgépet is működés közben kellett látnod, hogy elhidd -jött vissza Dirk. -Richard, én nagyon tisztetem a szkepticizmusodat, de még egy szkeptikusnak is el kell fogadnia az elfogadhatatlant, ha nincs más választása. Ha valami ránézésre úgy fest, mint egy vadkacsa, és úgy hápog, mint egy vadkacsa, akkor legalábbis fontolóra kell vennünk azt a lehetőséget, hogy az Anatidae családba tartozó kisebbfajta vízimadárral van dolgunk. -De hát mi az, hogy szellem? -Szerintem a szellem ... mondta Dirk olyanvalaki, aki vagy erőszakos halállal, vagy váratlanul halt meg, és maradt valami elintézetlen ügye. És nem nyugodhat, amíg el nem intézi, vagy jóvá nem teszi a dolgot. Megint szembefordult velük. -És ezért érdekelheti annyira az időgép – mondta-, ha tudomást szerzett a létezéséről. Az időgép módot ad arra, hogy jóvátegye azt, ami szerinte helytelenül történt a múltban. Hogy így megnyugvást találjon. Ezért fog visszajönni. Először Reget próbálta megszállni, de ő ellenállt. Aztán jött az a dolog a bűvésztrükkal, a púderrel meg a lóval a fürdőszobában, amit ... Dirk kis szünetet tartott ... amit még én

sem értek egészen, de rá fogok jönni, ha beledöglök is. És aztán metjelentél a színen te, Richard!. A szellem elhagyta Reget, és inkább rád összpontosított. Szinte azonnal történt egy jelentéktelen, de különös kis incidens. Teszel valamit, amiről úgy érzed, jobb lenne, ha nem tetted volna meg. Természetesen a telefonüzenetre gondolk, amit Susan üzenetrögzítőjén hagytál. A szellem megragadja az alkalmat, és megpróbál rávenni, hogy tedd meg nem történtté a dolgot. Hogy mintegy menj vissza a múltba, és töröld le az üzenetet tedd jóvá a hibát, amit elkövettél. Csak hogy lássa, megteszed. Hogy kipróbálja, te vagy-e az ő embere. Ha így lett volna, teljesen a befolyása alá kerülsz. De az utolsó pillanatban a természeted fellázadt, és nem tetted meg. Így a szellem lemondott rólad, és belőled is eltávozott. Valaki mást kellett keresnie. Hogy mióta csinálja ezt? Nem tudom. Szerinted van valami értelme annak, amit mit elmondtam? Érzed, hogy igazam van? Richard ereiben megfagyott a vér. -Igen -mondta. Azt hiszem, teljesen igazad van. És mely pillanatban hagyott el a szellem? -kérdezte Dirk. Richard nyelt egyet. Amikor Michael WentonWeakes kiment Susan szobájából -mondta. Azon tűnődöm -mondta Dirk halkán, hogy milyen lehetőséget látott benne a szellem. Vajon ez alkalommal megtalálta-e, amit keresett? Azt hiszem, nem kell sokáig vámunk. Ekkor kopogtattak az ajtón. Amikor kinyitották, Michael WentonVeakes állt ott. Csak ennyit mondott: Szükségem van a segítségükre. Reg és Richard Dirkre bámultak, aztán Michaelre. -Letehetném ezt valahova? -kérdezte Michael. Elég nehéz. Egy könnyűbúvárfelszerelés van benne. -Ó, értem -mondta Susan. Hát jó, kösz szépen, Nicola. Majd megpróbálom ezzel az ujjrenddel. Biztos vagyok benne, hogy csak azért rakta bele ide azt az Eszt, hogy idegesítsen vele. Igen, egész álló délután megállás nélkül gyakoroltam. A második tétel egyik-másik tizenhatodfutama egészen rémes. Igen, segített elterelni a gondolataimat. Nem, nincs semmi újság. Csak ködösítenek, szörnyű az egész. Nem is akarok ... figyelj, később esetleg visszahívlak, hogy hogy érzed magad, jó? Tudom, persze, az ember soha nem tudja, mi a rosszabb, maga a betegség, vagy az antibiotikumok, vagy az orvosok modora. Vigyázz magadra, vagy legalábbis mondd meg Simonnak, hogy vigyázzon rád. És csináljon neked egy nagy kanna forró limonádét. Oké. Jó, később még beszélünk. Jól takarózz be. Szia. Susan letette a kagylót, és visszatért a csellójához. Épp csak belekezdett a birkózásba a bosszantó Esz hanggal, amikor megint megszólalt a telefon. Egész délután mellétette, de most a beszélgetés után elfelejtette.

Egy sóhajjal megtámasztotta a csellót, és megint a telefonhoz ment. Halló? szólt bele. Ismét nem hallatszott semmi, csak a távoli szélsüvítés. Susan dühösen lecsapta a kagylót. Várt pár másodpercet, aztán éppen megint mellé akarta tenni, amikor eszébe jutott, hogy esetleg Richard keresheti. Habozott. Magában beismerte, hogy azért nem használja az üzenetrögzítőt, mert többnyire csak Gordon kedvéért kapcsolta be, és most nem akarja, hogy bármi is rá emlékeztesse. Aztán mégiscsak bekapcsolta, lehalkította, és visszatért az Eszhez, amit Mozart kizárólag azért tett oda, hogy idegesítse vele a csellistákat. Gordon Way ügyetlenül tapogatózott a telefonkagyló körül Dirk Gently holisztikus detektívirodájának sötétjében, próbálta visszarakni a helyére, de aztán a legmélyebb csüggedésbe zuhanva lerogyott a székre. Már nem is igyekezett ellenállni, szépen átcsúszott a széken, és kényelmesen elhelyezkedett a padlón. Miss Pierce már az első alkalommal elrohant, amikor észrevette, hogy a telefon mintegy saját magát kezdi használni, mert végképp elfogyott a türelme, úgyhogy most Gordoné volt az egész iroda. A kísérletek azonban, hogy valakivel kapcsolatba lépjen, teljes kudarcba fulladtak: Vagyis pontosabban hogy kapcsolatba lépjen Susannal, mert ezt szerette volna. Susanhoz beszélt, amikor meghalt; és tudta, hogy valahogy muszáj még beszélnie vele. De Susan egész délután mellétette a kagylót, és amikor fölvette, akkor sem hallotta őt. Gordon feladta. Felemelkedett a padlóról, kisuhant az irodából, le a sötétedő utcára. Céltalanul sodródott egy darabig, sétált egyet a csatoma partján, de ezt nagyon hamar megunt, aztán újból viasszasétált az utcán. A házak, melyekből fény és élet áradt ki, felzaklatták, különösen mert vendégszeretetük rá nem vonatkozott. Eltűnődött, hogy vajon zokon vennék-e az emberek, ha besurranna a házukba egy kis esti tévézésre. Nem zavarna senkit. Vagy ha bemenne egy moziba. Ez már jobb ötlet, igazán elmehetne egy moziba. Most már határozottabb, bár továbbra is testetlen léptekkel befordult a Noel Roadra, és elindult rajta: A Noel Road, -gondolta. Halványan derengett neki valami. Az volt az érzése, az utóbbi időben volt valami dolga valakivel a Noel Roadon. De ki volt az? Gondolatait félbeszakította egy rettenetes, rémült sikoly, amely végigfutott az utcán. Gordon dermedtem megállt. Pár másodperccel később néhány méterrel tőle kivágódott az ajtó, és egy eszelős tekintetű, sikoltozó nő rontott ki rajta. –31– Richard soha nem szerette Michael WentonWeakeset, és most, hogy egy szellem bújt belé, valahogy még kevésbé szívelte. Nem tudta megmondani, hogy miért, személy szerint nem volt

semmi baja a szellemekkel, és nem gondolta úgy, hogy bárkit is negatívan kellene megítélni, csak azért, mert halott de azért valahogy nem tetszett neki a dolog. Mindazonáltal az is nehezebbre esett, hogy ne sajnálja egy kicsit. Michael elveszetten üldögélt egy széken, az asztalra könyökölve a kezével megtámasztotta a fejét. Betegnek és megviseltnek látszott. És nagyon fáradtnak. És szájalmasnak. Története szívet tépő volt, és azzal ért véget, hogy megpróbálta megszállni először Reget, aztán Richardot. -Magának igaza volt fejezte. Tökéletesen. Ez utóbbit Dirknek címezte, aki erre olyan képet vágott, mintha úgy érezné, hogy aznap már épp elégszer ragyogott diadalittasan. A hang Michaelé volt, és mégsem Michaelé. Ami félelem és magány belesűrűsödhet egy hangba négybillió év alatt, az benne szólt, és aki hallotta, azt szédítő borzongás fogta el, mint ami olyankor szorítja össze az ember gyomrát és agyát, ha éjszaka megáll egy sziklacsúcson. Szemeit Regre és Richardra fordította, és tekintete is sajnálatot és rettegést keltett. Richard kénytelen volt félrenézni. Elnézést kell kérnem mindkettőjüktől -mondta a Michaelben lakozó szellem, szívem mélyéből. És csak remélni tudom, hogy meg fogják érteni, milyen kétségbeejtő helyzetben vagyok, és hogy milyen sokat jelent nekem ez a gép, és azt is meg fogják érteni, miért tettem azt, amit tettem, és akkor meg fognak bocsátani nekem. Ha segítenek. Könyörgök. -Adjon neki egy kis whiskyt -mondta Dirk mogorván. -Nincs whiskym -mondta Reg. -portóit? Van egykét üveg Margaux is, kinyithatom. Nagyon finom. Egy óraig állnia kell szobahőmérségleten. de persze meg lehet csinálni, egyszerű, csak ... -Segítenek nekem? szakította félbe a szellem. Reg kisietett, hogy hozza a portóit és a poharakat. -Miért szállta meg ennek az embernek a testét? -kérdezte Dirk. Szükségem van egy hangra, amellyel beszélhetek és egy testre, amellyel cselekedhetek. Nem lesz semmi baja, a világon semmi. -Hadd tegyem fel még egyszer a kérdést. Miért ennek az embernek a testét szállta meg? -makacskodott Dirk. A szellem megvonta Michael vállát. -Engedékeny volt. Ez a két úr itt érthető módon ellenállt annak, hogy ... nos, a hipnózisnak az analógiája nagyon pontos volt. Ő pedig? Azt hiszem, az éntudata éppen mélyponton volt, és így beleegyezett a dologba. Nagyon hálás vagyok neki, és nem fogok semmi kárt tenni benne. -Az éntudata -ismételte meg Dirk elgondolkozva, mélyponton volt. Azt hiszem, ez tényleg így van -mondta Richard halkan Dirknek. Nagyon depressziós volt tegnap este. Elvették tőle az egyetlen dolgot, ami számított neki, mert nem csinálta igazán jól. Bármilyen büszke is, gondolom, örült a gondolatnak, hogy

most végre szükség van rá. Hmm mondta Dirk, aztán még egyszer elmondta. Harmadszorra érzéssel mondta. Aztán sarkon fordult, és ráförmedt a széken kuporgó figurára. Michael WentonWeakes! Michael feje hátracsuklott, és hunyorogni kezdett. -Igen? -mondta a megszokott, gyászos hangján. Szemei követték Dirk mozgását. Hall engem kérdezte Dirk, és tud válaszolni a saját nevében? Ó, igen mondta Michael. Természetesen tudok. Ez a ... lény, ez a szellem ... Tudja, hogy magában van? Elfogadja a jelenlétét? Hajlandó önként azt tenni, amit ő akar? -Úgy van. Nagyon megindított a története, és szeretnék segíteni rajta. Sőt, azt hiszem, helyes, ha így cselekszem. -Jól van -mondta Dirk, és csettintett az ujjával. -Ennyi. Michael feje hirtelen előrebukott, aztán ismét lassan felemelkedett, mintha belülről pumpálnák, akár egy autógumit. A szellem visszaszállt belé. Dirk fogott egy széket, megfordította, lovaglőütésben szembeült a Michaelben lakozó szellemmel, és keményen a szemébe nézett. -Még egyszer -mondta. Mondja el még egyszer. Csak röviden.- Michael teste kicsit megfeszült. Dirk karja után nyúlt. -Ne nyúljon hozzám! szólt rá Dirk. Csak a tényeket akarom hallani. Ha megpróbálja sajnáltatni magát, orrba vágom. Már legalábbis a kölcsönvett orrába. Úgyhogy hagyjuk csak azokat a részeket, amik úgy hangzanak, mint ... ööö -Coleridge -szólalt meg Richard hirtelen pontosan úgy hangzott, mint Coleridge. Mint a "Rege a vén tengerésről". Egyes részei legalábbis. Dirk összevonta a szemöldökét. -Coleridge?- kérdezte. Neki is megpróbáltam annak idején elmondani a történetemet ismerte be a szellem, de ... -Bocsánat mondta Dirk. -Elnézést, egy pillanatra ... még soha nem tettem fel keresztkérdéseket egy négybillió éves szellemnek. Samuel Taylorról van szó? Azt akarja mondani, hogy elmesélte e történetét Samuel Taylor Coleridgenek? Igen, be tudtam lépni a gondolataiba ... egyes időszakokban. Amikor befolyásolható állapotban volt. Úgy érti, amikor ópiumot szedett? -kérdezte Richard. -Igen. Olyankor jobban ellazult. -Nem mondom horkant fel Reg, időnként volt szerencsém meglehetősen ellazult állapotban találkozni vele. Na, csinálok egy kis kávé. Eltűnt a konyhában, de behallatszott, ahogy nevetgél magában. Egy másik világba kerültem -motyogta magában Richard, leült, és a fejét csóváltgatta. De sajnos, máskor ő teljesen összeszedett állapotban volt, akkor én, hogy úgy mondjam, nem mondta a szellem. Úgyhogy nem jött össze a dolog. És amit aztán leírt, az teljesen zavaros volt. -Fejtse ki a fenti tételt esszéformában! -mondta Richard magának, és felhúzta a szemöldökét. -Professzor! -kiabált ki Dirk. Ez a kérdés lehet,

hogy kissé abszurdan fog hangzani. De próbálta-e Coleridge valaha is ööö ... használni az időgépét? Válaszoljon nyugodtan olyan formában, ahogy gondolja: -Hát, tudja -mondta Reg, bekukkantva az ajtón egyszer tényleg idejött körbeszimatolni, de azt hiszem, épp túlságosan is el volt lazulva ahhoz, hogy bármit tegyen. -Értem -mondta Dirk. -De miért? -tette hozzá, visszafordulva Michael különös, összeroskadt figurájához ., de miért tartott ilyen sokáig, hogy találjon valaki mást? Hosszú-hosszú időszakokon át nagyon gyenge vagyok, szinte nem is létezem, ilyenkor senkire nem tudok befolyást gyakorolni. Aztán persze régebben nem létezett ez az időgép, és ... semmi reményem nem volt, hogy ... Talán a szellemek is úgy léteznek, mint a hullámok -vetette fel Richard. A valós és a lehetséges interferenciájaként. Rendszertelen hullámvölgyek és csúcspontok váltogatják egymást, mint a zenei hullámokban. A szellem Richardra fordította a tekintetét. -Maga ... mondta maga írta azt a cikket? Ööö ... igen. Nagyon nagy hatást tett rám mondta a szellem, hangjában hirtelen szomorú vágyakozással, amely mintha őt magát is ugyanúgy meglepte volna, mint hallgatóságát. Á, értem mondta Richard. Köszönöm. Amikor legutóbb említetted, nem voltál ennyire elragadtatva tőle. Jó jó, tudom, hogy az valójában nem te voltál ... Richard hátradőlt, és összeráncolta a szemöldökét. Tehát mondta Dirk. Visszatérve az elejéhez ... A szellem összeszedte Michael lélegzetét, és újból rákezdté: Egy hajón jöttünk ... mondta. Egy űrhajón. Igen. A Salaxaláról, ami egy bolygó a ... innen nagyon messze. Vad és zűrzavaros hely. Mi vagy kilenc tucatan elindultunk, ahogy sokan teszik, hogy keressünk magunknak egy új bolygót. Ebben a naprendszerben minden bolygó teljesen alkalmatlan volt a céljainkra, de itt, ezen a bolygón meg kellett állnunk, hogy néhány szükséges ásványi anyagot vegyünk fel. Sajnos a leszállóhajónk megrongálódott az atmoszférán való áthatolás közben. Elég csúnyán megrongálódott, de nem helyrehozhatatlanul. Én voltam a fedélzeti mérnök, és az én feladatom volt, hogy megjavítsam a hajót, és felkészítsem az anyahajóra való visszatérésre. Ahhoz, hogy megértsék, mi történt ezután, tudniuk kell egyet-mást arról, hogyan működik egy magasan automatizált társadalom. Nincs olyan feladat, amit ne lehetne könnyebben elvégezni a fejlett komputerizáció segítségével. Vannak bizonyos specifikus problémák egy ilyen célú útnál, mint a miénk. -És mi volt az a cél? -kérdezte Dirk élesen. A szellem úgy pislogott Michaelben, mintha a válasz nyilvánvaló lenne. -Nos, természetesen hogy találjunk magunknak egy új és jobb bolygót, ahol mindnyájan szabadságban, békében és

harmóniában élhetünk mindörökké -mondta. Dirk felvonta a szemöldökét. Á, szóval ez -mondta. Feltételezem, jól kigondoltak mindent. Magunknak gondoltuk ki. Voltak velünk bizonyos rendkívül specializált szerkezetek, melyek abban segítettek, hogy mindvégig hinni tudjunk utunk céljában, akkor is, ha a dolgok nehezen mennek. Általában nagyon jól működtek ezek a gépek, de azt hiszem, talán kicsit túlságosan is rájuk bíztuk magunkat. És mi a fene volt ez a szerkezet? kérdezte Dirk. Talán nehezen érthető a maguk számára, hogy milyen biztonságot jelentettek. És ez volt az oka a végzetes balesetnek is, amit okoztam. Amikor azt kellett volna megvizsgálnom, hogy biztonságos lesz-e a felszállás, egyszerűen nem akarom tudni, hogy esetleg nem biztonságos. Csak arról akartam megbizonyosodni, hogy biztonságos. Ezért aztán ahelyett, hogy magam ellenőriztem volna a hajót, egy Elektromos Szerzetest küldtem ki. -32- Perkender utcai piros ajtón meg-megcsillant a réztábla, ahogy visszaverődött rajta az utcai lámpa sárga fénye. Egy pillanatra élesen felragyogott, amikor egy arra haladó rendőrségi autó vadul villogó lámpája tükröződött benne. Aztán kicsit elhalványodott, ahogy egy nagyon sápadt kísértet lebegette el előtte. Elhalványodott, de azért tovább csillogott, mert a kísértet rettenetesen reszketett. Gordon Way kísértete megállt a sötét előcsarnokban. Szüksége lett volna valami támaszra, de persze nem talált semmit. Megpróbált saját magába kapaszkodni, de nem volt semmije, amibe belekapaszkodhatott volna. Öklendezni kezdett, mikor eszébe jutott, hogy mit látott, de nem volt a gyomrában semmi. Félig bukdácsolva, félig a levegőben úszva felment a lépcsőn, ahogy a fuldokló próbál a vízben valami kapaszkodót találni. Átbukdácsolt a falon, aztán Dirk irodájában az íróasztala előtt megpróbálta kicsit összeszedni magát, és lecsillapodni. Ha pár perccel később valaki betévedt volna az irodába, talán egy éjszakai takarítónő, ha Dirk Gently valaha is alkalmazott volná efféle személyt, amit nem tett, azzal az indoklással, hogy akkor fizetést követelne, neki viszont nem áll szándékában fizetni; vagy esetleg egy betörő, ha lett volna az irodában bármi, amit érdemes ellopni, de nem volt, akkor a következő megdöbbenő látvány tárult volna a az illető szeme elé. A nagy piros telefon kagylója hirtelen megmozdult, és leugrott az asztal lapjára. A tárcsahang búgni kezdett. Aztán egymás után magától lenyomódott hét gomb a telefonon, aztán egy igen hosszú szünet után, amit a brit távközlési vállalat azért alkalmaz, hogy az ember közben össze tudja szedni a gondolatait, és el tudja felejtetni, hogy kit is hív tulajdonképpen, felharsant a

csöngés a vonal másik végén. Néhány csöngetés után kis kattanas, surrogás, és mintha egy gépezet levegőt venne. Aztán egy hang azt mondta: Helló, itt Susan, pillanatnyilag nem tudok a telefonhoz jönni, mert egy Eszt kell gyakorolnom, de legyen szíves meghagyni a nevét és ... -Szóval egy ilyen alig tudom rávenni magam, hogy kimondjam Elektromos Szerzetes pusztá elmondása alapján -mondta Dirk gúnyosan megkísérelte elindítani a hajót, ami a legnagyobb meglepetésére felrobbant. És az óta ? -És azóta -mondta a szellem gyászosan itt vagyok egyes-egyedül ezen a bolygón. -Egyedül, azzal a tudattal, hogy mit tettem a hajón tartózkodó társaimmal. Teljesen, teljesen egyedül ... -Igen, ezt hagyjuk, már mondtam -csattant fel Dirk dühösen. És mi lett az anyahajóval? -Gondolom, továbbment, és tovább kutatott egy ... Nem. -Akkor mi történt vele? -Semmi. Még mindig itt van. -Még mindig itt van? -Dirk talpraugrott, és dühödten összevont szemöldökkel száguldozni kezdett fel-alá a szobában. Igen Michael feje kicsit lecsüggedt, aztán szájalmat keltően nézett fel Regre és Richardra. -Mindnyájan a leszállóhajó fedélzetén voltunk. Eleinte úgy éreztem, kísért a többiek szelleme, de ezt csak képzeltem. Évmilliókig, évbiliókig egymagam tapostam a mocsarat. El sem tudják képzelni a legcsekélyebb részét sem ennek az örökké való kínknak. Aztán, tette hozzá most az utóbbi időben megjelent az élet a bolygón. Élet. Vegetáció, mindenféle dolgok a tengerben, aztán legvégül maguk. Az intelligens élet. És most magukhoz fordulok, hogy mentsenek meg ettől a kintől. Michael feje szájalmasan a mellére bukott. Aztán lassan, imbolyogva felemelkedett, és megint rájuk nézett, szemében még sötétebb lángokkal. -Vigyenek vissza -mondta. Könyörgök, vigyenek vissza a leszállóhajóhoz. Hadd tegyem meg nem történtté, ami történt. Csak egy szavamba kerül, és meg nem történtté tehetem, el lehet végezni a javítást, aztán visszatérhetünk az anyahajóra, véget érnek a kínjaim, és magukat sem fogom tovább terhelni. Könyörgök. Rövid ideig csend volt, a kérdés ott függött a levegőben. -De ezt nem lehet megcsinálni, nem? -kérdezte Richard. Ha megtesszük, akkor ez az egész nem történe meg. Nem hozunk így létre egy sor paradoxont? Reg felrezzent a gondolataiból. Nem vészesebbeket, mint amilyen már sok létezik mondta. Ha vége lenne a világnak, ahányszor valami homály van a benne történő dolgok körül, akkor már az első picoszekundumot sem élte volna túl. És sok univerzum valóban nem éli túl. Olyan ez, mint az emberi test. Egykét vágás vagy horzsolás ittott nem átt neki. Még egy nagyobb operáció sem, ha jól csinálják. A

paradoxonok csak a legfelső hámréteget sértik meg. Az idő és a tér beheged körülöttük, és az emberek aztán egyszerűen arra az eseményverzióra emlékeznek vissza, amelyiknek van annyi értelme, amennyit elvárnak a világtól. Ez persze nem jelenti azt, hogy ha az ember egy paradoxonba keveredik, akkor ne találna néhány dolgot nagyon is furcsának, de ha maga eddig úgy élte le az életét, hogy soha nem történt magával ilyesmi, akkor nem tudom, melyik univerzumban élt, mert hogy nem ebben, az biztos. -Ha így áll a dolog- mondta Richard, akkor miért ellenkezett olyan hevesen, hogy bármit is tegyen a dodó megmentése érdekében? Reg felsóhajtott. -Nem ért semmit. A dodó nem halt volna ki, ha én nem próbáltam volna megmenteni a tuskéshalat. -Tuskéshal? Az a prehisztorikus halfajta? De hogy függ össze ez a két dolog? -Hát, jó kérdés. Az ok és az okozat összefüggésének bonyolultságai ellenállnak minden elemzésnek. A téridő kontinuum nemcsak az emberi testhez hasonlatos, de egy rosszul felragasztott tapétához is. Ha egy helyen elsimítunk rajta egy buborékot, akkor valahol máshol előbukkan egy másik: Az én beavatkozásom miatt nem létezik többé a dodó. Úgyhogy végül szigorú szabályt állítottam fel önmagam számára, mert nem bírtam elviselni a dolgot. Ha megpróbálunk megváltoztatni valamit az időben, csak önmagunkat sebezhetjük meg. Halványan elmosolyodott, és elfordította a tekintetét. Aztán egy hosszú percnyi tűnődés után hozzátette: Nem, meg lehet csinálni. Csak azért vagyok cinikus, mert már annyiszor rossz vége lett. Ennek a szerencsétlennek a története nagyon szánalmat keltő, és nem lehet belőle semmi baj, ha véget vetünk a nyomorúságának. Olyan nagyon régen történt az egész, egy halott bolygón. Ha megtesszük, később majd mindegyikünk a maga módján fog visszaemlékezni arra, ami történt. Nagy kár persze, hogy a világ nem passzol az elképzeléseinkhez. Na de nem ez lesz az első eset. Michael feje megbiccent. -Nagyon hallgatsz, Dirk -mondta Richard. Dirk dühös pillantást vetett rá. -Látni akarom azt a hajót- jelentette ki. -A piros telefonkagyló a sötétben megmozdult, és ugrándozva ide-oda csúszkált az asztallapon. Ha valaki is ott lett volna, halványan épp ki tudta volna venni az alakot, amely mozgatta. Csak egészen halványan derengett, még annyira sem, mint egy óra világító mutatói. Inkább csak úgy látszott, mintha körülötte kicsit sötétebb lenne a sötétség, olyan volt a kísértet, mint egy heg az éjszaka bőréen. Gordon utoljára birkózott a csökönyös telefonkagylóval. Hosszas küzdelem után sikerült megragadnia, és visszacsúsztatta a készülék tetejére. A

kagyló a helyére kattanva megnyugodott, és megszakította a vonalat. Ugyanabban a pillanatban utolsó hívását befejezve végre Gordon Way kísértete is megnyugodott, és eltűnt. –

33- Föld árnyékában lassan keringő törmelékdarabok között, melyek immárom örökre ott lebegnek a Föld körüli pályájukon a magasban, volt egy sötét tárgy, amely nagyobb és szabályosabb formájú volt a többinél. Négybillió éven át folyamatosan gyűjtötte az adatokat az alatta levő bolygóról, megvizsgálta, analizálta, és feldolgozta őket. Olykor-olykor egyes adatokat visszaküldött a Földre, ha úgy ítélte, hogy hasznos lehet, ha valaki fogja őket. De egyébként csak figyelt, hallgatózott, és mindent rögzített. Egyetlen hullámverés, egyetlen szívdobbanás sem kerülte el a figyelmét. Ettől eltekintve semmi nem mozdult a belsejében négybillió éve, csak a csendben cirkuláló levegő és a porszemcsék, melyek egyre csak táncoltak és táncoltak és táncoltak és táncoltak ... és táncoltak. Most is csak egy egészen apró kis kavarodás történt. Csendben, ahogy egy harmatcsepp csapódik ki a levegőből egy falevélre, a falban, amely négybillió éve üresen és szürkén állt, megjelent egy ajtó. Egy egyszerű, hétköznapi, fehér ajtó, behorpadt réz gömbfogantyúval. Ezt a csendes eseményt is rögzítették, és bevették a folyamatos adatfeldolgozásba, amit a hajó szünet nélkül végzett. Nemcsak az ajtó megjelenését, de azokét is, akik az ajtó mögül kiléptek, a külsejüket, a mozgásukat, a közérzetüket. A hajó mindent feldolgozott, mindent rögzített, mindent transzformált. Eltelt egykét pillanat, aztán kinyílt az ajtó. Mögötte egy szobába lehetett belátni, amely egyáltalán nem olyan volt, mint az űrhajóban levő szobák. Fapadlós szoba volt, kopott kárpitozású bútorokkal, és tűz fénye táncolt benne. És ahogy a láng táncolt, úgy táncoltak adatai is a hajó komputereiben, és a porszemek a levegőben együtt táncoltak vele. Egy alak állt meg az ajtóban hatalmas, komor figura; szemeiben most különös fény táncolt. Átlépett a küszöbön az űrhajóba, arcát hirtelen nyugalom öntötte el, amire annyira vágyott, és amiről azt hitte, már soha nem fogja érezni. Utána egy alacsonyabb, öregebb, fehér és bozontos hajú ember lépett ki. Megállt, és csodálkozva pislogott, ahogy szobája birodalmából átlépett az űrhajó birodalmába. A nyomában a kilépett egy harmadik, türelmetlen és ideges figura, óriási, lebegő bőrkabátban. Ő is megállt, és egy pillanatra megzavarta valami, amit nem értett. Arcán a legmélyebb zavar kifejezésével előrelépett, és körülnézett az öreg hajó szürke és poros falain. Végül kilépett egy negyedik ember, aki hórihorgas volt és sovány. Le kellett hajtania a fejét, hogy kiférjen az ajtón, aztán azonnal

megtorpant, mintha egy falba ütközött volna. Tudniillik tényleg egy falba ütközött. Dermedten állt. Ha valaki látta volna az arcát abban a pillanatban, teljesen nyilvánvaló lett volna a számára, hogy ezzel az emberrel éppen élete leghajmeresztőbb eseménye történik. Amikor lassan megmozdult, kíváncsian lépkedett, mintha úszna. Fejének minden apró mozdulata mintha újabb félelem és döbbenetáradatot keltett volna az arcán. Szeme könnybe lábadt, és a lélegzete is elakadt a nagy csodálkozástól. Dirk megfordult, és ránézett, miközben elsietett mellette. -Mi baj van? -kiáltott oda neki a nagy zajban. -A ... zene ... suttogta Richard. A levegő telistele volt zenével. Annyira tele volt, hogy szinte úgy tűnt, másnak nem is maradt hely a teremben. Mintha minden levegeőrészecske a saját zenéjét játszotta volna: ha Richard csak kicsit is elfordította a fejét, mindig új és más zenét hallott, de minden újabb zene tökéletesen harmonizált a levegőben mellette úszóval. Tökéletes volt a moduláció egyikből a másikba egyetlen kis fejmozdulattal a legbonyolultabb hangnemváltásokat tudta könnyedén előidézni. Új témák és új dallamok, mind megdöbbenően tökéletes arányokban, folyamatosan egybeszövődtek egyetlen összefüggő hálóvá. Hatalmas, lassan hullámozó tételek, rajtuk át meg átrillázó gyorsabb futamok, apró, csilingelő szökevények, melyek továbbtrillázták a trillákat, hosszú, bonyolult dallamvonalak, melyeknek a vége pont olyan volt, mint az eleje, visszakanyarodtak önmagukba, kifordultak, befordultak, aztán továbbiramodtak egy újabb arra táncoló melódia hátán a hajó távolabbi sarkaiba. Richard a falnak tántorodott. Dirk odarohant, és megragadta. -Hé! -szólt rá nyersen. -Mi baj van? Nem bírod a zenét? Kicsit hangos, mi? Az ég szerelmére, szedd össze magad. Van itt valami, amit még mindig nem értek. Nem áll össze. Gyere ... Maga után vonszolta Richardot, de úgy kellett tapogatnia, mert Richard agyát újból és újból elárasztotta a mindent elsöprő zene. Agyában kavargtak a képek, ahogy átömlött rajta a millió és millió hátborzongató futam. Egyre növekvő viharzó káosz volt minden, de minél inkább fokozódott ez a káosz, annál jobban összeillett a többi káosszal, aztán a még nagyobb káosszal, míg végül az egész egyetlen hatalmas, szétrobbanó harmóniagömbbé állt össze, mely olyan gyorsasággal növekedett az agyában, hogy azt emberi agy nem viselheti el. Aztán hirtelen minden sokkal egyszerűbb lett. Agyán egyetlen kis dallam táncolt át, minden figyelmét arra összpontosította. Ez a dallam zubogott át a mágikus zenefolyamon, ez alakította, formálta, ez éltette egészében és legapróbb

részleteiben, ez volt az esszenciája. Szökellt és trillázott, először apró és könnyed dallamocska volt, aztán lelassult, aztán megint táncra perdült, de már nehezkesebben, mintha a kétely örvényeibe került volna, aztán hirtelen kiderült, hogy az örvények csak első fodrai voltak egy újabb hatalmas energia hullámnak, amely örvendezve tört elő a mélyből. Richard lassan, nagyon lassan elvesztette az eszméletét. Csendben feküdt. Úgy érezte magát, mint egy petróleumba áztatott ócska szivacs, amit kint hagytak a napon száradni. Úgy érezte magát, mintha egy gőzölgő testtel a napon ácsorgó öreg ló lenne. Olajról álmodott, lágy és illatos, sötét hullámzó tengerekről. Egy fehér fövenyű tengerparton hevert, megrészesgítette a sós halszag, elkábította a homok, kiszívta az erejét, elszenderedett, belefulladt a verőfénybe, süllyedt lefelé, felbecsülte egy távoli csillagködben a felhők páratartalmát, tehetetlenül pörgöti önmaga körül a gyönyörűségtől. Feltörő édesvízi forrás volt tavasszal, illatozó, frissen nyírt fűben kanyargott. Alig hallható hangok haltak el, mint egy távoli álomban. Futott, és elesett. A kikötő fényei belevesztek az éjszakába. A tenger, mint egy sötét kísértet, végeérhetetlenül ostromolta a homokos partot, csillogva és öntudatlanul. Odakinn, ahol mélyebb és hidegebb volt a víz, belesüllyedt, fülei körül olajként hullámzott a súlyos tenger, és nem zavarta semmi, csak egy távoli brrbrrr hang, mintha egy telefon csörgött volna. Tudta, hogy magának az életnek a zenéjét hallotta. A szélről és az árapálytól borzolt vízen táncoló fény zenéjét, a vizeket pezsdítő élet zenéjét, a napfény melengette földet átható élet zenéjét. Csendben feküdt. De továbbra is zavarta az a távoli berregés, mintha egy telefon csörgött volna. Lassan rájött, hogy a távoli berregés, ami olyan, mintha egy telefon csörgése lenne, tényleg egy telefon csörgése. Hirtelen felült. Egy gyűrött, keskeny ágyon feküdt egy rendetlen, faborítású kis szobában, amit azonnal megismert, mégsem tudta hová tenni. A szoba tele volt zsúfolva könyvekkel és cipőkkel. Hunyorogva, némán körülnézett. Az ágy mellett csörgött a telefon. Felvette. -Halló? -szólt bele. -Richard! Susan hangja volt, és nagyon zaklatottnak hangzott. Richard megrázta a fejét, de nem jutott eszébe semmi hasznavehető. -Halló? mondta megint. -Richard, te vagy az? Hol vagy? Ööö ... várj egy kicsit. Megyek és megnézem. Letette a gyűrött lepedőre a kagylót, amiből tovább bugyborékolnak a hangok, szédelegve lemászott az ágyról, az ajtóhoz botorkált, és kinyitotta.. Egy fürdőszoba. Gyanakodva bámulta. Ez is ismerős volt, de az volt az érzése, hogy valami hiányzik belőle: Ja, persze. Egy ló szokott lenni benne,

legalábbis amikor legutóbb itt járt, egy ló is volt itt. Átment a fürdőszobán, és kilépett a másik ajtón. Szédelegve lekecmergett a lépcsőn, és belépett Reg nappalijába. Nagyon meglepte, amit ott látott. –34– Tegnapi és tegnapelőtti viharok, a múlt heti áradások már lecsendesedtek. A fellegek még mindig esőtől dagadtak, de a sűrűsödő esti félhomályban már csak búsan szemerkélő cseppek hullottak az égből. Szél süvített át az elsötétedő síkságon, keringett kicsit az alacsony dombok felett, aztán átsöpört egy szűk völgyön, ahol egy szerkezet állt, egy toronyféleség, magányosan és ferdén emelkedett a lidérces savtenger közepén. Megfeketedett csomak volt csupán, úgy ült ott, mint a pokol legdögletesebb bugarából kilövellő magmakitörés, és egészen különös szögben dőlt meg, mintha nem önnön jelentékeny súlya taszítaná féloldalra, hanem valami annál sokkal borzalmasabb dolog. Halottnak látszott, időtlen idők óta halottnak. Nem mozdult semmi más, csak a sárfolyam, amely lomhán hömpölygött el a torony mellett a völgyben. Úgy egy kilométerrel arrébb a folyam egy hasadékba ömlött, és eltűnt a föld gyomrában. De ahogy leszállt az est, kiderült, hogy a torony mégsem teljesen élettelen. Valahol a mélyén egy halvány piros fény pislákol. A meglepett Richard elé ez a jelenet tárult, amikor kinyitotta a kis fehér ajtót, amely egy völgy fiába nyílt, párszáz méterre a toronytól. -Ki ne lépj! -szólt rá Dirk, és felemelte a karját. Mérgező a levegő. Nem tudom, mi van benne, de azt hiszem, remekül lehetne szőnyegtisztításra használni. Dirk az ajtóban álldogált, és mélységes bizalmatlansággal szemlélte a völgyet. -Hol vagyunk? kérdezte Richard. -Bermudán mondta Dirk. De egy kicsit bonyolult a dolog. -Kösz mondta Richard, és támolyogva visszament a szobába. -Elnézést mondta Regnek, aki Michael Wenton Weakes körül sürgölődött, ellenőrizte, hogy a bűvárfelszerelés mindenhol jól szigetel-e, hogy a maszk biztonságos-e, és hogy jó-e a levegőadagoló. -Bocsánat, szabad lesz egy kicsit? mondta Richard. -Köszönöm. Felmászott a lépcsőn, visszament Reg hámozószobájába, szédelegve leült az ágy szélére; és megint felemelte a kagylót. -Bermudán mondta. De egy kicsit bonyolult a dolog. Odalenn Reg bekente vazelinnel a bűvárruha réseit meg a maszk mellett kilátszó kisebb bőrfelületet, és bejelentette, hogy minden készen van. Dirk gyorsan elhúzódott az ajtóból, és vonakodva félreállt. -Hát akkor mondta, tűnjön el. Örülök, hogy nem látjuk többet. Én mosom kezeimet. Azt hiszem, megvárjuk itt, amíg visszaküldi üresen a testet, valamire azért jó lesz még. Dühösen megkerülte a díványt. Valahogy nem tetszett neki az egész. Semmi nem tetszett benne.

Különösképpen az nem tetszett, hogy Reg többet tud a téridőről; mint ő. Feldühítette, hogy nem tudja, miért nem tetszik az egész. -Kedves fiam mondta Reg békítő hangon, vegye figyelembe, hogy milyen kevés erőfeszítésünkbe kerül, hogy segítsünk ennek a szegény párának. Sajnálom, ha magának úgy tűnik, hogy ez nem túl fényes fejlemény a bravúros nyomozás után. Tudom, úgy érzi, hogy egy ilyen egyszerű jócselekedet nem elégíti ki, de legyen irgalmasabb. Irgalmas, hah kiáltott fel Dirk. Rendesen befizetem az adómat; mi mást akar még tőlem? Rávetette magát a díványra, kezével a hajába túrt, és duzzogott. Michael szellemtől megszállt teste kezét rázott Reggel, és köszönetet mondott. Aztán mereven az ajtóhoz lépkedett, megfordult, és meghajolt kettejük felé. Dirk hátrafordította a fejét, és ránézett, szeme villámlott a szemüvege mögött, a haja vadul libegett. A szellem Dirkre nézett, és egy pillanatra átbronzongott rajta egy rossz előérzet. Valami babonás ösztöntől vezettetve Michael kezével hármasköröt rajzolt Dirk köre, aztán egyetlen szót mondott: -Viszlát. Azzal megint megfordult, megkapaszkodott az ajtófélfában, és elszántan kilépett a mocsárba, az ocsmány, mérgező anyagokkal teli szélbe. Egy pillanatra megállt, hogy ellenőrizze, biztos talaj van-e a lába alatt, aztán anélkül, hogy visszanézett volna, elindult a hajó felé, hátrahagyva a soklábú, nyálkás puhányok világát. -Ez meg mi a fenét akart jelenteni? kérdezte Dirk bosszankodva, és utánozta a különös hármasköröző mozdulatot. Richard dübörögve rohant le a lépcsőn, és vad tekintettel berontott a szobába. -Rosst meggyilkolták! -üvöltötte. -Ki a fene az a Ross? -üvöltött vissza Dirk. -Az ég szerelmére, hát Ross hogyishívják -kiáltotta Richard, -a MÉRCE új főszerkesztője! -Milyen MÉRCE? -üvöltött megint Dirk. -Michael nyavalyás magazinja! Emlékszel? Gordon kirúgta Michaelt a magazintól, és átadta ennek a Rosznak. Michael gyűlölte emiatt. Na, és tegnap éjjel odament, és szépen meggyilkolta. Zihálva elhallgatott. -Valaki legalábbis -mondta- meggyilkolta. És Michael volt az egyetlen, akinek volt rá indítéka. -Vissza fog jönni? -kérdezte Richard. Dirk felugrott, és egy pillanatig pislogva megállt. -Ez az ... -mondta ezért volt Michael a tökéletes alany. Erre kellett volna rájönnöm. Erre vette rá a szellem, hogy átvehesse fölötté az uralmat, olyasmire, amit alapjában véve maga is szeretett volna megtenni, ami megfelelt a saját céljainak is. Azt hiszi, hogy mi elvettük előlük a helyet a Földön, és ezt akarja most a múltban visszacsinálni! Azt hiszi, ez az ő bolygójuk, nem a mienk. Itt akartak letelepedni és felépíteni az átkozott paradicsomukat. Így már mindjárt összeáll a kép! Érti,

hogy mit tettünk? -

*** Vége ***

Fordítás: Gieler Gyöngyi Scannelte: Bunny Javítgatta: Tüsi
Copyright Douglas Adams 1987